

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ, ΑΡΙΘ. 7—ΑΘΗΝΑΙ—ΤΗΛ. 33.839

ΕΤΟΣ Β' Αριθ. Φύλ. 27

Κυριακή 17 Μαρτίου 1947 Π.Ο.Η.

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 300

**Αδελφοί: Στήνεται και κρατείτε τὰς παραδόσεις ἃς ἐδιδάχθητε εἴτε διὰ λόγον εἴτε δι' ἐπιστολῆς ἡμῶν.
Β'. Θεοσ. Κεφ. Β'. 15**

Συνδρομαί: ῥεῤῥάμηνος δρχ. 6.000. ῥεῤῥησία 10.000
ῥεῤῥωτερικῶ ῥεῤῥάμ. δολ. 4.—ῥεῤῥησία Δολλ. 8

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

ῥεῤῥιστολαί ἀφορῶσαι τὸ φύλλον και ἐμβάσματα, μένον διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, ἀπευθύνονται: Πρὸς τὸν Σεβασμῶτατον ῥάγιον Μεγαρίδου Κύριον Κύριον Χριστοφῶρον Χαλκοκονδύλη 7—ῥεῤῥηναί Διευθυντής: ῥΟ Σεβ. ῥάγιος Μεγαρίδου κ. Χριστοφῶρος

ΑΝΕΥ ΤΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΧΡΙΣΤΟΝ ΑΔΥΝΑΤΟΣ Η ΕΠΙΤΕΥΞΙΣ ΤΟΥ ΗΘΙΚΟΥ ΙΔΕΩΔΟΥΣ

ῥΗ φύσις τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τῆς παραβάσεως τῶν πρωτοπλάστων διστράφη, και ἀπώλεσε τὰς ἡθικὰς δυνάμεις αὐτοῦ, δι' ὧν ἐπροικίσθη ὑπὸ τοῦ Θεοῦ διὰ τὴν κατεργασίαν τῆς ἡθικῆς τελειοποιήσεως και τῆς πρὸς τὸν Θεὸν ἐξομοιώσεως αὐτοῦ, και γενόμενος δοῦλος τοῦ κακοῦ και τῆς ἁμαρτίας, κατέστη ἀνίκανος πλέον νὰ ἀτενίσῃ τοὺς οὐρανίους ὁρίζοντας τῆς θείας αὐτοῦ ἀποστολῆς, και νὰ νεκρώσῃ τὰ ποταπὰ πάθη αὐτοῦ ἐπὶ τῆς γῆς.

Και αὐτὰ ἀκόμη τὰ πρὸ Χριστοῦ προνομοῦχα πνεύματα τῶν ῥεῤῥλῥων σοφῶν, οἵτινες ἐξῥνεγκον τοιαύτας θερηκευτικὰς και ἡθικὰς ἀληθείας, αἵτινες ἔκαμον νὰ λάμψῃ τὸ φῶς τοῦ Χριστιανισμοῦ, ὡς ὑποφώσκει ὁ ἥλιος ὑπὸ τὴν οὐλίχλην, παρ' ὅλον τὸ ἔκπαγλον και φωτοβόλον ὕψος τῶν θερηκευτικῶν και ἡθικῶν αὐτῶν ιδεῶν, δὲν ἴσχυσαν νὰ ἡθικοποιήσωσι τὸν κόσμον, ἀλλ' οὔτε και τοὺς ἑαυτοῦς των, ὑποδουλωθέντων και τούτων ὑπὸ τοῦ ἐγωῦτισμοῦ, τῆς αὐταρεσκείας, και τῆς φιλαυτίας.

ῥΟντως ἐκ τοῦ καλλιδοσκοπείου τῆς φαινῆς και μυσταγωγικῆς αὐτῶν διανοίας ἡτένιζον τὸν φωτοβόλον ἥλιον τῆς ἀληθινῆς θεογνωσίας και τῆς χριστιανικῆς ἡθικῆς, ἀλλ' αἱ τηλαυγεῖς ἀκτίες αὐτοῦ δὲν ἴσχυσαν νὰ διαλύσωσι τὴν παχυλοτάτην ἀχλὺν τῆς ἁμαρτίας, τὴν ἐπικαθημένην ἐπὶ τῶν τοιχωμάτων τῆς καρδίας, ἵνα φωτίσωσι και ταύτην και ἐμπνεύσωσι εἰς αὐτὴν τὴν αὐταπάρνησιν και τὸ ἀπαιτούμενον ἡθικὸν σθένος διὰ τὰ ἔργα τῆς ἡθικῆς και πάσης ἀρετῆς.

Και ὅπως οἱ ῥουδαῖοι παρ' ὅλας τὰς θείας ἐπαγγελίας, και τὰς διατάξεις τῆς Μωσαϊκῆς νομοθεσίας και τῶν Προφητῶν τὰς θαυματουργίας, δὲν ἡδυνήθησαν νὰ ἡθικοποιήσωσι ἑαυτοὺς και νὰ φανῶσι πιστοὶ λάτρες πρὸς τὸν ἀληθινὸν Θεὸν, οὔτω και οἱ ἀπλοὶ ἔθνικοι φιλόσοφοι πολλῶ μᾶλλον οἱ ἔθνικοι ἰδιῶται παρ' ὅλας τὰς φιλοσοφικὰς ιδέας, ἃς ἐξῥνεγκον περὶ Θεοῦ, περὶ τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς, περὶ μελλούσης κρίσεως και ἀνταποδόσεως αὐτῆς, δὲν ἡδυνήθησαν

νὰ συγκινήσωσι, και νὰ ἐξαγνίσωσι τὴν καρδίαν αὐτῶν ἐκ τοῦ βορβόρου τῶν ποικίλων και ψυχοφθῶρων ἁμαρτιῶν. Και τοῦτο ὄχι, διότι ἡγνῶσαν και δὲν ἡθέλουν τὴν ἀρετὴν, ἀλλὰ διότι δὲν εἶχον τὸ ἀπαιτούμενον ἡθικὸν σθένος ἵνα νικήσωσι τὰ ποταπὰ και χαμαίζηλα πάθη τῆς ψυχῆς και ἐπιτελέσωσιν ὡς ἐπόθουν, τὰ ἔργα τῆς ῥηθικῆς.

ῥΗ πολυχρόνιος αὐτῶν δουλεία εἰς τὸ κακὸν και τὴν ἁμαρτίαν ἐκράτει, οὐ μόνον τὴν διάνοιαν, ἀλλὰ και τὴν καρδίαν αὐτῶν αἰχμάλωτον ἐν τῇ ἐξουσίᾳ τῆς ἀκολασίας τῶν παθῶν και τῶν ποικίλων κακῶν.

Ναὶ μεν συνηθάνοντο οὗτοι, παρ' ὅλην αὐτῶν τὴν ἡθικὴν πόρωσιν τῆς καρδίας, και ἀμυδράς τινες τύψεις τῆς ἐσκοπισμένης διανοίας, ὅταν διέπραττον τὰ ἔργα τῆς ἀκολασίας, ἀλλ' αἱ τύψεις αὐταὶ ἦσαν τόσῳ ἀσθενεῖς, ὥστε νὰ μὴ δύνανται νὰ προξενήσωσιν εἰς τὴν ψυχὴν αὐτῶν κατάνυξιν και συντριβὴν, και νὰ διεγείρωσιν εἰς αὐτὴν τὴν μεταμέλειαν ἥ τὴν πρὸς τὴν ἁμαρτίαν ἀποτροπὴν. Τὴν κατάστασιν ταύτην τῶν ἀπίστων ἄριστα ἐξεικονίζει ὁ ῥπόστολος Παῦλος εἰς τὴν πρὸς Ρωμαίους ἐπιστολὴν καταδεικνύων τὸ κράτος και τὴν ἰσχὺν ἣν ἀσκεῖ ἡ ἁμαρτία εἰς τὴν ψυχὴν, ὅταν ταύτην ὑποδουλώσῃ. και διὰ τῆς πολυχρόνιου ἔξεως πρὸς τὴν κακίαν καθηλώσῃ. «Οἶδαμεν λέγει οὗτος, ὅτι ὁ νόμος πνευματικὸς ἐστὶν ἐγὼ δὲ σαρκικὸς εἰμὶ, πεπραμένος ὑπὸ τὴν ἁμαρτίαν. Ὁ γὰρ κατεργάζομαι, οὐ γινώσκω, οὐ γὰρ ὁ θέλω, τοῦτο πράσσω, ἀλλ' ὁ μισῶ, τοῦτο ποιῶ. Εἰ δὲ ὁ θέλω τοῦτο ποιῶ. σύμφωνα τῷ νόμῳ, ὅτι καλὸς. Νυνὶ δὲ οὐκέτι ἐγὼ κατεργάζομαι αὐτὸ, ἀλλ' ἡ οἰκοῦσα ἐν ἐμοὶ ἁμαρτία. Οἶδα γὰρ, ὅτι οὐκ οἰκεῖ ἐν ἐμοὶ (τοῦτέστιν ἐν τῇ σαρκὶ μου) ἀγαθόν. τὸ γὰρ θέλω ποράκεται μοι, τὸ δὲ κατεργάζεσθαι τὸ καλὸν οὐχ εὐρίσκω. οὐ γὰρ ὁ θέλω ποιῶ ἀγαθόν, ἀλλ' ὁ οὐ θέλω κακόν, τοῦτο πράσσω (Ρωμ. Ζ'. 14 — 20).

Διὰ τῶν λόγων τούτων ὁ Θεὸς ῥπόστολος δὲν σκοπεῖ νὰ ἀπαλλάξῃ τῆς ἡθικῆς ἐνοχῆς τὸν ἁμαρτάνοντα,

και οἰκεῖα βουλήσει ὑποδουλωθέντα εἰς τὸ κράτος τοῦ κακοῦ και τῆς ἁμαρτίας, ἀλλὰ νὰ παραστήσῃ τὴν δύναμιν και τὴν ἐξουσίαν, ἣν ἀσκεῖ εἰς τὴν ψυχὴν ἡ ἁμαρτία. ὅταν αἰχμαλωτίσῃ και ὑποδουλώσῃ αὐτὴν. ὅτι δὲ δὲν σκοπεῖ ὁ ῥπόστολος νὰ ἀπαλλάξῃ τοὺς ἔθνικοὺς τῆς ἐνοχῆς διὰ τὰς ἁμαρτίας αὐτῶν, τοῦτο κατάδηλον γίνεταί ἐκ τῶν ὅσα παρακατὼν λέγει, και δι' ὧν καθιστᾷ αὐτοὺς ἀναπολογήτους διὰ τὰς ἁμαρτίας των «τὰ γὰρ ἀόρατα αὐτοῦ (τοῦ Θεοῦ) ἀπὸ κτίσεως κόσμου τοῖς ποιήμασι νοοῦμενα καθορᾶται ἥ τε ἀίδιος αὐτοῦ δύναμις και θεϊότης εἰς τὸ εἶναι αὐτοὺς ἀναπολογήτους» (Ρωμ. Α' 20—21).

Παρ' ὅλην ὅμως τὴν διαφθορὰν και τὴν ἡθικὴν ἐξαχρεώσιν τῆς καρδίας τῶν ἀπίστων δὲν ἀπωλέσθη καθ' ὅλοκληρίαν, οὔτε ἡ ἐπίγνωσις τῆς ἀληθινῆς θεογνωσίας και συνειδήσεως, ἀλλ' οὔτε και ἡ δυνατότης και ἐλευθερία πρὸς ἀποφυγὴν τοῦ κακοῦ και διάπραξιν τοῦ καλοῦ. Και ἀπόδειξις τούτου εἶναι τὰ παραδείγματα τῶν πρὸ Χριστοῦ Δικαίων και θεοσεβῶν ἀνδρῶν οὐ μόνον παρὰ τοῖς ῥουδαίοις, ἀλλὰ και παρὰ τοῖς τελευταίοις τούτοις ὕπῥηξαν ἄνδρες συνετοὶ και ἐγκρατεῖς, οἵτινες, ὑπέκοντες εἰς τὴν φωνὴν τῆς συνειδήσεώς των, ἀπέτρεψαν ἑαυτοὺς ἀπὸ τὰς σχολιάς τῆς κακίας και τῆς ἀδικίας ἀτραπούς. Διὸ και ὁ αὐτὸς ῥπόστολος ψέγων ἐν τῇ αὐτῇ ἐπιστολῇ τοὺς ῥουδαίους τοὺς ἁμαρτάνοντας ἐν νόμῳ λέγει τὰ ἑξῆς, συγκρίνων τὰ ἔθνη, τὰ μὴ νόμον ἔχοντα, πρὸς τὴν ἡθικὴν κατάστασιν αὐτῶν.

«Ὅταν γὰρ ἔθνη, τὰ μὴ νόμον ἔχοντα, φύσει τὰ τοῦ νόμου ποιεῖ. οὗτοι νόμον μὴ ἔχοντες ἑαυτοῖς εἰσὶ νόμος οἵτινες ἐνδείκνυνται τὸ ἔργον τοῦ νόμου γράπτον ἐν ταῖς καρδίαις αὐτῶν συμμαρτυροῦσης τῆς συνειδήσεως, και μεταξὺ ἀλλήλων τῶν λογισμῶν κατηγορούντων ἥ και ἀπολογουμένων (Ρωμ. Β'. 14—15)

ῥΕκ πάντων τούτων ἐξαγομεν τὸ συμπέρασμα, ὅτι πάντες ὅσοι ἁμαρτάνουσιν, εἴτε ἐν νόμῳ, εἴτε ἐκτὸς νό-

μουν καθίστανται υπόλογοι και ένοχοι ενώπιον της δικαιοκρασίας του Θεού με μόνην την διαφοράν, ότι οι πρώτοι θά υποστώσι βαρύτεραν και αυστηρότεραν την κρίσιν ή οι δεύτεροι ολίγαν κρίθησονται εν τη ήμέρᾳ της κρίσεως υπό ελαφρυντικής περιπτώσεως δι' ἃς ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ νόμου διέπραξαν ἁμαρτίας. Διὰ καὶ λέγει ὁ Ἀπόστολος «ὅσοι γὰρ ἀνόμως ἤμαρτον, ἀνόμως καὶ ἀπολούνται» καὶ ὅσοι ἐν νόμῳ ἤμαρτον διὰ νόμου κριθήσονται» (Β'. 11). Καὶ ὁ Κύριος ἡμῶν εἶπεν ὅτι «Ἐκεῖνος δὲ ὁ δοῦλος, ὁ γνούς τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου ἑαυτοῦ καὶ μὴ ἐτοιμάσας μηδὲ ποιήσας πρὸς τὸ θέλημα αὐτοῦ, δαρήσεται πολλὰς· ὁ δὲ μὴ γνούς ποιήσας δὲ ἄξια πληγῶν, δαρήσεται ὀλίγας (Λουκ. ΙΒ'. 47-48).

† Ὁ Π. Φλωρίνης ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Η ΣΤΗΛΗ ΜΑΣ

ΔΙΑ ΤΟ ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΚΟΝ ΖΗΤΗΜΑ

Υπό τοῦ Πανιερωτάτου Ἀρχιεπισκόπου τῶν Γ.Ο.Χ. κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ
(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Πρὸς ἐνίσχυσιν δὲ τῶν ἀπόψεων ἡμῶν καὶ διαφώτισιν τῶν ἀναγνωστῶν ἐπ' ἀνάγκης καὶ λίαν λυσιτελεῖ θεωροῦμεν νὰ ἀναφέρωμεν ἐνταῦθα τὰ οὐσιώδη καὶ συμπερασματικά σημεῖα τῶν Συνοδικῶν τούτων ἀπαντήσεων τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ἐξ ὧν καταφαίνεται τὸ ἀντιορθόδοξον καὶ τὸ προπαγανδιστικὸν τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου. Ἐκ τῆς ἀπαντήσεως τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ἱεροσολύμων: «...Παρατηροῦμεν πρὸ παντὸς, ὅτι ὁρ' ἄς σήμερον ἢ ἐν τῇ Ἀνατολῇ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία διатеλεῖ συνήθως ὑπὸ τῶν ὁπαδῶν τῆς καθολικῆς καὶ τῆς τῶν Διαμαρτυρουμένων Ἐκκλησίας ἀδιαλείπτως διὰ τῶν προσηλυτιστικῶν ἐνεργειῶν προσβαλλομένη, πᾶσα περὶ μεταρρυθμίσεως τοῦ κρατούντος ἡμερολογίου καὶ δι' ἐπὶ προσηλυτικῶν τοῦ Γρηγοριανοῦ ἀποφάσεις, ἔσται ἐπὶ βλάβῃ τῆς Ὁρθοδοξίας». Ἐκ τῆς ἀπαντήσεως τῆς Ρουμανικῆς Ἐκκλησίας ἀναγράφομεν τὰ ἐξῆς καίρια καὶ οὐσιώδη σημεῖα: «Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἁγίας Λειτουργίας Ὁρθοδόξου Ρουμανικῆς Ἐκκλησίας φρονεῖ καὶ ἐξατετεῖται, ἵνα μείνωμεν εἰς αὐτοκράτορας σήμερον. Ἐπειδὴ εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ θίξωμεν τὰς Κανονικὰς Διατάξεις, ἐὰν ἡθέλωμεν σκεφθῇ περὶ μεταβολῆς τινος ἢ μεταρρυθμίσεως τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου, μετ' οὗ ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ζῇ ἀπὸ τῶσαν αἰῶνων. Ἐκτὸς τούτου, οὐτε διὰ τοῦ δικτύλου δὲν ἐπιτρέπεται ἡμῖν νὰ θίξωμεν τὰς ἀρχαίας Συνοδικὰς Διατάξεις, αἵτινες ἀποτελοῦσι τὴν ἡμετέραν Ἐκκλησιαστικὴν δόξαν».

Ἐκ τῆς ἀπαντήσεως τῆς Σερβικῆς Ἐκκλησίας ἀποσπῶμεν τὰ ἐξῆς σημεῖα: «...Ἀναφορικῶς πρὸς τὸ ζήτημα τοῦ ἡμερολογίου ἔχομεν νὰ δηλώσωμεν τὰς: Ὅτε τὸ Γρηγοριανόν, οὐτε τὸ Ἰουλιανόν ἡμερολόγιον εἰσὶν ἀκριβεῖ ἐν τῇ ἐπολογίᾳ τοῦ χρόνου... Τὸ μόνον ὅπερ ὑπόκειται εἰς τὴν ἐξέτασιν καὶ τὴν ἐκτίμησιν ἡμῶν εἶναι τὸ θρησκευτικὸν καὶ Κανονικὸν μέρος τοῦ ἡμερολογίου. Καλὸν θὰ ἦτο νὰ ἡλφθῇ ἡ γνώμη εἰδικῶν προσώπων, ἐν ὧν πρόκειται περὶ θεοσιμῶν Κανόνων διὰ τὴν ὑπόλογισιν τοῦ χρόνου, οὕτως ὥστε τὸ Πάσχα καὶ ἅπασαι αἱ ἐορταὶ αἵτινες εὐρίσκονται συνδεδεμέναι μετ' αὐτοῦ, νὰ ρυθμισθῶσι κατὰ τρόπον ἀναποκρινόμενον πρὸς τὸ ὁρθόδοξον πνεῦμα». Ἐκ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Μαυροβουνίου μεταφέρομεν τὰ ἐξῆς σημεῖα, ἐφ' ὧν ἐριστώμεν τὴν προσοχὴν τῶν ἀναγνωστῶν: «...Ἀλλὰς τε πρόδηλον, ὅτι δὲν εἶναι εὐκόλον πράγμα ἡ λύσις τοῦ σοβαροῦ ζητήματος τῆς διορθώσεως τοῦ ἡμερολογίου. Διότι, ὡς γνωστόν, ἡ μεταβολὴ τοῦ ἡμερολογίου ἐξυπονοεῖ μεταλλαγὴν τοῦ Πασχαλίου Κανόνος, τοῦτέστι παντὸς τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ συστήματος καὶ τοῦ ὑπολογισμοῦ τῆς ἐνιαυσίου περιόδου καὶ τῶν κινήτων ἐορτῶν. Γνωρίζομεν ἐκ τῆς Ἱστορίας, ὅτι ἐγένοντο καὶ τινες μικρότεροι μεταβολαί, αἵτινες ὅτε ἐφ' ὁμοδοῦσαν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, προσέβαλλαν κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥτιον δυσάρεστοι καὶ ἀκαταστάσιμοι. Ταῦτα ἔχοντες ὅρ' ὅτι οἱ Ἀρχιεροὶ τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ὀφείλουσι νὰ ἔχωσι κατὰ νοῦν πάντα τὰ δυνατὰ ἀποτελέσματα αὐτὰ ἐκ τῆς μεταβολῆς τοῦ ἡμερολογίου ἡδύνατο νὰ προκύψωσι, διὰ τοῦτο φοβούμενοι μὴ ὑποπέσωμεν εἰς κίνδυνόν τινα, ὁποῖος γνωρίζομεν ἐκ τῆς ἱστορίας, εἴμεθα ταύτης τῆς ταπεινῆς γνώμης, ὅπως καὶ εἰς τὸ ἐξῆς τηρῶμεν τὸ Ἰουλιανόν ἡμερολόγιον».

Ἡ ἀπάντησις τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας, τονίζουσα ἰδιαίτερον τὸν προπαγανδιστικὸν σκοπὸν τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου, καὶ θέτουσα ἐν ἀμφίβολῳ τὴν χρονικὴν ἀκρίβειαν αὐτοῦ, ἀπὸ ἐπιστημονικῆς ἀπόψεως, ἀποκρούει καὶ αὐτὴ τὴν μεταρρυθμίσιν τοῦ Ἰουλιανοῦ, ὅπερ θεωρεῖ χρονικῶς ἀκριβέστερον τοῦ Γρηγοριανοῦ, ἔχει δὲ ὡς ἐξῆς: «...Τοῖς ἀγαπητοῖς ἡμῶν Σεβασμίσις Πατράσι καὶ ἀδελφοῖς γνωστοὶ εἰσὶν οἱ αἰώνιοι πόθοι τῆς Ρώμης, οἵτινες ποτὲ ὑπῆρξαν ἡ αἰτία τῆς ἀποστασίας αὐτῆς. Γνωσταὶ ἐν τῇ ἱστορίᾳ εἰσὶ καὶ αἱ διαφοροὶ αὐτοῖς μεθοδεῖται, αἵτε φανεραὶ καὶ αἱ κρυφαί, αἱ πρὸς καθυπόταξιν τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολῆς τείνουσαι. Γνωσταὶ καὶ νῦν αἱ ἐπιστάμεναι καὶ πολλὰς δαπάνας ἀπαιτοῦσαι Σχολαί, αἱ Ἱεροποστολικάι τε Ἑταιρεῖαι, τὰ ἰδιαίτερα τὰ Μοναχικά Τάγματα, καὶ τὰ λοιπὰ καθιδρύματα, ὧν ὁ ἀριθμὸς ἀδιαλείπτως αὐξάνει, καὶ ὧν ὁ μόνος σκοπὸς ἐστὶν ἡ τῶν τέκνων τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, εἰ δυνατόν, σαγήνησις... Τὸ ζήτημα τῆς μεταβολῆς, ἢ καὶ τῆς μερικῆς μόνον μεταρρυθμίσεως τοῦ ἡμερολογίου οὐ μικρὸν ὠσαύτως ἀπὸ πολλοῦ ἤδη ταράττει τοὺς Ὁρθοδόξους ἐν τῇ ἡμετέρᾳ Χώρα... Ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ νέου ἡμερολογίου ἐν μόνῃ τῇ πολιτικῇ χρονολογίᾳ ἀνεμ μεταβολῆς τοῦ Πασχαλίου καὶ ἀνεμ μετακινήσεως τῶν Ἐκκλησιαστικῶν ἐορτῶν βεβαίως οὐ μέλλει θίξαι ἰδιαίτερον τὰ Ἐκκλησιαστικὰ συμφέροντα, καθ' ὅσον ἐν τῇ Ἐκκλησιαστικῇ πράξει παραμένει ἐν ὅλῃ αὐτοῦ τῇ ἰσχύει τὸ Ἰουλιανόν ἡμερολόγιον. Ἀλλὰ καὶ ἂν θίξωμεν τὸ ζήτημα τῆς καθαρῶς ἐπιστημονικῆς ἐχεγυυότητος ταύτης τε καὶ ἐκείνης τῆς χρονολογίας, οἱ αὐθεντικώτεροι τῶν ἡμετέρων λογίων κλίνουσι μᾶλλον ὑπὲρ τοῦ Ἰουλιανῶν ἡμερολογίου... Ἡ αὐθεντικὴ αὐτῆ τῶν λογίων φωνὴ ποιεῖ καὶ ἡμᾶς, τοὺς τῆς Ἐκκλησίας φρονοῦντες προσφερόμεθα μετὰ μεγάλης ἐπιφυλάξεως πρὸς τὴν ἐπιθυμίαν τιναν, ὅπως μεταβληθῇ τὸ ἡμερολόγιον, ἐὰν συνυπονοηταὶ ἡ μεταβολὴ καὶ τὸ Πασχαλίον καὶ τῆς ὅλης Ἐκκλησιαστικῆς χρονολογίας. Ἡ τοιαύτη γὰρ μεταβολή, ὡς διασαλεύουσα τὴν ἀνέκαθεν καὶ πολλὰς καθαισθηθείσαν ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας τάξιν συνεπὴγγο ἀναμειβόμενος διασαλεύσεις τινος καὶ ἐν τῷ Ἐκκλησιαστικῷ βίῳ. Διότι τὸ ἐφ' ἡμῖν, ἡμεῖς ὑποστηρίζομεν τὴν τήρησιν ἐν τῇ πράξει τοῦ Ἰουλιανῶν ἡμερολογίου, συγχωροῦντες ἐν ἐσχάτῃ ἀνάγκῃ τυπικῶς μόνον μεταβολὰς ἐν σχέσει πρὸς τὸ νέον ἔτος καὶ τὴν μετονομασίαν τῶν ἡμερομηνιῶν».

(Ἀκολουθεῖ)

ΣΤΗΛΗ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ ΛΑΤΡΕΙΑΣ

Υπό τοῦ Σεβ. Ἐπισκόπου Λιανλείας
κ. ΠΟΥΚΑΡΗΟΥ

Διδάγματα.

Ἐκ τοῦ Ἀποστόλου τῆς Ε' Κυριακῆς τῶν Νηστειῶν. Πρὸς Ἑβραίους (Θ' 11-14).

Ἡ σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου μόνον ἐν τῷ Κυρίῳ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστῷ τῷ Σωτῆρι ἡμῶν ἐρίσκειται καὶ τὸ Τίμιον Αὐτοῦ Αἷμα τὸ ἐκχύνον ὑπὲρ τῆς τοῦ ἀνθρώπου σωτηρίας. Τοῦτο εἶναι πράγματι ἐξέλαστικὸν καθάρισον τὰς ψυχὰς ἀπὸ πάντα ρύπον πνευματικόν. Αὐτὸ διδάσκει ὁ Θεὸς Παῦλος εἰς τὴν περιτομὴν ταύτην ἣν ἔλαθεν

ἡ ἐκκλησία ἐκ τῆς πρὸς Ἑβραίους Ἐπιστολῆς τούτου.

Καὶ πράγματι εἶναι ἀνυπολόγιστος ἡ ἀξία τοῦ Θεοῦ Αἵματος καὶ ἀκατανίκητος ἡ δύναμις αὐτοῦ. Ἀπαραιτήτως λοιπὸν ὁ Χριστιανός, ὅστις διεξάγει μεγάλον πόλεμον κατὰ τοῦ νοητοῦ Φαραὼ νὰ ἐχη πάντοτε μετ' ἑαυτοῦ τὴν ἀκατανίκητον ταύτην δύναμιν.

Μὴ λοιπὸν ἀπομακρυνώμεθα τῆς ἀθανάτου ταύτης τροφῆς διότι ἀνευ αὐτῆς ἀδύνατος ἡ σωτηρία καὶ ἡ ζωὴ ἡ αἰώνια. Εἶναι ἀδύνατον νὰ νικήσωμεν τὸν πονηρὸν ἡμῶν ἐκθρόν, καὶ φύγωμεν τὴν ἁμαρτίαν, ἢ ὅποια θανατώνει τὴν ψυχὴν, διότι χωρίζει ταύτην ἐκ τοῦ Θεοῦ, ἂν μὴ εἴμεθα ἐσφαγισμένοι διὰ τοῦ Αἵματος τοῦ Χριστοῦ, τὸ ὅποιο βεβαίως προδιετύπωσε τὸ αἷμα τοῦ ἁμνοῦ, διὰ τοῦ ὁποῦ οἱ Ἰσραηλῖται χρίσαντες τὰς θύρας τῶν οἰκιῶν αὐτῶν, ἔφυγον τὸν καταστροφικὸν ἀγγελον.

Μὴ λοιπὸν κινδυνεύομεν τὸν μέγιστον τῶν κινδύνων ἀπομακρυνόμενοι ἐπὶ πολὺ τῆς ἀθανάτου ταύτης τροφῆς· μὴ ἀναβάλωμεν αὐτὴν ἄφ' ἑαυτοῦ μας, ἀλλὰ μόνον κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ Πνευματικοῦ ἡμῶν Πατρὸς, ὅστις γνωρίζων τὴν ἀνάγκην τῆς τροφῆς ταύτης θὰ κανονίσῃ, ὥστε ἐπὶ πολὺ νὰ μὴ μακρύνῃ ἡ ἀναβολή.

Ἐκ τούτου γίνεται γνωστόν, διατὶ οἱ ἄνθρωποι τὸσον εὐκόλως ὑποχωροῦν πρὸ τῆς θελήσεως τῆς ἁμαρτίας, διότι στεροῦνται τῆς δυνάμεως ταύτης τοῦ Παναγίου Σώματος καὶ Αἵματος τοῦ Κυρίου.

Ἀλλὰ καὶ οἱ μετέχοντες τῆς Θείας ταύτης ἐξέλαστριου καὶ ἀθανάτου Τροφῆς δὲν λαμβάνουν τὴν δύναμιν, ἀλλὰ εἰς πολλοὺς συμβαίνει ἀντὶ τῆς δυνάμεως, τὸ Θεῖον Αἷμα νὰ γίνεται πῶρ κατακαίον. Τοῦτο ἐξαρκάται ἐκ τῆς προετοιμασίας τὴν ὁποῖαν θὰ κάμῃ ὁ Χριστιανὸς προσερχόμενος εἰς τὴν Θεῖαν Μετάληψιν. Περὶ τῆς τοιαύτης προετοιμασίας πάλιν ὁ Θεὸς Παῦλος λέγει: «Δοκιμαζέτω ἄνθρωπος ἑαυτὸν καὶ οὕτως ἐκ τοῦ Ἄρτου ἐσθίτω καὶ ἐκ τοῦ ποτηρίου πίνετω» (Α' Κοριν. ΙΑ' 28). Ἀλλὰ ἡ δοκιμασία πρέπει νὰ γίνεται τῇ βοηθείᾳ τοῦ Πνευματικοῦ καὶ οὐχὶ ὑπὸ τοῦ ἰδίου· διότι οὗτος εἶναι ἀνίσχυρος καὶ ἀνίκανος νὰ κρίνῃ τὸν ἑαυτόν του ἢ νὰ ἀντιληφθῇ εἰς ποῖον σημεῖον δὲν εἶναι ἐν τάξει.

Ὅθεν δράμετε τέκνα μου ἀγαπητὰ πρὸς τὸν Πνευματικόν σας· δοκιμάσατε ἑαυτὰ καὶ λάβετε τὴν πανίσχυρον καὶ ἀκατανίκητον δύναμιν τοῦ Αἵματος τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν πρὸς σωτηρίαν τῆς ἀνεκτιμήτου ψυχῆς σας.

Διδάγματα.

Ἐκ τοῦ Ἀποστόλου τῆς Κυριακῆς τῶν Βαπτισμῶν, Πρὸς Φιλιππησίους (Δ' 5).

Ἀνατέλλει λαμπρὰ καὶ χαρούμενη ἡ ἡμέρα τῆς ἐορτῆς κατὰ τὴν ὁποῖαν ἐορτάζομεν τὸν θρίαμβον τοῦ Θεοανθρώπου Σωτῆρος Χριστοῦ, ὅστις ὡς νικητὴς τοῦ θανάτου εἰσῆλθεν εἰς τὴν πόλιν Ἱερουσαλήμ καὶ ἐκάρπισσε πλουσίαν τὴν χαρὰν. «Χαίρε σφόδρα, θύγατερ Σιών, κήρυξε θύγατερ Ἱερουσαλήμ· ἰδοὺ ὁ Βασιλεὺς σου ἐρχεται· σοὶ δίκαιος καὶ σώζων αὐτὸς πραδὲς» (Ζαχ. Θ' 9). Χαρὰς τὸ μήνυμα, Χαρὰς ἐορτή. Διὰ τοῦτο καὶ ἡ ἀποστολικὴ περικοπὴ τῆς ἡμέρας ταύτης περὶ χαρὰς δμιλεῖ.

Εἰς χαρὰν προκαλεῖ τοὺς Φιλιππη.

οὐς καὶ δι' αὐτῶν πάντας τοὺς πιστοὺς ὁ Θεὸς Παῦλος. Οὐχὶ τὴν χαρὰν τὴν κοσμικὴν, ἀλλὰ τὴν πνευματικὴν, τὴν ὁποίαν χαρὰν ἐν Κυρίῳ καλεῖ. Ἡ χαρὰ αὕτη εἶναι πολυτίμος καὶ τὴν ἀπολαμβάνει μόνον ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος κατορθώνει τὰ πάθη του καὶ νικᾷ καὶ τὸν φραγμὸν τῆς ἁμαρτίας καὶ ὑπερπληθῶς καὶ νὰ ἐκτελέῃ ἔργα Χριστιανικά.

Ὁ χαίρων τὴν χαρὰν ταύτην πάντοτε χαίρει· διὰ τοῦτο ὁ Θεὸς Παῦλος ἐν τῇ περικοπῇ ταύτῃ, ἥτις εἶναι ἐν μέρος ἐκ τῆς πρὸς Φιλιππησίους Ἐπιστολῆς του, λέγει « Χαίρετε ἐν Κυρίῳ πάντοτε » πάλιν ἔρω, χαίρετε ». Καὶ ἐὰν χάριν τοῦ Εὐαγγελίου ὑποφέρετε δεινὰ, μὴ ταράττεσθε καὶ μὴ λυπεῖσθε δι' αὐτά, διότι ταῦτα γίνονται οἱ ὁδοὶ μας εἰς τὴν μεγάλην καὶ ἀτελεύτητον τοῦ Κυρίου μας χαρὰν.

Διὰ τοῦτο, λέγει ὁ Θεὸς Παῦλος, γίνεσθε πρὸς πάντας ἐκεῖνους ποὺ σὰς προκαλοῦν τὰ δεινὰ, ἀνεξαιρέτως πρὸς πάντας καὶ τοὺς πλέον τρομεροὺς, ἐπεικεῖς καὶ ὅχι ἐκδικητικοὶ καὶ ὀργίλοι.

Ἡ ἐπεικεῖα σας ἂς περισσεύῃ τόσον ὥστε ὑπὸ πάντων τῶν ἀνθρώπων νὰ γίνῃ γνωστὴ. Καὶ μὴ διατάζετε διὰ τὸ δυσκόλον καὶ δυσκατόρθωτον αὐτῆς, διότι εἰς τὴν προσπάθειαν αὐτὴν δὲν μένετε μόνοι, ἀλλ' ἔχετε βοηθὸν τὸν Κύριον, ὅστις εἶναι πάντοτε πλησίον σας καὶ πρόθυμος νὰ σὰς βοηθήσῃ.

Χρειάζεται ὄντως μεγάλη δύναμις διὰ τὴν τόσο μεγάλῃ ἐπιείκειαν δηλαδὴ μακροθυμίαν καὶ συγχώρησιν, πρέπει νὰ εἶναι μέγας ἥρωας κανεῖς. Ἀλλ' ἐρωτῶ τί ἔλλοι εἶναι ὁ χριστιανὸς παρὰ ἥρωας;

Διότι εἰς τὴν πρόσκλησιν τὴν Θεῖαν τὴν ὁποίαν ὁ Θεὸς Αὐτρωτῆς ἔκαμε, σταυρὸν, μαρτύριον καὶ πόνον προσέθεσεν εἰπὼν « ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἔλθειν, ἀπαρνηθῶν ἑαυτὸν καὶ ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ καὶ ἀκολουθεῖτω μοι ».

Ἦρωας, καὶ ἥρωας εἶναι καὶ πρέπει νὰ εἶναι ὁ Χριστιανός, ἵνα δεχθῇ τὰς θυσίας καὶ τὰς δοκιμασίας καὶ τὸν σταυρὸν καὶ νὰ προσφέρῃ ἐξ ὁλοκλήρου τὸν ἑαυτὸν του.

Προσφέρατε ἀγαπητοί μοι τὸν ἑαυτὸν καὶ ἀντὶ ἐνδυμάτων στρώσατε τὸν ἐσωμὸν σας νὰ τὸν κατήσῃ καὶ νὰ τὸν καταβάλλῃ ἡ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ καὶ νὰ αἰρέτε πάντοτε ἐν Κυρίῳ. Ἀμήν.

Η ΝΕΟΤΗΣ ΚΑΙ Η ΑΝΑΤΡΟΦΗ

Υπὸ τοῦ Σεβ. Ἐπισκόπου Διαυλείας κ. ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΥ

Διὰ τὸ ζήτημά μας τοῦτο πολὺ ὠμίλησαν καὶ ἔγραψαν, θετικότερα ὅμως πάντων ὁ Θεὸς Παῦλος ἔγραψε περὶ τοῦτου συμβουλευτικῶς τοὺς γονεῖς καὶ πατέρας καθορίζων τὴν ἀνατροφήν τῶν τέκνων καὶ ὁν τρόπον αὐτοῖς ὡς ἐξῆς. « Οἱ πατέρες κτρέφετε τὰ τέκνα ὑμῶν ἐν παιδείᾳ καὶ νοουθεσίᾳ Κυρίου » (Ἐφεσ. ΣΤ'. 4).

Οὗτος εἶναι ὁ ἐνδεειγμένος τρόπος καὶ τοῦ ὁποίου δύναται νὰ ἐπιτύχῃ, ὁ περὶ τοῦ ἀνατροφῆς τῶν νέων, ἀποτελέσματα ἐκείνα, τὰ ὁποῖα καὶ τὴν ἀποκομίζονται καὶ τὴν κοινωνίαν ἔχουν τὴν δύναμιν νὰ σώσουν καὶ νὰ ἀπαλλάξουν καὶ τὴν κατάρτα, ὑπὸ τὸ βάρος τῆς ὁποίας δύναται ὁ μόνος ἡ νεότης, ἀλλ' ἅπασα ἀνθρωπότης.

Ἀνατροφή μόνον ἡ κατὰ Χριστὸν δύναται νὰ νωθῇ. Μόνον αὕτη ἔχει τὴν δύναμιν καὶ τὴν θεῖαν λάμψιν, ἥτις φωτίζει ὁν νοῦν τοῦ νέου καὶ τὸν καθοδηγεῖ εἰς τὸ νὰ μεγαλοουργῇ καὶ εἰς τὸ νὰ δέχεται

ἐπαξίως τὸν στέφανον τῆς δόξης καὶ τῆς τιμῆς. Ἀνατροφή ἐκτός αὐτῆς δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ.

Γράφων ταῦτα, ἀσφαλῶς θὰ δεχθῶ τὰς ἀντιρρήσεις τοῦ σημερινοῦ νέου καὶ τῆς νεανίδος, ὅτινες γνωρίζουν ἄλλην τινὰ ἀνατροφήν, ἥτις ἔδωκε μάλιστα τὸ θρόνος εἰς αὐτοὺς, κατ' ἐξοχὴν νὰ εἶναι σημερινοὶ ἀντιλέγοντες καὶ ἐπικρίνοντες τὰς πράξεις καὶ τὰς σκέψεις τῶν μεγαλειτέρων των.

Οὗτοι οἱ νέοι, ἀμέσως θὰ μοι προβάλλουν τὴν ἐπικρατοῦσαν κατὰ τὸ μᾶλλον σημερινὴ ἀνατροφήν καὶ θὰ μοι εἰπωσι.

« Μὰ τὰ γαλλικά τῆς δεσποινίδος, τὸ πιάνο τῆς, ἡ φωνητικὴ τῆς μουσικῇ δὲν εἶναι ἀνατροφή; Τὸ βιολὶ τοῦ νέου, οἱ κομποὶ τοῦ χαίρεται, τὸ γάντι του, αἱ τρεῖς λέξεις του αἱ γαλλικαί, τὰς ὁποίας ἀναμνησθεῖς εἰς τὴν ὁμιλίαν του, τὸ τσιγάρο, τὸ κέφι, οἱ χοροὶ, δὲν εἶναι ἀνατροφή; Δὲν εἶναι τίποτε αὐτά; Οὐτε τὸ εἶναι μέλος ὁ κύριος δέκα τριῶν Συλλόγων καὶ ἡ δεσποινὶς τεσσάρων φιλανθρωπικῶν σωματείων; Οὐτε τὸ εἶναι ἀνήκουσιν εἰς τοὺς Ὀρειβατικούς συλλόγους καὶ λαμβάνουσι μέρος εἰς τοὺς κολυμβητικούς ἀγῶνας; Οὐτε τὸ εἶναι λιποθυμῇ ἡ δεσποινὶς εἰς τὸ ἀκουσμα σφαγῆς περισσοτέρως; Οὐτε ὅτι οἱ ὠραῖοι τῆς ὀφθαλμοῦ δακρύζοντες, ὅταν διαβάσῃ τὰς τόχας τῶν ἡρώων;

Τίποτε; Τίποτε; Αὐτὰ δὲν σημαίνουν ἀνατροφή;

Διότι ἐὰν αὐτὸν τὸν νέον καὶ αὐτὴν τὴν νέαν τὴν παρατηρήσωμεν ἀπὸ τὴν ἄλλην ὁππῶν, θὰ τοὺς ἴδωμεν ἀγνοοῦντας ποῖαν θρησκείαν πρεσβεύουσι· διότι δὲν τὴν γνωρίζουσι παρὰ ὡς συνολὸν τύπων. Θὰ τοὺς ἴδωμεν μὴ ἔχοντας ἰδέαν περὶ πατρίδος. Θὰ τοὺς ἴδωμεν ὁμιλοῦντας περὶ τοῦ Εἰκοσιῆταις μὲ ὀλιγοτέραν εὐλάβειαν παρὰ περὶ τοῦ Soirée τῆς τάδε. Θὰ τοὺς ἴδωμεν ὁμιλοῦντας μὲ περιφρόνησιν περὶ τῆς Θρησκείας καὶ τοὺς πιστεύοντας εἰς τὴν Χριστιανικὴν ἡθικὴν νὰ θεωροῦσι γελοίους τύπους.

Ἐν μόνον μέλημα θὰ εὕρωμεν εἰς αὐτοὺς, τὴν πολυτέλειαν καὶ τὴν ἐπίδειξιν, τὸν καλλωπισμὸν ὑπὸ τὴν γελιοδοδετέραν μορφήν του μὲ τὰ ἀνθυγεῖνὰ ψιμύθια καὶ οἰκτράν παραλλαγὴν τῆς μορφῆς. Θὰ τοὺς ἴδωμεν ἀδιανοήτως πρὸς πᾶν ὅτι δὲν λέγεται ὕλη καὶ διασκεδάσεις καὶ χιλιθὴ καὶ — μὲ τὴν γλώσσαν τῆς ἀληθείας — κτηνώδης βίος. Θὰ τοὺς ἴδωμεν κακολογοῦντας μέχρι τῶν τιμαφροσύνων, μέχρι τῆς τιμῆς αὐτῆς, μέχρις ἐπεμβάσεων εἰς τὸ ἄστυλόν τῆς οἰκογενείας, ἀσυστόλους, χωρὶς νὰ φράττῃ τὸ στόμα τῆς δεσποινίδος ἡ περιγραφή σκανδάλου, χωρὶς ἡ μήτηρ τῆς νὰ τὴν στομῶν, χωρὶς ὁ πατήρ τῆς νὰ τὴν ξυλίσῃ.

Καὶ τέλος, ἐπιτρέψατέ μοι καὶ τοῦτο, θὰ ἴδωμεν νέους καὶ νέας ἡλικίας δέκα ἐξ ἑτῶν, εἰς τὰ πρόσωπα τῶν ὁποίων ἄλλοτε καταπνιγέτο ἡ ἀγνότης καὶ ἡ ἀφέλεια εἰς δὲ τὸν νοῦν τὸ ἄκανον καὶ τὸ ἄδολον, ὅχι πλέον μὲ τὸ ἀφελὲς βλέμμα, τῆς παιδικῆς καὶ τὸ καθαρὸν τοῦ ἐφήβου, ὅχι μὲ τὴν συστολήν τῆς ἡλικίας των, καὶ ὅχι μὲ τὰς ἀθώας σκέψεις τῆς διαφυγῆς παιδικῆς ἀντιλήψεως. Καὶ τοῦτο διότι δὲν ἔχει πλέον ἰσχύον ἡ ἀνατροφή τοῦ Θεοῦ Παύλου.

Ὡστε ὅλα αὐτὰ δὲν σημαίνουν ἀνατροφήν; Καὶ, ὅχι δὲν σημαίνουν! Ἡ πραγματικὴ ἀνατροφή λείπει, ἐφ' ὅσον λείπει ἡ ἐν παιδείᾳ καὶ νοουθεσίᾳ Κυρίου τοιαύτη, τοῦτέστιν ὁ Χριστός.

Καὶ ἔπειτα ἀπὸ τὰ ὀλίγα αὐτὰ ποὺ μᾶς παρουσιάζουν τὴν σημερινὴν λεγομένην ἀνατροφήν, θὰ ἐρωτήσω τοὺς ἀναγνώστας, ἐὰν δὲν βλέπουν κατὰ τερατώδες, κατὰ βερνικομένον ἀπ' ἔξω καὶ ὄζον ἀπὸ μέσα, ἀνθρὸς δροσερά τὰ ὁποῖα κρύπτουν κάμπας, καὶ κάμπας βρομεράς, τὰ φους κεκοιναμένους, ὅπως εἶπεν ὁ Σωτὴρ; γέγοντας σκολῆκαν καὶ δυσωδίας, καὶ τὰ φους ἐλπίδων μιᾶς ἰδέας, ἥτις θέλει γίναντας δι' ἐροφάντας καὶ ἀντὶ τούτων εὐρίσκει νεανίσκους.

Θὰ σὰς ἐρωτήσω φίλοι ἀναγνώσταί: Δὲν βλέπετε ἐν τῷ προσώπῳ τῶν τοιούτων ἡ μάλλον τῶν στερουμένων τῆς ἀλη-

θοῦς ἀνατροφῆς, δὲν βλέπετε ἕνα ὥκα- νὸν τέλματος, εἰς τὸν ὁποῖον κυλόνται γλοιώδεις ὑπάρξεις καὶ ἀηδεῖς, χωρὶς κεφαλὴν καὶ χωρὶς καρδίαν, μὲ μόνην τὴν σπονδυλικὴν στήλην, διὰ τὴν καμπτὸν πρὸ τοῦ πρώτου σφτερισμοῦ ἢ πρὸ τῆς λάμψεως τοῦ χρυσοῦ καὶ τῆς ἐμφανίσεως τῆς ἡδονῆς καὶ τῆς ἔλξεως τῆς ὕλης;

Δὲν ἀμφιβάλλω, ὅτι πολλοὶ ἐκ τῶν ἀναγνωστῶν μου θὰ βλέπουν τὴν φοβερὰν αὐτὴν εἰκόνα, καὶ θὰ θελήσωσιν ἐὰν μὲν εἶναι γονεῖς νὰ προσέξουν εἰς τὸν ὅπο τοῦ Θεοῦ Παύλου ὑποδεικνυόμενον τρόπον ἀνατροφῆς τῶν τέκνων· ἐὰν δὲ εἶναι νέοι ἢ νεανίδες, ἂς πιστεύουσιν ὅτι ἡ πραγματικὴ ἀνατροφή εἶναι ἡ ἐν παιδείᾳ καὶ νοουθεσίᾳ Κυρίου γενομένη· πᾶσα δὲ ἄλλη δὲν εἶναι ἀνατροφή, ἀλλ' ἀπάτη καὶ ἀπώλεια.

ΠΕΡΙ ΚΑΤΑΚΡΙΣΕΩΣ

Ἐξ Ἀγ. Ὁρους ὑπὸ Α. Μ. Κ.

Μία πολὺ μεγάλη ἁμαρτία κατεκυρίευσεν ἀνέκαθεν τὸν ἄνθρωπον γενικευθεῖσα ὅμως τὴν σήμερον, καὶ ἁμαρτία μὴ θεωρουμένη, δυστυχῶς, ὡς τοιαύτη ὑπὸ τῶν πολλῶν, ἡ ἁμαρτία τῆς κατακρίσεως.

Πάντες σχεδὸν οἱ ἄνθρωποι μεγάλοι, μικροί, ἄνδρες γυναῖκες, διανοούμενοι ἰδιῶται, κληρικοὶ, λαϊκοὶ πάσης ἡλικίας, τάξεως καὶ καταστάσεως κατακρίνομεν ὁ εἰς τὸν ἄλλον ἀπὸ φυλακῆς πρώτας μέχρι βαθείας νυκτὸς ἄλλοι ἐκ συνηθείας κακῆς ἑτεροῦ ἐκ χαίρεκακίας· καὶ φθόνου καὶ ἄλλοι ἐκ νομιζομένης εὐλαβείας καὶ ζήλου οὐ κατ' ἐπίγνωσιν πρὸς διόρθωσιν δὴθεν τοῦ πλησίον θριαμβεύοντες τὰ ἐλαττώματα αὐτοῦ προσθέντες ἐνίοτε καὶ μεγαλύνοντες πέραν τῆς πραγματικότητος. Παραλείπω τοὺς λέγοντας καὶ διαδίδοντας ἀνυπόστατα διότι οὗτοι ὑπάρχοντες εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν συκοφαντῶν.

Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ὁ ἱατρὸς τῶν σωματικῶν καὶ τῶν ψυχῶν ἵνα καταδείξῃ τὸ μέγεθος τοῦ ἁμαρτήματος τούτου τῆς κατακρίσεως, ἀφοῦ ἔδωκε ρητὴν ἐντολὴν εἰπὼν « Μὴ κρίνετε » (Ματθ. Ζ' 1-2) προσέθεσεν « ἵνα μὴ κριθῆτε » ἐν ᾧ γὰρ κρίματι κρίνετε, κριθῆσεσθε· καὶ ἐν ᾧ μέτρῳ μετρεῖτε, ἀντιμετρηθήσεσθε οὖν » (ἐνθ' ἂναι). Ἀλλὰ καὶ ὁ θεὸς Ἀπόστολος Παῦλος, τὸ σκεῖος τῆς ἐκλογῆς, τὸ στόμα τοῦ Χριστοῦ περὶ τῆς αὐτῆς υποθέσεως γράφων πρὸς τοὺς Ῥωμαίους ἔλεγε « Διὸ ἀναπολόγητος εἰ ὁ ἄνθρωπος πᾶς ὁ κρίνων· ἐν ᾧ γὰρ κρίματι κρίνετε τὸν ἕτερον σεαυτὸν κατακρίνετε· τὰ γὰρ αὐτὰ πράξεις ὁ κρίνων· οἷδαμεν γὰρ ὅτι τὸ κρίμα τοῦ Θεοῦ ἐστὶ κατὰ ἀλήθειαν » (Ῥωμ. Β' 1-2).

Μετὰ τὸν ἀρχηγὸν τῆς Πίστεως ἡμῶν καὶ τελειωτὴν Ἰησοῦν Χριστὸν καὶ τὸν ἐνδοξον Ἀπόστολόν Του οὐρανοβάμονα Παῦλον, πάντες οἱ Θεοφόροι Πατέρες τῆς ἀγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας, γράψαντες ἀπέδειξαν τὴν μεγίστην βλάβην τὴν προσγινόμενῃ ἐκ τῆς κατακρίσεως εἰς τε τὸν κρίνοντα, τὸν κρινόμενον καὶ τοὺς ἀκούοντας τὴν κατάκρισιν. Διότι: 1) ὁ κατακρίνων ὡς παραβαίνων Δεσποτικὴν καὶ Ἀποστολικὴν ἐντολήν, γίνεται ἀσφαλῶς ἐνοχὸς τῆς αἰωνίου κατακρίσεως, 2) ὁ κατακρινόμενος θιγόμενος εἰς τὴν τιμὴν καὶ τὴν ὑπόληψιν καὶ ὑπεραυξημένους αὐτῶν, λυπεῖται βεβαίως καὶ ἀνταμείβει διὰ τῶν ἴσων τὸν κατακρίνοντα, δὲν εἶναι δὲ σπάνιον τὸ φαινόμενον ὅτε καὶ ἐγκληματικὴ εἰς βάρος αὐτοῦ, 3) οἱ ἀκούοντες σχηματίζουσιν οὐχὶ καλὴν ἰδέαν περὶ τοῦ κατακρινόμενου· καὶ ὅσοι οὗτοι περισσότεροι, τοσοῦτον ἐξαπλοῦνται ἡ δυσφημία τοῦ κατακρινόμενου.

Ὡστε τρεῖς βλάβας προσεβείη ὁ κατακρίνων. Βλάβη 1) τὸν ἑαυτὸν του. Βλάβη 2) τὸν κατακρινόμενον. Βλάβη 3) τοὺς ἀκούοντας.

Ἐκ τῶν Ἀγίων Πατέρων τῶν γραψάντων περὶ κατακρίσεως εἰς ἐστὶ καὶ ὁ μέγας ἐν Ἀγίοις Ἀναστάσιος ὁ Σιναιτικῆς Πατριάρχης Ἀντιοχείας. Τούτου δὲ τὸν λόγον κρινόμεν ἐπίκαιρον ἵνα μεταφέρωμεν εἰς τὰς στήλας τῆς « Φωνῆς » ἔχει δὲ οὗτω: « Πολλοὶ πολλὰκις ἐνώπιον ἀνθρώπων ἁμαρτάνοντες, εἴτα κρυπτῶς τῷ θεῷ ἔξο-

μολογούμενοι, τὴν ἄφεσιν τῶν ἁμαρτιῶν ἐκοιμίσαντο. Καὶ εὐαρεστήσαντες, Πνεῦμα Ἅγιον ἔλαβον. Καὶ οἱ παρ' ἡμῶν νομιζόμενοι ἁμαρτωλοὶ, εἰσι παρὰ τῷ Θεῷ δίκαιοι· τὴν μὲν γὰρ ἁμαρτίαν αὐτῶν ἔθεσασάμεθα, τὰς δὲ ἀγαθοεργίας ἅς κρυπτῶς εἰργάσαντο, οὐκ ἔγνωμεν· διὸ οὐκ ὀφείλομεν τινὰ κατακρίνειν, κἂν αὐτοῖς τοῖς ὀφθαλμοῖς ἡμῶν ἴδωμεν αὐτὸν ἁμαρτάνοντα.

Δέκα γὰρ βήματα ὑπαναχωρήσαντος ἡμῶν τοῦ ἁμαρτήσαντος, οὐκ οἶδαμεν τὴν ἐν κρυπτῷ ἐργασίαν αὐτοῦ, ἢ τί ἐποίησε μετ' αὐτοῦ ὁ Θεός. Ἰούδας ὁ προδότης, διαφθορῶν τῆς Πέμπτης (ἡμέρας τῆς ἐβδόμης) σὺν τῷ Χριστῷ καὶ τοῖς μαθηταῖς ἦν· ὁ δὲ ληστής, ἐν τοῖς κακούργοις καὶ ἀνδροφόνους. Καταλαβούσης δὲ τῆς Παρασκευῆς, ὁ μὲν Ἰούδας ἀπῆλθεν εἰς τὸ σκότος τὸ ἐξώτερον, ὁ δὲ ληστής τὸν Παράδεισον ὤκησε σὺν τῷ Χριστῷ.

Διὰ γοῦν τὰς ταιαύτας αἰφνιδίους μεταβολὰς, καλὸν τὸ μὴ κρίνειν ἄνθρωπον ἕως ἂν ἔλθῃ ὁ Χριστὸς ὁ ἐπιτάξιμος τὸν νοῦν τῶν ἀνθρώπων καὶ ἀναπαλύπτων τὰ κρυπτὰ τῶν καρδιῶν. Πᾶσαν γὰρ τὴν κρίσιν δέδωκεν ὁ Πατὴρ τῷ Υἱῷ. Ὡστε ὁ κρίνων τὸν ἕτερον, ἥτοι τὸν πλησίον, τὸ ἀξίωμα τοῦ Κριτοῦ ἤρπασε, καὶ ἀντίχριστος ὁ τοιοῦτος ἐστίν.

Ἄλλωστε εἰσὶ τινες οἱ διὰ ποικίλων πεirasμῶν τὴν ἄφεσιν τῶν ἁμαρτημάτων λαμβάνουσιν, οὓς ἡμεῖς οὐ γινώσκουμεν.

Ἄλλοι, διὰ σωματικῆς ἀσθενείας καὶ μακρονομίας καθαίρονται· καθ' ἃ φησὶ καὶ ὁ Θεὸς Δαβὶδ «Παιδεύων· ἐπαίδευσέ με ὁ Κύριος, τῷ δὲ θανάτῳ οὐ παρέδωκέ με». Ἀλλὰ καὶ ὁ Θεὸς Ἀπόστολος Παῦλος λέγει «κρινόμενοι ὑπὸ Κυρίου παιδευόμεθα, ἵνα μὴ σὺν τῷ κόσμῳ κατακριθῶμεν» ὅπερ καὶ ἐπὶ τοῦ πορνεύσαντος ἐν Κορίνθῳ ἐποίησεν, ἐπιτρέψας παραδοῦναι τὸν τοιοῦτον τῷ σατανᾷ εἰς δλεθρον τῆς σαρκὸς, ἵνα τῷ πνεύμα σωθῇ ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως· δι' οὗ μανθάνομεν ὅτι καὶ οἱ δαιμονιώντες, ἐάν μετ' εὐχαριστίας ὑπομένωσι, σώζονται διὰ τῆς παιδείας· Ἐτεροὶ καὶ ἐν αὐτῇ τῇ ἐπιθανάτῳ αὐτὸν νόσφ διὰ θερμῶν δακρύων τὸν Θεὸν ἐδυσώπησαν καὶ ἐλέους ἔτυχον, ὡς Ἐzekίας ὁ Βασιλεὺς.

Ἄλλοι κρυπτῶς μεταξὺ ἑαυτῶν καὶ τοῦ Θεοῦ διαθήκας καὶ συνταγὰς μετανοοῦσι ποιησάμενοι, ἐντός ὀλίγων ἡμερῶν τοῦ βίου μεταστάντες, ἐσώθησαν· ἐν ᾧ γὰρ ἂν εὐρεθῇ ἄνθρωπος, ἐν αὐτῷ καὶ κρίνεται, εἴτε ἐν τῷ ἀγαθῷ, εἴτε ἐν τῷ πονηρῷ· καθὼς διὰ Ἰεζεκιήλ τοῦ Προφήτου ἀπεφθῆκατο ὁ Θεός· «Εἰδὼν ποιήσῃ ἄνθρωπος πάσας τὰς ἀδικίας, καὶ ἀποστραφῇ ποιήσῃ δικαιοσύνην, τῶν ἀνομιῶν αὐτοῦ οὐ μὴ μνησθῶ· ἐν ᾧ γὰρ εὗρω αὐτὸν ἐν αὐτῷ καὶ κρίνω αὐτόν».

Εἰσὶ δὲ τινες οἱ καὶ διὰ δικαίων ἀνδρῶν τὴν ἄφεσιν τῶν ἁμαρτιῶν ἐκοιμίσαντο· «Θέλημα γὰρ τῶν φοβουμένων αὐτὸν ποιῆσαι ὁ Κύριος», καὶ τούτου μάρτυς ἡ θεία Γραφή. (Ἀκολουθεῖ)

ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΩΝ ΑΡΧΙΕΡΕΩΝ

Τὴν προπαρελθοῦσαν Κυριακὴν τῆς Σταυροπροσκυνήσεως 3ην Μαρτίου ὁ Πανιερώτατος Πρόεδρος τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου κ. Χρυσόστομος, ἐχοροστάτησεν εἰς τὸν ἐν Πειραιεὶ ἱερὸν ναὸν τῆς Εὐαγγελιστρίας· ὁ Σεβασμιώτατος Μεγαρίδης κ. Χριστοφόρος ἱερούργησεν εἰς τὸν ἐν Θήβαις ἱερὸν ναὸν τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Καλοκτένου, καὶ ὁ Σεβασμιώτατος Διαυλείας κ. Πολύκαρπος εἰς τὸν ἐν Πειραιεὶ ἱερὸν ναὸν τοῦ Ἁγίου Παύλου.

Τὴν 9ην τρέχοντος ἐπὶ τῇ ἐορτῇ τῶν Ἁγίων Τεσσαράκοντα Μεγάλων Μαρτύρων ὁ Ἅγιος Πρόεδρος ἐχοροστάτησεν εἰς τὸν ἐν Κυψέλῃ ἱερὸν ναὸν τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος ὁ δὲ Σεβασμιώτατος Διαυλείας ἱερούργησεν εἰς τὸν πανηγυρίζοντα ἱερὸν ναὸν τῶν

Ἁγίων Τεσσαράκοντα παρὰ τὸν Κορυδαλόν.

Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν ὁ Πανιερώτατος καὶ Ἅγιος Πρόεδρος ἡμῶν κ. Χρυσόστομος ἐχοροστάτησεν εἰς τὸν παρὰ τὰ Πετράλωνα ἱερὸν ναὸν τῆς Ἁγίας Φιλοθέης, ὁ Σεβασμιώτατος Ἅγιος Μεγαρίδης κ. Χριστοφόρος ἱερούργησεν εἰς τὸν ἐν Περιστερίῳ ἱερὸν ναὸν τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Ἀνδρέου καὶ ὁ Σεβασμιώτατος Ἅγιος Διαυλείας κ. Πολύκαρπος ἱερούργησεν εἰς τὸν ἐν τῷ Ὁρφανοτροφείῳ ἱερὸν ναὸν τοῦ Ἁγίου Χαράλαμπος.

ΚΙΝΗΣΙΣ ΙΕΡΟΥ ΑΓΩΝΟΣ

Τὸ Διοικ. Συμβούλιον τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ. ἐπεσκέφθη διὰ δευτέραν φοράν τὴν κ. Ἀλεξανδρίην Ὑπουργὸν τῆς Δικαιοσύνης καὶ τοῦ ἐξήτησε πληροφορίας ἐπὶ τῆς αἰτήσεως ἡμῶν διὰ τὴν ἀνάκλησιν τῆς διαταγῆς περὶ μὴ καταχωρήσεως τῶν ληϊαρχικῶν πράξεων Γάμων καὶ Βαπτίσεων.

Ὁμοῦς ἀπήντησεν ἐπιδείξας ἐξαιρετικὸν ἐνδιαφέρον καὶ μεγίστην συμπάθειαν ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου καὶ ὑποσχέθη ὅτι ἐντός τῆς προσεχοῦς ἐβδομάδος θὰ φέρῃ τὸ ζήτημα τοῦτο εἰς τὸ ὑπουργικὸν Συμβούλιον, ἵνα ἐπιλυθῇ ὁριστικῶς.

Ἐπίσης ὑπεβλήθησαν ὑπομνήματα εἰς ὁλοῦς τοὺς Ἀρχηγοὺς τῶν Κομμάτων ἐκ μέρους τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ. καὶ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἀφορῶντα τὰ αἰτήματα ἡμῶν.

Δυστυχῶς ὁ ἀστόχως ἐνεργῶν Μητροπολίτης Χίου Παντελεήμων ἐκήρυξεν ἀπηνήγως κατὰ τὸν Γ.Ο.Χ. ἐν Χίῳ. Τῇ ἐνεργείᾳ του συνελήφθησαν οἱ Ἱερεῖς μας καὶ ἐκρατήθησαν πρὸς ἀπέλασιν. Οὗτοι ἐτηλεγράφησαν πρὸς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον καὶ τὴν Π.Θ.Ε.Ο.Κ. ἀναγγέλλαντες τὴν φυλάκισιν των. Ἀμέσως τὸ Συμβούλιον τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ. ἐπεσκέφθη ἐν σώματι τὸν κ. Ζέρβαν Ὑπουργὸν Δημ. Τάξεως καὶ τὸν παρεκάλεισεν ἵνα ἐπέμβῃ. Ἐπεμβαίνων ὁ κ. Ὑπουργὸς ἀπέστειλεν ἐπείγον τηλεγράφημα εἰς Χίον καὶ οἱ κρατούμενοι ἀφῆθησαν ἐλεύθεροι πρὸς καταισχύνῃν τοῦ ἀγνοοῦντος τὴν Ἱστορίαν Ἱερόρχου.

ΕΡΑΝΟΣ

ὑπὲρ τοῦ Πανελληνίου Συνεδρίου τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν

Οἱ κάτωθι ἱεροὶ Ναοὶ :	Δραχ.
Ἁγ. Παρασκευῆς Ἀθηνῶν	24.650
Ἁγ. Δημήτριος »	12.800
Μεταμόρφωσης »	17.750
Τίμιος Σταυρὸς Πειραιῶς	10.000
Εὐαγγελιστρία »	50.000
Ἁγ. Τριάς Νικαίας	31.950
Ἁγ. Ἀπόστολοι Ἀθηνῶν	30.000

Ἐκ τοῦ Ἐκκλησιασματος τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Φιλίππου Πειραιῶς

Ἱερεὺς Βασίλ. Τσαπατσάρης	20.000
κ. Εὐάγγελος Χαριτζής	20.000
κ. Μαρία Τάκαλου	5.000
κ. Πέλη Καμαρετάκη	5.000
κ. Σταυρὸς Βαρελάκης	5.000
κ. Μαρία Παράσχου	2.000
κ. Συμεωνίδης	1.000
κ. Σουμένης	1.000
κ. Αἰκάτ. Ζούγανέλη	2.000
κ. Ἄννα Ζύγκου	2.000
κ. Καλατζή	1.000
κ. Κοντεζᾶ	1.000
κ. Κανελοπούλου	5.000
κ. Μ. Βερτοπούλου	5.000
κ. Ντέλη	1.000
κ. Λουβαρέα	2.000
κ. Πατ. Κοκαλάκης	3.000
κ. Τσατσαρούνη	1.000
κ. Λαζάρου	2.000
κ. Κατσώνης	1.000
κ. Στυλ. Κούτσας	5.000
κ. Ἰωαν. Καρπύγλου	500
κ. Καλ. Κουκουβέλη	2.000
κ. Κατίνα Κασσιανή	5.000
κ. Δεσ. Βουδούρη	5.000
κ. Ριτοπούλου	1.000

κ. Ἐλένη Μουζάκη	5.000
κ. Ταρ. Μαμίδη	3.000
κ. Ἄννα Δουκάκη	2.000
κ. Δέσπ. Τσοῦτσουρα	1.000
κ. Ἀγάθη Κατσώνη	1.000
κ. Γεώργ. Φραγκογιάννης	5.500
κ. Γεωργία Παπαδάκη	10.000
κ. Νικόλ. Μπούρης	5.000
κ. Λαμπρ. Περδικούρης	5.000
κ. Παῦλος Κομεντάκος	10.000

Ἐκ τοῦ Παρτὸς Θεσ/νίκης

κ. Μαρία Πέπτα	10.000
κ. Πανδώρα Κωνσταντινίδου	10.000
κ. Μαρία Σουανίδου	10.000
κ. Ἐλένη Τρύφανος	10.000
κ. Στυλιανή Καραγιαννίδου	10.000
κ. Δόμνα Καλλαρῖνου	10.000
κ. Ἀναστασία Ἀριστεροῦ	5.000
κ. Ἀσπασία Δήμου	5.000
κ. Παγώνα Μπαρμπά	2.000
κ. Χρύσα Παπαδοπούλου	2.000
κ. Εὐσταθία Γκίκα	1.000
κ. Ζωή Μιναρέττη	1.000
κ. Ὁλγα Ἀμαραντίδου	10.000
κ. Αἰκατερίνη Σταυροπούλου	5.000
κ. Σουλτάνα Πέτου	1.000
κ. Ἀναστασία Νικολάκη	5.000

Ἐκ τῶν Παραρτημάτων

Τριαντάρο Τήνου	40.000

ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ

Τὴν ἐπερχομένην Δευτέραν μετὰ τὴν Κυριακὴν τῶν Βατίων ἐπὶ τῇ μὲν Ἁγ. καὶ παγκοσμίῳ ἐορτῇ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Κυρίας ἡμῶν Θεοτόκου πανηγυρίζουσιν οἱ ἐν Πειραιεὶ ἡμετέροι ἱεροὶ ναοί :

1) Ὁ ἐν Καραβῷ καὶ κατὰ τὴν ὁδὸν Ἀλικαρνασοῦ ἱερὸς ναὸς τῆς Εὐαγγελιστρίας. καὶ

2) Ὁ ἐν Κορυδαλλῷ ἱερὸς ναὸς τῆς Εὐαγγελιστρίας.

Εἰς ἀμφοτέρας τὰς πανηγύρεις θὰ παραστώσιν Ἀρχιερεῖς.

Εἰδοποιοῦνται δὲ οἱ φιλέριοι ὅπως τιμῇσιν αὐτὰς διὰ τῆς παρουσίας αὐτῶν.

ΚΙΝΗΣΙΣ ΕΝΟΡΙΑΚΩΝ ΦΙΛΟΠΤΩΧΩΝ ΤΑ ΜΕΙΩΝ

ὑπεβλήθησαν εἰς τὰ γραφεῖα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου οἱ ἀπολογισμοὶ τῶν κάτωθι Ἑνοριακῶν Φιλοπτῶχων Ταμείων ἐξ ὧν ἐμφαίνονται τὰ ποσὰ εἰσπραξιμένα διενεμήθησαν εἰς ἀπόρους οἰκονομίας κατὰ τὰς ἐορτὰς τῶν Χριστουγέννων.

8) Ἁγ. Τριάς Νικαίας. Εἰς Μετροπ. τὰς ἐνδύματα καὶ τρόφιμα Σύνολον Δραχμ. 1.660.000.

9) Ἁγ. Ἀπόστολοι Ἀθην. 894.000

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Εἰδοποιοῦνται πάντα τὰ ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα Παραρτήματα ἡμῶν, ὅτι :

Κατόπιν καταλλήλων ἐνεργειῶν τῆς ΠΘΕΟΚ παρὰ τοῖς ἀρμοδίοις, ἐχορηγήθη ἡμῖν ἡ ἀδεία διὰ τὴν συγκρότησιν τοῦ Αὐτοῦ Πανελλαδικοῦ Συνεδρίου τῶν Παλαισημερολογιτῶν, καὶ ὅτι κατόπιν τούτου ἀπεφασίσθη ἡ συγκρότησις αὐτοῦ τὴν Κυριακὴν τῶν Μυροφόρων 14ην (27) τοῦ προσεχοῦς μηνὸς Ἀπριλίου. Παρακαλοῦμεν οὖν ὅπως ἐτοιμαζόμενοι ἀφιχθῶσιν ἐγκαίρως οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν Παραρτημάτων διὰ τὴν συμμετοχὴν εἰς αὐτὸ ἐκ τῆς ἐπιτυχίας τοῦ ὁποῦ ἐξαργύρῃται ἡ ὁριστικὴ λύσις τοῦ ζητήματος ἡμῶν.

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΗΝΙΝΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ, ΑΡΙΘ. 7—ΑΘΗΝΑΙ—ΤΗΛ. 33.839

ΕΤΟΣ Β' Αριθ. Φύλ. 28

Κυριακή 31 Μαρτίου 1947 Π.Ο.Η.

† ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΠΑΣΧΑ

**Αδελφοί: Στήκετε και κρατείτε τὰς παραδόσεις ἃς ἐδιδάχθητε εἴτε διὰ λόγου εἴτε δι' ἐπιστολῆς ἡμῶν.
Β'. Θεοσ. Κεφ. Β'. 15**

Συνδρομαί: Ἐξάμηνος δρχ. 6.000, Ἐτησία 10.000
Ἐξωτερικοῦ ἑξάμ. δολ. 4.—Ἐτησία Δολλ. 8

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

Ἐπιστολαὶ ἀφορῶσαι τὸ φύλλον καὶ ἐμβάσματα, μόνον διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, ἀπευθύνονται: Πρὸς τὸν Σεβασμιώτατον Ἅγιον Μεγαρίδον Κύριον Κύριον Χριστοφῶρον Χαλκοκονδύλη 7—Ἀθῆναι
Διευθυντής: Ὁ Σεβ. Ἅγιος Μεγαρίδος κ. Χριστοφῶρος

ΧΑΙΡΕΤΕ ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ ΕΡΩ ΧΑΙΡΕΤΕ

Τὴν προσφώνησιν ταύτην ἀπηύθυνεν ὁ Ἰησοῦς Χριστός, μετὰ τὴν ἔνδοξον Ἀνάστασιν Αὐτοῦ ἐκ τῶν νεκρῶν· αὐτὴ δὲ ἐσκορπίσεν ἀμέσως τὴν χαρὰν «ἐχάρισαν οὖν οἱ μαθηταὶ ἰδόντες τὸν Κύριον». Ὁ χαριεπιμὸς οὗτος ἀποτελεῖ τὸν νικητήριον παιᾶνα, ὃν τομίζουσιν ἐπὶ τῇ ἐνδόξῳ Ἀναστάσει τοῦ Χριστοῦ οἱ Ἄγγελοι ἐν Οὐρανοῖς, καὶ οἱ ἄνθρωποι ἐπὶ τῆς Γῆς, ἐξαγγέλλοντες τὸν θρίαμβον, ὃν κατήγαγε κατὰ τοῦ δράκοντος τοῦ σκολιοῦ, τῆς ἁμαρτίας, καὶ τοῦ κακοῦ ὁ Ἰησοῦς, καταλύσας τὸ κράτος τοῦ Διαβόλου, ὑπὸ τὴν δηλητηριώδη πτέρυναν τοῦ ὁλοῦ ἐστέναξεν ἡ ἀνθρωπότης. Καὶ οὕτω κατατρόπωσε διὰ τοῦ Σταυρικοῦ Του θανάτου ὁ Ἰησοῦς τὸ κράτος τοῦ θανάτου, εἰς ὃν κατεδικάσθη ὁ ἄνθρωπος διὰ τῆς παρακοῆς καὶ τῆς ἁμαρτίας, ἐπανήγαγεν αὐτὸν εἰς τὸ πρῶτον χάρισμα τῆς ἀθανασίας.

Ὅντως ὁ θάνατος ὑπῆρξεν ὁ φυσικὸς καρπὸς τῆς ἁμαρτίας, καὶ ἡ δικαία τιμωρία τῆς θείας νομοθεσίας «ἡ δ' ἂν ἡμέρα φάγητε ἀπ' αὐτοῦ θάνατον ἀποθανεῖσθε» καὶ πάλιν «τὰ ὅσα ἐστὶν τῆς ἁμαρτίας θάνατος». Ἐνῶ ἡ ζωὴ καὶ ἡ ἀθανασία ἦσαν ἐξ αὐτῆς τῆς δημιουργίας τὰ συστατικὰ τῆς πνευματικῆς ιδιότητος τοῦ ἀνθρώπου πλασθέντος κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ· τὴν ιδιότητα δὲ ταύτην τῆς ἀθανασίας ἀπολέσας ὁ ἄνθρωπος διὰ τῆς ἁμαρτίας, ἀνέκτησεν οὗτος πάλιν διὰ τῆς χάριτος τοῦ Χριστοῦ, κατατρόπωσάντος διὰ τῆς λαμπροφύρου Ἀναστάσεως αὐτοῦ τὸ κράτος τοῦ θανάτου καὶ τοῦ κακοῦ. Ἰδοὺ διατὶ ἡ ἡμέρα αὐτῆς τῆς ἐνδόξου Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ σκορπίζει πανταχοῦ εἰς τὸν χριστιανικὸν κόσμον τὴν πνευματικὴν χαρὰν καὶ θυμὴδιαν ἐπὶ τῆς Γῆς καὶ ἐν Οὐρανοῖς εἰς τῶν Ἀγγέλων τὴν χορείαν καὶ τῶν Δικαίων, Διότι αὕτη συμβολίζει τὴν νίκην τοῦ ἀγαθοῦ κατὰ τοῦ κακοῦ, τῆς δικαιοσύνης κατὰ τῆς ἀδικίας, τῆς ἐλευθερίας κατὰ τῆς δουλείας, τοῦ φωτός κατὰ τοῦ σκότους, καὶ τέλος τοῦ χριστιανικοῦ πολιτισμοῦ κατὰ τοῦ ἀθεϊσμοῦ καὶ τοῦ βαρβαρισμοῦ.

Ναὶ ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ, οὐ μόνον διεσκέδασε τὰ σκότη τοῦ θανά-

του καὶ τοῦ ὀλιστικοῦ πολιτισμοῦ, ἀλλὰ καὶ διήνοιξε διὰ τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα τοὺς εὐρεῖς ὁρίζοντας τῆς αἰωνίου ζωῆς καὶ τῆς ἀθανασίας, καὶ ἀνεπέτασε τὰς πύλας τῆς Οὐρανίου Βσιλείας

Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ

καὶ τῆς ἐπιγείου πνευματικῆς χαρᾶς καὶ θυμῆδιαν διὰ τῶν ἔργων τῆς ἀνθρώπινου ἀλληλεγγύης καὶ μεγαθυμίας. Ὅποιον ἀληθῶς θεῖον καὶ ἀνυπολόγιστον ἀξίας εὐεργέτημα ἐχάρισεν εἰς τὸν κόσμον σήμερον ὁ Ἰησοῦς ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν, καὶ δωρήσας τὴν αἰώνιον ζωὴν καὶ τὴν αἰώνιον χαρὰν, οὐ μόνον εἰς τοὺς ζῶντας, ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς τεθνεώτας Δικαίους. Διότι κατελθὼν οὗτος εἰς τὸν ἕρην, συνέντριψε τὰς πύλας αὐτοῦ, καὶ ἀπηλευθέρωσε τοὺς ἀπ' αἰώνων κρατομένους, καὶ ἀνυπομόνους προσδοκῶντας τὴν ἔλευσιν αὐτοῦ ἁγίους Προφῆτας καὶ Δικαίους τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. «Καὶ πολλὰ σώματα τῶν κεκοιμημένων ἁγίων ἠγέρθη καὶ εἰσῆλθον εἰς τὴν ἁγίαν Πόλιν καὶ ἐνεφανίσθη-

σαν πολλοὶς» (Ματθ. ΚΖ'. 53).

Τὴν ἀπελευθέρωσιν ταύτην ἐκ τῶν δεσμῶν τοῦ Ἄδου, καὶ τὴν ἀνάστασιν τῶν νεκρῶν προσεδόκει, οὐ μόνον ὁ περιούσιος τοῦ Κυρίου Ἰουδαϊκὸς λαός, ὁ διακρατῶν τὰς πλάκας τοῦ νόμου καὶ τὰς θείας ἐπαγγελίας, ἀλλὰ καὶ τὰ Ἑθνη ὑπὸ τὸν πέπλον τῶν θρύλλων καὶ τῶν παραδόσεων, καὶ πρὸ πάντων τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος, ὃπερ ὑπὸ τὴν ἐποψίν των θείων καὶ ὑπερφῶν διδαγμάτων καὶ ἰδεῶν ἀπέβη ὁ παιδαγωγὸς καὶ διδάσκαλος τῶν ἄλλων Ἑθνῶν. Ὁ μῦθος τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων περὶ τῆς ἀρχαγῆς ὑπὸ τοῦ Ἀϊδωνέως τῆς Περσεφόνης, θυγατρὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Δήμητρας, ἣτις Περσεφόνη δαμάζουσα τὴν δύναμιν τοῦ Ἄδου ἀνήρχετο ἐπὶ ἑξ μῆνας ἐκ τοῦ Βασιλείου τοῦ Ἄδου, εἰς τὴν ἐπιγείον ζωὴν, ὡς καὶ ὁ μῦθος περὶ τῆς ἀπελευθερώσεως τοῦ Θησέως ἐκ τῶν δεσμῶν τοῦ Ἄδου δὲν εἶνε μία ἔνδειξις τῆς πίστεως τοῦ ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ πνεύματος περὶ τῆς ἐν τῷ τάφῳ λανθανούσης ζωῆς, καὶ τῆς ιδέας τῆς ἐκ νεκρῶν Ἀναστάσεως, ἣτις ἐμελλε νὰ εὕρῃ τὸ πληρωμα αὐτῆς ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ θεανθρώπου Ἰησοῦ, ὁστις συντρίψας διὰ τοῦ σταυρικοῦ αὐτοῦ θανάτου τὸ κράτος καὶ τὸ κέντρον τοῦ θανάτου, ἀνέστη ἐκ τῶν νεκρῶν καὶ ἀνελήφθη εἰς τὸν Οὐρανόν· «**ποῦ σου θάνατε τὸν κέντρον· ποῦ σου Ἄδην τὸ νῆκος**»; Διὸ καὶ ὁ μέγας Βασίλειος διακηρύττει τὰ ἐπόμενα· «Ἐπεὶ οὖν ἐξεβλήθη ἡ πονηρὰ τυραννὶς τοῦ ἀλάστορος Διαβόλου, καὶ ἐκαθάρθη ὁ περιγίαιος τόπος διὰ τοῦ σωτηρίου πάθους τοῦ Χριστοῦ, τοῦ εἰρηγεύσαντος τὰ ἐπὶ τῆς Γῆς καὶ τὰ ἐν Οὐρανοῖς, κηρύσσεται ἡμῖν λοιπὸν ἡ βσιλεία τῶν οὐρανῶν». Καὶ πάλιν ὁ ἴδιος λέγει «ἐπειδὴ τὸ πολὺ τῆς δυνάμεως αὐτοῦ (τοῦ Διαβόλου) ὁ Δεσπότης κατέδησεν ἀνὰ τοὺς νόμους, καὶ οὐκ εἴασεν αὐτὸν εἰς ἀπαξ ὀρμήσαντα, τὸ Γένος ἐκτρίψαι τῆς γῆς, κλέπτει τὴν καθ' ἡμῶν νίκην ὁ Διαβόλος ἐκ τῆς ἡμετέρας ἀνοίας καὶ ἀκηδίας, τὰς τῶν κοσμικῶν τέρψεων ὑποτρέχων σκιάς, αἱ περὶ τὴν ὁδὸν τοῦ βίου πεφύκασιν, δεινὰ κρύψαι ληστήν, καὶ τὸν ἐπιβουλεύοντα ποιῆσαι λαθεῖν». Πόσον εἴμεθα ἀληθῶς εὐτυχεῖς ἡμεῖς οἱ γεννηθέντες εἰς τοὺς κόλπους τῆς

ορθοδόξου χριστιανικῆς θρησκείας ἥτις μᾶς ποιῆζει καὶ μᾶς ζωογονεῖ καθ' ἐκαστήν μὲ τὰ ζεῖδωρα καὶ φερέσβια νάματα τῆς πίστεως καὶ τῆς ἐλπίδος τῆς ἐκ νεκρῶν ἀναστάσεως καὶ τῆς ἀπολαύσεως τῆς αἰωνίου ζωῆς.

Διότι δι' ἡμᾶς τοὺς χριστιανοὺς ἡ ἰδέα τῆς ἐκ νεκρῶν ἀναστάσεως καὶ τῆς ἐν οὐρανοῖς ἀπολαύσεως δὲν εἶνε πλέον μῦθος καὶ θρύλλος, ἀλλὰ πῶς ἀδιάσειστος καὶ ἀλήθεια ἀναντίρρητος καθ' ὅσον αὕτη διαπιστοῦται ὑπὸ τῆς θέας ἀποκαλύψεως καὶ βεβαιούται ὑπὸ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου ἥτις ἐγένετο ἀπαρχὴ τῆς ἀναστάσεως τῶν κεκοιμένων.

Διὸ καὶ ὁ θεὸς Παῦλος ἀναφωνεῖ «εἰ γὰρ σίμψυτοι γεγόνομεν τῷ ὁμοιωματι τοῦ θανάτου αὐτοῦ (τοῦ Ἰησοῦ) ἀλλὰ καὶ τῆς ἀναστάσεως αὐτοῦ ἐσόμεθα, ὡς συγκληρονόμοι τῆς δόξης αὐτοῦ ἐν οὐρανοῖς».

Ὅθεν ἀπὸ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ ἄς ἀντλήσωμεν καὶ ἡμεῖς τὴν δύναμιν, τὴν ἐλπίδα, τὸ θάρρος καὶ τὴν φερέσβια ἐγκαρδίωσιν εἰς τὸν τραχὺν ἀγῶνα τῆς ζωῆς καὶ περιβεβλημένοι τὸν θυρεὸν τῆς πίστεως καὶ τὸν χαλύβδινον θώρακα τῆς πατρῴας εὐδοκίας καὶ δικαιοσύνης, ἄς νεκρώσωμεν τὰ πάθη ἡμῶν ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ἄς συντρίψωμεν τὴν θανατηφόρον πτέρναν τοῦ διαβόλου τοῦ κακοῦ καὶ τῆς ἀμαρτίας πρὸς ἀπόλαυσιν τῆς αἰωνίου ζωῆς καὶ ἀθανασίας ἐν οὐρανοῖς καὶ πρὸς ἐγκαλήσιν ἡμῶν ἐν τῷ Ἀναστάσει Χριστῷ. Ὡς τὸ Κράτος ἡ δόξα καὶ ἡ δύναμις εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων Ἀμήν.

† Ὁ Π. Φλωρίνης ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Η ΣΤΗΛΗ ΜΑΣ

ΔΙΑ ΤΟ ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΚΟΝ ΖΗΤΗΜΑ

ὑπὸ τοῦ Πανιερωτάτου Ἀρχιεπισκόπου τῶν

Γ.Ο.Χ. κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

3 Ἡ Μεταρρύθμισις τοῦ Ἰουλιανοῦ Ἡμερολογίου καὶ αἱ γνώμαι τῶν ἐπιμέρους Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὡς ἐπιστέγασμα καὶ φωτοβόλον ἀπαύγασμα τῶν ἀπαντήσεων τούτων ἔρχεται ἡ ἀνταπάντησις τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ἥτις ὄντως ἀποτελεῖ τὸν λαμπρὸν φωτιστὴν τοῦ Ἰουλιανοῦ Ἡμερολογίου, τοῦ ἀποτελοῦντος ἕνα ἐνωτικὸν κρίκον ἀπασάντων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καὶ τὴν ἀλάθητον περὶ τῆς Ὁρθοδόξου θείας λατρείας. Ἐκεῖ δ' αὕτη ὡς ἐξῆς «Τοῦτο γινώσκον οὐσιωδέστατον τῆς Ὁρθοδόξιας, τοῦτο τὸ θεμέλιον τοῦ ὅλου Ἀυτοῦ Κανονικοῦ καὶ Διοικητικοῦ οἰκοδομήματος, τὸ μὴ «κινεῖν ὅρια αἰώνια ἃ ἔθεντο οἱ πατέρες ἡμῶν» Τοῦτο μόνον δυνησεται ἀποκροῦσαι τὰς νεωτερικὰς τάσεις καὶ ἐνεργείας τὰς προέχουσας. Πῶς γὰρ οὐ δικαίον τὰ ἀπ' αἰῶνας τοσοῦτους κατὰ τάξιν γινόμενα καὶ εὐσχημόνως ἔχοντα, ταῦτα καὶ τοῦ λοιποῦ κρατεῖν καὶ αἰδέσθαι εἶναι; Πῶς δὲ οὐκ ἀκίνδυνον διασεῖσθαι καὶ διασαλεύεσθαι τὸ ἀπὸ Συνόδων Οἰκουμενικῶν καὶ ὁρῶν Πατέρων ἀποπηγάζον σεμνὸν καὶ ἱερώτατον σύστημα τῶν Ἀγιοτάτων Πατριαρχικῶν Ἐκκλησιῶν, ὧν καὶ τὰ θεμέλια Ἀποστολικά, καὶ ὁ δέκα καὶ ἐννέα αἰώνων βίος πόνους ἀτρώτους καὶ μόχθους καὶ ἀγῶνας ἀνεκδιηγῆται καὶ αἰμαῖσι Μαρτυρικοῖς ἐσφυρηλατήται, καὶ αἱ πρὸς τὴν καθόλου Ἐκκλησίαν θεολογικαὶ ὑπηρεσίαι πανθολογούμεναι καὶ πολυτίμηται; Τῶν εἰρημένων Πατρικῶν Διατάξεων καὶ ὁρίων ἡ ὀλιγοπρία ἐγέννησεν, ὡς μή-

ποτε ὤφειλε, καὶ τὰ ἐν τοῖς κόλποις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ὑπάρχοντα πρὸς τοὺς παλαιοὺς νεώτερα λυπηρὰ ὄντως καὶ θρήνων ἄξια ῥήγματα. Ὡς δὲ ἐκ τῆς ἐκείνων ὀλιγοπρίας ἐγεννήθησαν, οὕτω καὶ ἐκ τῆς ἐκείνων τηρήσεως ἐκποδὼν γενήσονται, τοῦ Θεοῦ συναυρουμένου, καὶ τῶν ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν τὰ κρείττονα καὶ ἐχόμενα σωτηρίας ὑποτιθεμένων τοῖς ἀκούειν βουλομένοις, καίτοι δυσχερῶς τῷ λόγῳ τῆς ἀληθείας καὶ τοῦ δικαίου πείθονται οἱ τὰ κατὰ κόσμον ἀγαθὰ καὶ τὰς ἰδίας δόξας ὑπὲρ τὸ κύριον τῆς Ἐκκλησιαστικῆς καὶ Κανονικῆς Τάξεως καὶ διδασκαλίας τιθέμενοι. Περὶ δὲ τοῦ καθ' ἡμᾶς Ἡμερολογίου τοιαύτην ἔχομεν γνώμην. Αἰδέομεν εἶναι καὶ ἔμπεδον τὸ ἀπ' αἰῶνων μὲν ἤδη καθιερωμένον, κεκυρωμένον δὲ τῇ διηγετικῇ τῆς Ἐκκλησίας πράξει Πασχάλιον, καθ' ὃ τὴν λαμπροφάνειαν τοῦ Κυρίου Ἀναστάσεως ἐορτάζειν διδιδάχμεθα τῇ πρώτῃ Κυριακῇ, τῇ μετὰ τὴν πανσέληνον τῆς ἐαρινῆς ἰσημερίας, ἢ συμπίπτουσῃ ἢ μεθεπομένη, ὡς οὐκ ἐξόν περὶ τοῦτο καινοτομεῖσθαι τὸ δὲ παραφυλάσσοντας τὸ Ἰουλιανὸν Ἡμερολόγιον καὶ τὸ εορτολόγιον ἡμῶν ἀμετακίνητον, ὑπερηγήσῃ μόνον 13 ἡμέρας, ὥστε συμπίπτειν τὰς μηνολογίας ἡμῶν τε καὶ τῶν τῷ ἑτέρῳ Ἡμερολογίῳ κατακολουθούτων ἀνώντων καὶ ἄσκοπων εἶναι. Τῆς μὲν παραλείψεως τοσούτων ἡμερῶν ὑπ' οὐδενὸς ἐπιβαλλομένης λόγου, οὕτε Ἐκκλησιαστικοῦ, οὕτε ἐπιστημονικοῦ τῆς δ' ἐντεθεν συμπτώσεως τῶν μηνολογιῶν ἐσομένης προσκαίρου, μέχρι δηλονοῦν τοῦ 2.100 ἔτους, ὅτε καὶ αὖθις ἄρξεται ἡ διαφορὰ μίας ἡμέρας. Ἀλλὰ καὶ τὸ μεταρρυθμισαὶ τὸ Ἰουλιανὸν Ἡμερολόγιον, ὡς διῆθεν ἐπιστημονικῶς μὴ ἀκριβὲς καὶ τὸ μεσον πολιτικὸν ἔτος καταστήσῃ οὕτω συμφωνότερον τῷ τροπικῷ, πρόωρον τὸ γε νῦν καὶ ὅλως περιττὸν ἡγοῦμεθα ἡμεῖς τὴν γὰρ οὐδαμῶς ἀπὸ Ἐκκλησιαστικῆς ἀπόψεως ὑποχρεούμεθα μεταλλάττειν Ἡμερολόγιον καὶ ἡ Ἐπιστήμη, ὡς γε παρ' εἰδικῶν ἀνδρῶν βεβαιούται, οὕτω ὁριστικῶς ἀπεφῆναι περὶ τῆς ἀκριβείας, μεθ' ἧς τὸ τροπικὸν ἔτος λογίζεται».

Αὕτη εἶνε ἡ ἀνταπάντησις τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου τοῦ Πρωταγίου τούτου καὶ Παλλασίου τῆς Ὁρθοδόξιας, ἥτις ἔδει νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ὅτι ἐκείνων, οἵτινες ἐπεχείρησαν ἀβασανίστως, ἵνα μὴ ἄλλο εἴπωμεν, τὴν ἀνώντην καὶ ἀσκοπὸν μεταρρυθμίαν τοῦ πατρίου Ἡμερολογίου ἐπὶ διαιρέσει καὶ σκανδάλῳ τῶν εὐσεβῶν καὶ ὀρθοδόξων χριστιανῶν καὶ μειώσει τὸ κύριον τῆς Ἐκκλησίας.

Αἱ Ἐκκλησίαι τῶν πατριαρχικῶν θρόνων Ἀλεξανδρείας καὶ Ἀντιοχείας ὡς καὶ ἡ αὐτοκέφαλος Ἐκκλησία τῆς Κύπρου διὰ καιρικὰς μὲν τότε περιστάσεις δὲν ἀνήντησαν, ἐπεφύλαχθησαν δὲ νὰ ἀπαντήσωσιν ἐν τῷ μελλοντῷ διὰ τοῦ ἐκδοιμένου πατριαρχικοῦ Ἀλεξανδρείας Κυροῦ Φωτίου καὶ νὰ ἐπικρίνουν τὴν γενομένην μονομερῶς μεταρρύθμισιν ἀπὸ τε δογματικῆς καὶ Κανονικῆς ἀπόψεως, καὶ ἢν ἀπάντησιν θὰ καταχωρήσωμεν ἐν τῷ οἰκείῳ μέρει πρὸς πλήρη διαφώτισιν τοῦ ὅλου Ἡμερολογιακοῦ ζητήματος.

Ὡτῶ λοιπὸν ἀπασαί αἱ Ἐκκλησίαι, ὑπερθεματίζοντες τοῦ Οἴκ. Πατριαρχείου, ἀπεφάνθησαν ὑπὲρ τῆς διατηρήσεως τοῦ πατρίου Ἡμερολογίου, διότι τοῦτο λόγῳ τῆς συνδέσεως του μετὰ τοῦ Πασχαλίου καὶ τοῦ εορτολογίου τῶν νηστειῶν καὶ τῶν λοιπῶν ἱερῶν ἀκολουθιῶν τῆς Ὁρθοδόξου θείας λατρείας ἀπέκτησε σημασίαν καὶ ἄξιαν Ἐκκλησιαστικῆς παραδόσεως. Ἐπανασυνδέοντες τὴν συνέχειαν τοῦ ὑπομνήματος ἡμῶν λέγομεν τὰ ἑξῆς:

Ὡτῶ τῇ προτάσει τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, τοῦ ἡγ. Ἀγ. Μυτιλήνης κ. Ἰακώβου ἐνεκρίθη, οὐ μόνον συνεδουκούντος, ἀλλὰ ὑπερθεματίζοντος τοῦ Παναγιωτάτου Προέδρου, ἡ ἀντικατάστασις τοῦ Ἰουλιανοῦ Ἡμερολογίου δὲ τοῦ Γρηγοριανοῦ τοιοῦτου διὰ τὰς ἀκινήτους ἐορτάς τὸ γε νῦν τῆς ἀνωμότητος πίστεως ἡμῶν. Καὶ ἐπειδὴ εἰς τὸ Συνέδριον τοῦτο δὲν παρεκλήθητο ἀντιπρόσωποι ἀπασάντων ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καὶ ὑπῆρχεν, ὡς ἐκ τούτου, ὁ εὐλογος φόβος ἡ μονομερῆς

αὕτη μεταβολὴ τοῦ Ἡμερολογίου νὰ θεωρηθῇ ὡς λόγος σχίσματος, ὡς καὶ εἶναι, ἐκ μέρους τῶν λοιπῶν Ἐκκλησιῶν, τῶν ἐχομένων στερρῶς τοῦ πατρίου καὶ ὀρθοδόξου εορτολογίου, ἀπεφασίσθη προτάσει τοῦ Παναγιωτάτου Προέδρου, ὅπως εἰς Ἐκκλησιαστικὰ ζητήματα Κανονικῆς καὶ τελετουργικῆς φύσεως δικαιούται μίς, ἡ καὶ πλείονες ἐπὶ μέρους Ἐκκλησίαι νὰ προβαίνωσιν εἰς μεταρρυθμίσεις καὶ ἀνευ τῆς γνώμης καὶ τῆς συναίνεσεως τῶν λοιπῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν.

Ἡ ἀρχὴ αὕτη, ἢν καθιέρωσε τὸ καινοφανὲς καὶ κενόσπουδον τοῦτο Συνέδριον (Ἀκολουθεῖ)

ΣΤΗΛΗ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ ΛΑΤΡΕΙΑΣ

ὑπὸ τοῦ Σεβ. Ἐπισκόπου Διαυλείας

κ. ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΥ

Διδάγματα

Ἐκ τοῦ Ἀποστόλου τῆς Κυριακῆς τοῦ Πάσχα. Πράξεων τῶν Ἀποστόλων κεφ. Αὐν.

Πόσον γλυκεῖα διὰ τοὺς θείους Ἀποστόλους ὑπῆρξεν ἡ μετὰ τὸ πάθος ἀναστροφή τοῦ Ἀναστάσιος Σωτῆρος Χριστοῦ μετ' αὐτῶν!

Φοβισμένοι καὶ ἐντρομοὶ οἱ Μαθηταὶ ἐνόμισαν ἁμέσως μετὰ τὸ πάθος ἂν τι ἐξηπατήθησαν καὶ ὅτι αἱ πρὸ τοῦ ἐπαγγελίας τοῦ Σωτῆρος ὑπῆρξαν ψευδεῖς καὶ ἀνυπόστατοι, ἀλλὰ τὰ ἐργαματα ἀλλάσσον. Ὁ Κύριος δὲν ἐκράτηθη ὑπὸ τοῦ Τάφου ἄλλ' ὡς ἀρχηγὸς καὶ κύριος τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου κατέλυσε τὸ τοῦ θανάτου κράτος καὶ τὴν τρίτην ἡμέραν ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, καὶ ὡς λέγει ὁ Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς εἰς τὰς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων «καὶ παρέστησεν αὐτοῖς ἑαυτὸν ζῶντα μετὰ τὸ παθεῖν αὐτὸν ἐν πολλοῖς τεκμηρίοις, δι' ἡμερῶν τεσσαράκοντα ὁπτανόμενος αὐτοῖς» (Πράξ. Α' 3).

Καὶ ἐπὶ τεσσαράκοντα ἡμέρας μετὰ τὴν θείαν ἀνάστασιν του, ἐνεφανίζετο πρὸς τοὺς μαθητὰς του ἐνισχύων, παρηγορῶν, διδάσκων καὶ προετοιμάζων αὐτοὺς εἰς τὸ νὰ δεχθῶσιν τὸν Παράκλητον τὸν Πανάγιον Πνεῖμα, διὰ τὸ ἀπέμψῃ αὐτοῖς ἀνερχόμενος εἰς τοὺς οὐρανοὺς κατὰ τὴν θείαν αὐτοῦ ἐπαγγελίαν.

Ναὶ ὑπῆρξαν εὐτυχεῖς οἱ θεοὶ Μαθηταὶ ἀξιοθένητες τοιαύτης καὶ τοσαύτης τιμῆς νὰ ζῶσιν πρὸς τὸν πάθος καὶ μετὰ τὴν Ἀνάστασιν πλησίον τοῦ Σωτῆρος ἀκούοντες τὴν γλυκεῖαν αὐτοῦ φωνὴν καὶ τὰ Θεῖα του λόγια.

Εἶναι ἀλήθεια ζηλεύω τὴν θέσιν καὶ τὴν εὐτυχίαν τῶν Θεῶν Μαθητῶν.

Ἀλλὰ διατὶ; Μήπως ἐξ Ἰσοῦ καὶ ἡ θέσις ἡμῶν τῶν Χριστιανῶν καὶ ἡ εὐτυχία δὲν εἶναι ζηλευτὴ, ὅσον καὶ τῶν Μαθητῶν;

Ὁ Κύριος εἶναι πάντοτε καὶ μεθ' ἡμῶν, διότι τὴν ἐπαγγελίαν τὴν ὁποίαν ἔδωκε πρὸς τοὺς Μαθητὰς Του «καὶ ἰδοὺ ἐγὼ μεθ' ὑμῶν εἰμι πάσας τὰς ἡμέρας, ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἵματος» (Ματ. κη') δὲν ἦτο μόνον δι' αὐτοὺς ἀλλὰ καὶ δι' ἕκαστον Χριστιανὸν ὥστε καὶ μαζὺ μας πάντοτε εἶναι ὁ Κύριος.

Πλὴν χρειάζεται πίστις πρὸς αὐτὸν, Ἀγάπη Ἀφοσίωσις καὶ ὑπακοή εἰς τὸ Θεῖον του θέλημα, ὁπότε θὰ τὸν ἐννοήσωμεν ζῶντα πλησίον ἡμῶν, διὰ

σκοντα νουθετούτα και παρηγορούντα ἡμᾶς.

Ἄς ἡδυνάμην λοιπὸν καὶ γὰρ νὰ αἰσθανθῶ τὸν Κύριόν μου πλησίον μου, ἰδοὺ προσφέρει τὴν θέλησίν μου καὶ ἐκεῖνος ἄς μοῦ χαρίσῃ τὴν εὐτυχίαν καὶ τὴν χαρὰν Του.

Διδάγματα

Ἐκ τοῦ Ἀποστόλου τῆς Κυριακῆς τοῦ Θωμᾶ. Πράξεων τῶν Ἀποστόλων Κεφ. Εἰ

Ἡ Χριστιανικὴ Ὁρθοκεία εἶναι ἕνα μέγα θαῦμα ἀνεμνήνευτον καὶ ἀνέκφραστον, τὸ ὁποῖον ἐγένετο χάριν τοῦ ἀνθρώπου.

Θαῦμα δὲ λέγεται πᾶν ὅτι εἶναι καὶ γίνεται ἐκτὸς τῶν νόμων τῆς φύσεως καὶ ἀνῆκει εἰς τὴν βουλὴν τοῦ Θεοῦ. Δὲν εἶναι μόνον αὕτη καθ' ἑαυτὴν θαῦμα ἡ Χριστιανικὴ Ὁρθοκεία ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ ἱστορίᾳ αὐτῆς βλέπομεν σεῖράν θανμάτων, τὰ ὁποῖα ἐγένοντο ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ ἰδρυτοῦ αὐτῆς καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, ὑπὸ τῶν θείων αὐτοῦ Μαθητῶν καὶ τῶν διὰ μέσου τῶν αἰώνων θείων Πατέρων καὶ Ἀγίων.

Καὶ μήπως ἐτελεῶσαν τὰ θαύματα καὶ δὲν γίνονται πλέον; Ἐφ' ὅσον ὑπάρχει ὁ Κύριος ἡμῶν, ὅστις χθὲς καὶ σήμερον ὁ αὐτὸς καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας, πῶς εἶναι δυνατόν νὰ λείψουν τὰ θαύματα; τὰ θαύματα γίνονται ἀφοῦ ἡ πηγὴ αὐτῶν ὑπάρχει καὶ εἶναι, πλὴν ἡ πίστις δὲν ὑπάρχει καὶ οὕτως οἱ ἄνθρωποι, ὀφθαλμοὺς ἔχουσι καὶ οὐ βλέπουσι, ὥτα ἔχουσι καὶ οὐκ ἀκούουσιν, καὶ ἔνεκεν τούτου δικαιολογοῦσι τὰ θαύματα ὡς τυχαῖα γεγονότα καὶ ὡς συμπτώσεις. Ἀλλὰ μήπως δὲν εἶναι θαῦμα τὸ ὅτι ὁ Θεὸς μακροθυμεῖ πρὸς τὸν ἀχάριστον καὶ ἀγνώμονα ἄνθρωπον;

Δὲν εἶναι θαῦμα, τὸ ὅτι τὰ στοιχεῖα τῆς φύσεως δὲν ἐπιτίθενται ἐναντίον τοῦ παραστρατημένου ἀνθρώπου; Δὲν εἶναι θαῦμα τὸ ὅτι ἡ γῆ σηκώνει τὸ βαρύτατον φορτίον τῶν ἀνομημάτων τῶν ἀνθρώπων; Μάλιστα πάντα ταῦτα θαύματα εἶναι καὶ ἡμεῖς πρὸ αὐτῶν ἄς δοξάζωμεν τὸν Θεόν, καὶ ἄς φροντίσωμεν νὰ ἀνοίξωμεν τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς ψυχῆς μας, ὁποῦτε εἰς κάθε βῆμα τῆς ζωῆς μας θὰ συναντῶμεν θαύματα ἔνεκεν τῶν ὁποίων οὐδέποτε θὰ παύσῃ τὸ στόμα καὶ ἡ καρδία ἡμῶν νὰ δοξάζῃ τὸ Μέγα ὄνομα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ὡς ἐδοξάζετο διὰ τὴν ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις διὰ τῶν χειρῶν τῶν Ἀποστόλων ἐγένετο σημεῖα καὶ τέρατα ἐν τῇ λαφ' πολλὰ ὡς λέγει ἡ σημερινὴ περικοπή τοῦ Ἀποστόλου.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΕΛΠΙΔΩΝ

Ὑπὸ τοῦ Σεβ. Ἐπισκόπου Διαυλείας
κ. ΠΟΥΚΑΡΠΟΥ

Διὰ τὴν Ἀνάστασιν τοῦ κουρασμένου ἀνθρώπου φθάνει ἡ αὐγὴ τῆς θείας χαρᾶς, ἡ ὁποία ἀνέτειλεν ὡς ἡλιος φωτεινὸς ἀπὸ τὸν Θεὸν Τάφον, τὸν ὁποῖον ἐσφραγισμένον ἐτήρει ἡ κουστωδία τῶν Ρωμαίων στρατιωτῶν.

Καὶ ἡ θεία αὕτη αὐγὴ λυγισμένη, ἵσταται ἐπάνω ἀπὸ τὸ Πανάγιον Μνημεῖον τοῦ παθόντος καὶ ταφέντος Θεοῦ, διὰ τὴν ἀνάστασιν τοῦ ἀνθρώπου. Αἱ μυροφόροι κομί-

ζουν τὰ μύρα τῶν, ἀποζητοῦσαι τὴν Θεῖαν Μορφήν τοῦ Γλυκτεῖτου Διδασκάλου, καθ' ἣν ὥραν οἱ οὐρανοὶ διὰ τῶν θείων Ἀγγέλων ἀναγγέλλουσι τὸ χαρμόσυνον μῆνυμα τῆς Ἀναστάσεως.

Ὑμνοὶ χαρμόσυνοι ἀντηχοῦσι καὶ νῦν καὶ αἱ ἀναστάσιμοι λαμπρὲς καταγέλαστοι τοὺς ἀγρυπνοῦντας Νοοῦς. Ἀλλὰ οὕτε τὸ φῶς τῶν λαμπάδων, οὕτε ἡ ἀνατολὴ τῆς ὥρας ἡμέρας δὲν θὰ μᾶς φέρῃ τὸ Πάσχα τῆς χαρᾶς, οὕτε τὴν ἀνάπαυσιν τῶν ἐλπίδων μας.

Ὁ ἥλιος τοῦ ἀναστάντος Ἀνθρώπου μας θὰ σκιάζεται ἀπὸ τὸ βαρὺ συνθρόπασμα τῆς δοκιμαζομένης ψυχῆς μας. Καὶ διατί; Μήπως δὲν τὸν προϋπαντήσαμεν μετὰ Βαίων καὶ κλάδων ἐρχόμενον πρὸς τὸ ἐξοῦσιον πάθος; Μήπως καὶ ἡμεῖς δὲν ἐδακρύσαμεν μετὰ συντριβῆς μαζὺ μετὰ τὴν ἁμαρτωλὴν; Μήπως δὲν κατακρίναμεν μετὰ βδελυγμῆς τὸ ἀνοσιούργημα τῆς προδοσίας Του; Μήπως δὲν ἐκλαύσαμεν, διὰ τὸ Θεῖον Του πρόσπονον ἐδέχετο τοὺς ἐμπαιγμοὺς καὶ τὰ ραπίσματα; Μήπως ἡ ψυχὴ μας δὲν ἐπικράθη διὰ τὰ φρικτὰ Του πάθη τῆς σταυρώσεως;

Ναί, καὶ ἐκλαύσαμεν καὶ ἐθλίβουμεν καὶ μὲ πόνον παρηκολούθησαμεν τὰ Θεῖα Του πάθη, ἀλλὰ ὥσάν αἱ μοραὶ Παρθένου, αἱ ὁποῖαι ἀφήσαν τὰς λαμπάδας τῶν καὶ ἐσβυσαν, οὕτω καὶ ἡμεῖς ἀφήκαμεν καὶ ἔφρυσεν μέσα μας τῆς ἀγάπης ὁ λύχνος καὶ ἐβραίων σκοτεινοὶ μέσα εἰς τὸ σκότος τῶν ὁλιστικῶν θεωριῶν, τῆς ἀπανθρώπου πάλης, καταφρονεῖται τοῦ οἴκτου γενόμενοι καὶ τῆς φιλανθρωπίας, ἐπηρμένοι καὶ ἀπληστοί, τυφλοὶ καὶ δοῦλοι καταφρονεμένοι τῶν παθῶν, ἀπολέσαμεν τὸ φῶς, ἐλησημονήσαμεν καὶ ἀπληρνήθημεν τὸν ἥσυχον, τὸν πρᾶον καὶ γλυκύτατον Θεόν.

Ναί, ἠρνήθημεν Ἐκείνον, Ὅστις ἔδειξεν ἄπειρον ἀγάπην πρὸς ἡμᾶς καὶ χάριν ἡμῶν ἐταπεινώσεν ἐαυτὸν γενομένος ὑπὸ τοὺς πόδας τοῦ Θεοῦ, ὡς ὑπηρετῆς, ἐπλυνε καὶ ἀπέμαξε τοὺς πόδας τῶν μαθητῶν Του, παρέχων εἰς ἡμᾶς τὸν τύπον τῆς ταπεινώσεως καὶ τὴν ὑποθήκην τῆς ἀνοχῆς καὶ τῆς συγγνώμης.

Καὶ ὅμως Ὁ Θεὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἀπὸ ἡμᾶς περιράζεται «Εἰ υἱὸς εἰ τοῦ Θεοῦ, εἰπὲ ἵνα οἱ λίθοι οὗτοι ἄγριοι γένωνται» (Ματθ. Δ' 3) καὶ πάλιν «Εἰ υἱὸς εἰ τοῦ Θεοῦ καταβήθῃ ἀπὸ τοῦ σταυροῦ» (Ματθ. ΚΖ' 40).

Τίς ἐξ ἡμῶν δὲν ἤκουσε καὶ δὲν ἀκούει τοὺς περικλητῆρας τούτους λόγους, οἵτινες σήμερον ἀπετέλεσαν τὰς πλέον ὁλεθρίας διὰ τὴν ἀνθρωπότητα θεωρίας;

Τίς δὲν ἀκούει τὰς θεωρίας ταύτας μετὰ κομπαιχῶν νὰ διακηρύττωσιν, ὅτι μὲ τὸ ἐτελεῖς κλειθρὸν τῶν ἀνθρωπίνων γνώσεων θὰ ἦτο δυνατόν νὰ παραβιάσωσι τὴν πύλιν τοῦ Μυστηρίου τοῦ Θεοῦ, νὰ καταλίσσωσι τὸ ἴδιον Μυστήριον καὶ νὰ καταστήσωσι τὸν ἀνθρώπον κύριον μοναδικὸν τῆς γῆς;

Τίς δὲν εἶδε καὶ δὲν βλέπει πόσον βαθέως ὑποσκαπτόνται τὰ θεμέλια προαιωνίων ἀνθρώπων ἀξιών, ὅπως ἡ θρησκεία, τὴν ὁποῖαν αἱ θεωρίαι αὗται ἐξαρχαίτησαν ὡς δουλείαν ἡθικὴν, τὴν ἡθικὴν ὡς παγίδειον ἀφελών, τὴν ἐργασίαν ὡς δυστυχῶν καταπίεσιν, τὰ αἰτία τῶν ἱστορικῶν γεγονότων ὡς δολοπλοκίας συμπερόντων ὁλικῶν, τοὺς θεσμοὺς τῆς φυλῆς μῦθον καὶ τὸν τῆς οἰκογενείας θεσμόν ψεῦδος;

Καὶ οὕτω τὰ θεμέλια ὑποσκαπόμενα ὑπεχώρησαν καὶ ὑποχωροῦσαν ἐνεστήθη δὲ ἡ ἀναστάσις καὶ ἡ κολοσσία καταστροφή τῆς ἀνθρωπότητος.

Ἐντεῦθεν καὶ ἡ ἐπισκίασις τοῦ λαμπροτάτου Ἠλίου τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Ἀνθρώπου.

Τὸ συνθρόπασμα τῆς δοκιμαζομένης ψυχῆς ἡμῶν εἶναι μέγα καὶ διὰ τοῦτο δὲν αἰσθανόμεθα τὴν χαρὰν τῆς Ἀναστάσεως. Καὶ δὲν θὰ τὴν αἰσθανθῶμεν οὐδέποτε, ἐφ' ὅσον θὰ πιστεύομεν, ὅτι ὁ Θεὸς δὲν μᾶς φρενάζεται καὶ ἡμεῖς εἴμεθα ἱκανοὶ νὰ ζήσωμεν ἀνευ Θεοῦ. Ἐφ' ὅσον θὰ εἴμεθα ὑ-

πόδουλοι εἰς τὸν ταπεινότερον ἀνθρώπινον ἑαυτὸν μας, εἰς ὅτι ὑπάρχει ἐντὸς ἡμῶν μικρὸν, χοϊκὸν καὶ γήινον.

Ἐφ' ὅσον θὰ θέλωμεν νὰ κερδίσωμεν τὸν κόσμον καὶ θὰ ἀδιαφοροῦμεν, ἐάν μᾶς λείψῃ ὁ οὐρανός.

Ἡ χαρὰ τῆς Ἀναστάσεως ἐγένειεν ἐλπίς, καὶ ἐλπίζει ὁ ἄνθρωπος ὅτι θὰ ἀναστήθῃ ποτέ, καὶ ὅτι ἐντὸς ἡμῶν ἔπεισε θὰ σηκωθῇ διὰ νὰ ἔλθῃ καὶ πάλιν ἡ χαρὰ.

Ἡ ἐλπίσις τῆς χαρᾶς καὶ ἡ καταδάρισις τῶν προαιωνίων ἐσθίων, παραδόσεων καὶ ἡθικῶν νόμων, φέρουσι βαρύτητα καὶ θλιβερά ἀποτελέσματα.

Τοῦτο τὸ βλέπομεν, ὅσον πλησιάζουσιν οἱ φοβεροὶ καιροὶ καθαρῶτεροι.

Ἐάν ἐντὸς ἡμῶν κατεργάζαμεν τὸν οὐρανόν, ἔξω κηρηνίζεται ἀληθῶς καὶ διασπάζεται καὶ ἀποσυντίθεται ὁ κόσμος. Διότι τί ἄλλο εἶναι παρὰ πτώσις καὶ διάσπασις καὶ ἀποσύνθεσις τοῦ κόσμου οἱ πόλεμοι;

Καὶ τώρα ἐν μόνον μένει εἰς τὸν ἀνθρώπον, νὰ ἀναστήθῃ ἐντὸς τῆς ψυχῆς του τὴν ταρεῖσαν ἐλπίδα πρὸς τὸν Ἀναστάντα Θεόν καὶ νὰ βαδίσῃ ἐμπρὸς βλέπων διαρκῶς πρὸς τὸν Οὐρανόν, διότι πλέον ἡ γῆ ὄζει ἀπὸ τὰ αἵματα τῶν ἀδελφῶν καὶ ἀπὸ τὴν κατάραν τῆς ἀμαρτίας.

Ὅταν ἀναστήθῃ ἡ ἐλπίς πρὸς τὸν Ἀναστάντα, θὰ φανῇ ὁ δρόμος τῶν ἐλπίδων τῆς καρδίας, τὸ μονοπάτι τῶν ἐλπίδων, τὸ ὁποῖον εἶναι ὁ Χριστός.

Αὐτὸς ποὺ δὲν ἐδίδαξεν, ἀλλὰ ἔδειξε μετὰ τὴν ζωὴν καὶ μετὰ τὸ πάθος καὶ μετὰ τὴν Ἀνάστασιν Του.

Ἀναστήθωμεν καὶ ἡμεῖς καὶ ἄς ἀκολουθήσωμεν τὸν Θεόν Του φῶς, τὸ ὁποῖον ἀποκαλύπτει τὴν μεγάλην ἐλπίδα, ὅτι ἐν Αὐτῷ μένοντες θὰ νικῶμεν τὸν κόσμον, τοῦτέστι τὰς ἀντιθέσεις τῆς ζωῆς καὶ τὰς θλίψεις καθὼς καὶ Ἐκεῖνος εἶπεν.

«Ἐν τῷ κόσμῳ θλήνῃ ἐστέ, ἀλλὰ θάρσείτε, ἐγὼ νενίκηκα τὸν κόσμον».

Αὕτη ἡ μεγάλη ἐλπίς ἔχει τὴν δύναμιν νὰ ἐξουδετερώσῃ τὴν ἀντίδρασιν τοῦ κόσμου καὶ νὰ διατηρῇ ἀμειωτον καὶ ἀβυστον τὴν χαρὰν τῆς Ἀναστάσεως.

Ἄς ἐορτάσωμεν λοιπὸν γηθοσύνης τὴν Ἀνάστασιν τῶν ἐλπίδων ἡμῶν.

ΠΕΡΙ ΚΑΤΑΚΡΙΣΕΩΣ

Ἐς Ἀγ. Ὁρους ὑπὸ Α.Μ.Κ.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Καὶ γὰρ Ἀφρὼν δι' εὐχῶν τοῦ Μωϋσέως συνεχωρήθη ποιήσας τὸν μόσχον τῷ Ἰσραὴλ ἐν Χωρῇ. Ὁμοίως καὶ ἡ ἀδελφὴ αὐτοῦ Μαριάμ, τῆς λέπτως ἐκαθαρίσθη, τοῦ Μωϋσέως ὑπὲρ αὐτῆς τὸν Θεόν δυσωπήσαντος. Καὶ ὁ Ναβουχοδονόσορ δὲ, δι' εὐχῶν τοῦ Προφήτου Δανιὴλ, ἐλέους παρὰ Θεοῦ ἔτυχεν.

Πολλάκις δὲ καὶ οἱ Ἅγιοι Ἀγγελοὶ ἄτε Θεοῦ θεράποντες γνήσιοι καὶ πολλὴν τὴν παρησίαν πρὸς αὐτὸν ἔχοντες ὡς μηδαμῶς εἰς αὐτὸν ἀμαρτάνοντες, ἔστιν ὅτε αἰτοῦντες παρ' αὐτοῦ, ὁ μὲν τοῦδε τοῦ ἀνθρώπου τὴν σωτηρίαν, ὁ δὲ, τοῦδε καὶ παρῆκε αὐτοῖς ὁ Θεὸς ὁ νυκτὸς καὶ ἡμέρας λατρευόμενος ὑπ' αὐτῶν καὶ εὐαρεστούμενος τὰ αἰτήματα αὐτῶν, ὥσπερ καὶ οἱ ἐπίγειοι βασιλεῖς, ἔστιν ὅτε ἀξίους θανάτου χαρίζονται τοῖς γνησίοις φίλοις αὐτῶν, ὅπ' αὐτῶν παρακαλοῦμενοι. Οἱ γὰρ Ἅγιοι Ἀγγελοὶ λίαν εἰσι φιλόανθρωποι καὶ συμπαθεῖς πρὸς τὸ γένος ἡμῶν, ἐπειδὴ διὰ τῆς ἡμετέρας σαρκὸς ἡγεωθήσαν ἰδεῖν τὸν Θεὸν Λόγον. ὡς ἐξ αἰῶνος ἰδεῖν ἐπεθύμουν.

Καὶ μαρτυροῦσι τῷ λόγῳ Πέτρος καὶ Παῦλος ὁ κορυφαῖος, ὁ μὲν Πέτρος λέγων, ὅτι ἐχαρίσατο ἡμῖν, ὁ Θεὸς ἀγαθὰ εἰς ἡμᾶς ἐπιθυμοῦσιν Ἀγγελοὶ παρακλῶσαι. Τοῦτέστι τὸν Θεὸν οὕτω τρανῶς θεωρῆσαι, ὃν ἡμεῖς πρὸ τῶν Ἀγγέλων ἠνίκα ἐσαρκώθη ἐώρακαμεν. Ὁ δὲ Παῦλος, περὶ τῆς Ἀναλήψεως τοῦ Χριστοῦ βοᾷ λέγων, Νυνὶ δὲ ἀνῆλθεν ὁ Χριστὸς ὀφθῆναι ταῖς ἀρχαῖς καὶ ταῖς ἐξουσίαις διὰ τῆς Ἐκκλησίας.

Διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν λίαν εἰσι φιλόανθρωποι οἱ Ἅγιοι Ἀγγελοὶ διὰ καὶ ὁ Κύριος ἔφη «Χαρὰ γίνεται καὶ εορτὴ παρ'»

αὐτοῖς ἐν οὐρανῷ ἐπὶ ἐνὶ ἁμαρτωλῶν με-
τανοοῦντι. "Ὅθεν καὶ ἕκαστῳ τῶν πι-
στῶν, ἡνίκα βαπτισθῇ, Ἄγγελος ὑπὸ
Θεοῦ δίδεται φύλαξ καὶ ὁδηγὸς καὶ
διδασκαλός. "Ὁρᾶτε, γὰρ φησὶν ὁ Κύριος
πρὸς τοὺς Ἰουδαίους, μὴ καταφρονήσητε
ἐνὸς τῶν μικρῶν τούτων τῶν πιστευόντων
εἰς ἐμέ· λέγω γὰρ ὑμῖν, ὅτι οἱ Ἄγγελοι
αὐτῶν διὰ παντὸς βλέπουσι τὸ πρόσωπον
τοῦ Πατρὸς μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς».

Ὁ οὖν εἰς φυλακὴν τοῦ ἀνθρώπου δο-
θεὶς Ἄγγελος ἔάν εὕρῃ τὸν ἀνθρώπον, ὃν
ἐπιστεύθη, ἀγαπῶντα τὸ ἀγαθὸν καὶ βια-
ζόμενον ἐαυτὸν κατὰ δύναμιν ποιῆσαι αὐ-
τῷ, συνεργεῖ αὐτῷ δυσωπῶν ὑπὲρ αὐτοῦ
τὸν φιλάνθρωπον Θεόν καὶ αἰτούμενος χα-
ρίσασθαι αὐτῷ τὴν σωτηρίαν καὶ τὴν ἀφε-
σιν τῶν ἁμαρτιῶν· καὶ δίδωσιν ὁ Θεὸς τὴν
αἴτησιν αὐτοῦ. Εἰ γὰρ ἄνθρωπος Δίκαιος, ὡς
εἶπον, αἰτησάμενος τὸν Θεόν, πολλάκις ἔ-
σωσαν ἁμαρτωλοὺς· πόσω γε μάλλον οἱ
Ἅγιοι Ἄγγελοι τοῦτο λοχύουσι; **Μὴ τοί-
νυν κατὰ κρίνωμεν ἀνθρώπων καὶ προ-
φανῶς αὐτὸν ἀκαριάνοντα ἴδωμεν**, ἀλ-
λὰ μάλλον νοουητέωμεν ἐν ταπεινώσει
καὶ ὑπὲρ αὐτοῦ εὐξώμεθα· εἰ δὲ μὴ ἀρκεῖ
τὰ ρηθέντα εἰς πίστωσιν, προσθησώμεν
καὶ ἕτερα.

(Ἀκολουθεῖ)

ΠΟΙΟΥΣ ΕΣΩΞΕΝ

Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΚΑΤΕΛΘΩΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΔΗΝ:

Τινὲς γοῦν φασι τοὺς προπεπιστευκότας,
οὐτινὲς εἰσι Πατέρες καὶ Προφῆται,
Κριταί, Βασιλεῖς, σὺν αὐτοῖς καὶ Τοπάρχαι
καὶ τινες ἄλλοι τοῦ λαοῦ τῶν Ἑβραίων,
εὐαρίθμητοι καὶ πρόβηλοι τοῖς πᾶσιν.
Ἡμεῖς δὲ πρὸς ταῦτα ἀντιερούμεν,
τοῖς δοξάζουσιν ὧδε· ὡς οὕτε δῶρον,
οὕτε θαυμαστὸν καὶ παράδοξον τοῦτο,
τὸ ὁδοῖαι Χριστὸν τοὺς προπεπιστευκότας,
ἔπειτα Κριτὴς δίκαιος ὑπάρχει μόνος,
καὶ πᾶς ὁ τούτῳ πιστεύσας οὐκ ὀλεῖται.
Ἐδεῖ τοιγαροῦν τούτους σωθῆναι πάντας,
καὶ τῶν τοῦ ἔδρου δεσμῶν ἀπαλλαγῆναι,
τῇ καταβάσει τοῦ Θεοῦ καὶ Δεσπότη·
ὃ καὶ γέγονε τῇ τούτου προμνησίᾳ.
Οἱ δὲ γε χάριν φιλανθρωπίας μόνης,
σωθέντες, ὑπάρχουσιν, ὡς οἶμαι πάντες,
ὅσοι τὸν βίον καθαρῶτατον εἶχον,
καὶ πᾶσαν πρᾶξιν ἀρίστην ἐπετέλουν,
ἰσχυρῶς βιούντες ἐγκράτους καὶ σωφρονῶς·
τὴν δὲ γε πίστιν τὴν ἀκαριάνην καὶ θεῖαν
οὐ κατέλαβον μὴ γυμνασθέντες ὅλως,
ἀλλ' ἀδίδακτοι μενιάντες τὸ παράπαν.
Τούτους ὁ πάντων ταμίης καὶ Δεσπότης,
εἵλκυσεν, ἐξώγησε δικτύοις θείοις
καὶ τούτους ὑπέκλινε πιστεῦσαι τούτῳ,
λάμψας ἐπ' αὐτοὺς τὰς θεϊκὰς ἀκτίνας
καὶ δεῖξας αὐτοῖς τὸ φῶς τῆς ἀληθείας.
Οὐ γὰρ ἡνέσχετο ὁ συμπαθὲς τῇ φύσει,
εἰς κενὸν τούτων τοὺς κόπους γέγεννησθαι
Ἐκείνητον γὰρ ἐργαζόμενον βίον,
Ἐπίμοχθον τε καὶ στενὸν ὑπὲρ λόγον,
αὐτοκράτορες τῶν παθῶν γεγονότες,
καὶ τῶν ἡδονῶν καταπτύσαντες ἅμια,
ἀκησίαν τε πᾶσαν ἐξηκολούτες,
ἐγκράτειαν τε σὺν ἀγρυπνίᾳ πάλιν,
καὶ πᾶσαν ἀπλῶς ἀρίστην ἐργασίαν,
Οὐκ εὐσεβῶς μὲν, ἀλλ' ὅμως διεληθόντες,
τὴν ἀνατάτω πρόνοιαν, ὡς ἐδόκουν,
ἄριστα σεβόμενοι, πλην ἐσφαλμένως.
Εἰσὶ δὲ τινες οἱ καὶ τὴν θεῖαν δόξαν
τῆς Πανοθενουργοῦ κατέλαβον Τριάδος,
ἰσχυρῶς ἀμυδρῶς, ἀλλ' ἐδόξασαν ὅμως.
Ἄλλοι δὲ τὴν σάρκωσιν εἶπον τοῦ Λόγου,
Πάθη τὰ σεπτά καὶ τὴν Ἐγερσιν τούτου·
Ἐτεροι δὲ γέννησιν τὴν ἐκ Παρθένου,
ὀνομασίαν τε ταύτης προειπόντες·
Μαρία γὰρ φησὶν ὄνομα τῇ Κόρῃ.
(Ἀκολουθεῖ)

ΔΙΑ ΤΑ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ ΗΜΩΝ

Ἐπαναγομένηα εἰδοποιούντες ἅπαντα τὰ
Παραρτήματα περὶ τοῦ συγκροτηθῆσομένου
ἐνταῦθα τὴν Κυριακὴν τῶν Μυροφόρων 14
27 Ἀπριλίου Ἀ' Πανελλαδικῷ Συνεδρίῳ
τῶν Γ.Ο.Χ. περὶ τοῦ ὁποίου καὶ δι' ἄλλε-
παλλήλων ἐγκυκλίων τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ
τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ. ἀλλὰ καὶ τηλεγραφικῶς ἔ-
γνωρίσαμεν, ὅτι εἶναι ὑπερτάτη ἀνάγκη ὁ-
πως συμμετάσχουσιν οἱ ἀντιπρόσωποι αὐτῶν
ὑπερνωκῶντες πᾶν παρουσιασθῆσομενον ἔμ-
πόδιον.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΤΟΥ Β'.

Τὴν προπαραλθοῦσαν Τρίτην 18ην Μαρ-
τίου (1 Ἀπριλίου ν. ἡμ.) συμφορὰ βαθεῖα
ἐπλήξε τὸ Ἑλληνικόν Ἔθνος διὰ τοῦ αἰ-
φνιδίου θανάτου τοῦ ἀειμνήστου Βασιλέως
ἡμῶν Γεωργίου τοῦ Β'. τοῦ ἀφιερῶσαντος
ὁλόκληρον τὴν ἑαυτοῦ ζωὴν εἰς τὴν ὑπη-
ρεσίαν τῶν συμφερόντων τῆς Πατρίδος,
ἀλλὰ καὶ τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν με-
γάλως προστατεύσαντος μάλιστα διὰ τοῦ
Βασιλικοῦ Του Διατάγματος τῆς 18ης
Ἰανουαρίου 1923, δι' οὗ, εἰσαγομένου εἰς
τὴν Πολιτείαν τοῦ νέου ἡμερολογίου, καθω-
ρίσθη ῥητὰς δι' αὐτοῦ ὅτι **«Διατηρεῖται
ἐν ἰσχύϊ τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον
ὅσον ἀφορᾷ ἐν γένει τὴν Ἐκκλησίαν
καὶ τὰς Ὁρθοπευτικὰς ἐορτάς»**. Καὶ τού-
του μόνου ἔνεκα ὀφείλεται αἰδῖος εὐγνω-
μοσύνη εἰς τὸν ἀειμνήστον Βασιλέα Γεωρ-
γίου τοῦ Β'.

Τούτου ὁ ἱσάκιος ἀδελφὸς καὶ διά-
δοχος Παῦλος ὁ Α'. ἀνελθὼν εἰς τὸν Ἑλ-
ληνικὸν Βασιλικὸν Ὁρόνον παρέχει ἡμῖν
τὸ ἐνδόξιμον ἵνα πιστεύωμεν ὅτι θέλει
Ὁδοὺς ἐπαναφέρει εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τὴν
ἐξ αὐτῆς φυγαδευθεῖσαν γαλήνην δυναμέ-
νην· γὰρ ἐπ' ἀνέλθῃ μόνον διὰ τῆς ἐπαναφο-
ρᾶς ἐν αὐτῇ τοῦ Πατροπαραδότου Ἐκ-
κλησιαστικοῦ ἑορτολογίου. Διὸ καὶ καθ'
ὑποχρέωσιν ἱερὰν τεινόντες χεῖρας ἱκετι-
δας πρὸς τὸν ἐλπίοντα Θεὸν ἡμῶν «δι' ἐμοῦ
Βασιλεῖς βασιλεύουσι καὶ ἄρχοντες κρα-
τοῦσι γῆς» ἀναφωνοῦμεν:

Ὁ Θεὸς σῶζοι τὸν Βασιλέα ἡμῶν
Παῦλον τὸν Α'.

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἡμῶν ἀπέστειλε πρὸς
τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα τὸν Βασιλέα
ἡμῶν Παῦλον τὸν Α'. συλλοπητήριον ἔγ-
γραφον διὰ τὸν αἰφνιδίον θάνατον τοῦ
ἀειμνήστου Βασιλέως Γεωργίου.

Ἐπίσης συλλοπητήριον ἔγγραφον ἀπέ-
στειλεν Αὐτῷ καὶ τὸ Συμβούλιον τῆς Π.
Θ. Ε. Ο. Κ.

ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΩΝ ΑΡΧΙΕΡΕΩΝ

Τὴν προπαραλθοῦσαν Κυριακὴν Ε'. τῶν
Νηστεϊῶν ὁ Πανιερώτατος Πρόεδρος τῆς
Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ
ἐχοροστάτησεν κηρύξας τὸν θεῖον λόγον εἰς
τὸν ἐν Νέᾳ Ἰωνίᾳ ἱερὸν Ναὸν τῶν Ἁγίων
Ταξιάρχων.

Τὴν ἰδίαν ἡμέραν ὁ Σεβασμιώτατος
Μεγαρίδης κ. ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ ἱερούργη-
σεν ὁμιλήσας εἰς τὸν ἐν τῷ Ὁρφανοτρο-
φείῳ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου Ταμπουρίων
ἱερὸν Ναὸν· τοῦ Ἁγίου Χαραλάμπους.

Ὁ δὲ Σεβασμιώτατος Διαυλείας κ. ΠΟ-
ΛΥΚΑΡΠΟΣ μεταβὰς ἀφ' ἐσπέρας τοῦ
Σαββάτου εἰς τὴν παρὰ τὸ Κορωπὶ ἱερὰν
Μονὴν τῆς Ὁσίας Εἰρήνης τῆς Χρυσοβα-
λάντου ἱερούργησεν ἐν αὐτῇ τὴν Κυριακὴν
κηρύξας μετὰ τὸ θεῖον Εὐαγγέλιον τὸν λό-
γον τοῦ Κυρίου.

Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν τῶν Βαΐων
ὁ Πανιερώτατος Πρόεδρος ἱερούργησεν εἰς
τὸν ἐν Πειραιεὶ ἱερὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου
Φιλίππου· τὸ δὲ ἀπόγευμα τῆς ἰδίας ἡμέ-
ρας εἰς τὸν Μέγαν Ἑσπερινὸν καὶ τὴν θεῖαν
ἐπομένην εἰς τὴν Ἀκολουθίαν καὶ τὴν θεῖαν
Λειτουργίαν τῆς μεσιότητος ἑορτῆς τοῦ Εὐαγ-
γελισμοῦ ἐχοροστάτησεν εἰς τὸν ἐν Πει-
ραιεὶ καὶ παρὰ τὴν συνοικίαν Καραβὰ πα-
νηγυρίζοντα ἱερὸν Ναὸν τῆς Εὐαγγελι-
στρίας.

Ὁ Σεβασμιώτατος Διαυλείας τὴν Κυ-
ριακὴν τῶν Βαΐων ἱερούργησεν εἰς τὸν ἐν
τῷ Ὁρφανοτροφείῳ ἱερὸν Ναὸν. Τὸ δὲ
ἀπόγευμα τῆς ἰδίας ἡμέρας μεταβὰς εἰς
Σαλαμίνα ἐχοροστάτησεν εἰς τὸν Μέγαν
Ἑσπερινὸν τοῦ ἐκεί πανηγυρίζοντος ἱεροῦ
Ναοῦ τῆς Εὐαγγελιστρίας ἱερούργησας τὴν
ἐπομένην· κατὰ δὲ τὰς Ἀκολουθίας τῆς
Μεγάλης Ἑβδομάδος οἱ Ἅγιοι Ἀρχιε-
ρεῖς ἡμῶν ἐχοροστάτησαν ἀλληλοδιαδόχως
εἰς τοὺς ἱεροὺς Ναοὺς Ἀθηνῶν καὶ Πει-
ραιῶς.

Ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ ἀειμνήστου Βα-
σιλέως ἡμῶν Γεωργίου Β', κατὰ τὴν πα-
ρελθοῦσαν Κυριακὴν ἐτελέσθησαν μνημό-
συνα εἰς ὅλους τοὺς Ναοὺς τῶν ἀκολου-
θούντων τὸ Πάτριον Ἑορτολόγιον.

ΑΓΡΥΠΝΟΥΣΙΝ ΟΙ ΗΓΟΥΜΕΝΟΙ!!!

Ἡ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῶν νεο-
μερολογιτῶν ἐν τῇ ἀγρύπνῳ μερίμνῃ ὑπὲρ
τοῦ Ποιμνίου αὐτῆς ἐξέδωκε τὴν κατωτέρω
ὑπ' ἀριθ. 492 ἐγκύκλιον τῆς:

Ἀριθ. Πρωτ. 529

» Διεκπ. 375

Ἐν Ἀθήναις τῇ 11 Μαρτίου 1947

Πρὸς

Τοὺς Σεβασμιωτάτους Ἱερόρχας
τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Ἀναφερόμενοι εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 498
ἀπόρρητον ἐγκύκλιον τοῦ Ὑπουργείου
Θρησκευμάτων παρακαλοῦμεν τοὺς Σεβ.
Μητροπολίτας ὅπως φροντίσωσι διὰ τὴν
ἀκριβῆ ἐφαρμογὴν αὐτῆς, ὡς καὶ διὰ τὴν
**ἀπομακρύνειν πάντες Παλαιομερολο-
γίτου Κληρικὸν ἐγγάμου ἢ ἀγάμου ἐκ**
τῆς Ἱερᾶς αὐτοῦ Μητροπόλεως, ἐρχόμενοι
προηγούμενως εἰς συνεννόησιν μετὰ τῶν
οἰκείων Ἀστυνομικῶν Ἀρχῶν.

† Ὁ Φθιώτις, Ἀμβρόσιος Προεδρεύων
† Ὁ Ὑδρας, Σπετιῶν καὶ Αἰγίνης Προ-
κόπιος

† Ὁ Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας Ἱερόθεος
† Ὁ Δρυϊνουπόλεως Δημήτριος

† Ὁ Ζιχνῶν, Σπυρίδων

† Ὁ Κερκύρας καὶ Παξῶν Μεθόδιος

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος

† Ἀρχ. Δομασκηδὸς Κοτζίας

Δὲν ἐνδιαφέρονται οἱ ἄγιοι τῆς ἐπο-
χῆς διὰ τοὺς κατακλύσαντας τὴν Ἑλλάδα
Καθολικούς, Προτεστάντας, Οὐνίτας, Χι-
λιαστές, τοὺς ἀνατροπικοὺς παντὸς τοῦ ἐκ-
κλησιαστικοῦ, ἐθνικοῦ καὶ κοινωνικοῦ συγ-
κροτήματος καὶ ὅσους ἄλλους ἐπιβούλους
παντὸς καλῶς ἔχοντος ἐξήμεσεν ὁ παρὼν
αἰὼν, **ἐνδιαφέρονται ὅμως καὶ ἀγρυπνεῦ-
σιν εὐτεὶ ἵνα καταδιώξωσι τοὺς φιλησού-
χους φιλονόμους καὶνομοταγεῖς Ἱερεῖς τῶν
Παλαιομερολογιτῶν** ὥστε νὰ μὴ ἐορτά-
σωσιν οὗτοι τὰ σεπτά Πάθη καὶ τὴν Ἀνά-
στασιν τοῦ Κυρίου.

Ἀπατῶνται ὅμως ἐάν νομίζωσιν ὅτι διὰ
τῶν τοιούτων ἀνελευθέρων καὶ μεσαιωνι-
κῶν μέτρων θὰ καταπνέωσιν τὴν θρησκευ-
τικὴν συνείδησιν τοῦ Ὁρθοδόξου Ἑλληνι-
κοῦ Λαοῦ, καὶ ἅς γνωρίζωσιν ὅτι πρὸς
κέντρα λακτίζουσιν.

ΕΡΑΝΟΣ

Ὑπὲρ τοῦ Πανελληνίου Συνεδρίου τῶν Γενναίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν

Οἱ κάτωθι Ἱεροὶ Ναοὶ:	Δραχ.
Μυτιλιώτισσα Παλ. Φαλ.	5.000
Ἀγ. Ἀχιλλεῖος Ἀθηνῶν	16.600
Ταξιάρχαι Ν. Ἑλβετίας	13.000
Ἀγ. Παρασκευὴ Ἀθηνῶν	15.550
Μεταμόρφωσις Κυψέλης	7.500
Ὁ Αἰδ. Ἱερεὺς κ. Ἀντ. Παπακα- λοῦσιος Λέρισσα	78.000
Ἀνώνυμος διὰ τοῦ Πανοσ. Ἀρχιμ. κ. Ἀνακίου Παπᾶ Λιρ. χάρι.	3

ΠΑΝΥΓΗΡΕΙΣ

Τὴν προσεχῆ Παρασκευὴν ἐπὶ τῇ ἐορτῇ
τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς πανηγυρίζουσιν οἱ ἡ-
μετεροὶ Ἱεροὶ Ναοὶ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς ὁ
ἐν Πειραιεὶ παρὰ τὴν Ἁγίαν Σοφίαν καὶ ὁ
ἐν Χαλανδρίᾳ. Εἰδοποιούνται ὅθεν σχετι-
κῶς οἱ φιλέορτοι.

Εἰδοποιούνται οἱ φιλόθρησκοι καὶ φι-
λέορτοι ὅτι ἡ παρὰ τὸ Μενίδι ἡμετέρα Ἱε-
ρά Μοῆ τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς ἔχει τα-
κτικὸν Ἐρημέριον τὸν Πανοσιότ. Ἀρχιμαν-
δρίτην κ. Γαβριὴλ Σταματελάτων.

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΩΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ, ΑΡΙΘ. 7—ΑΘΗΝΑΙ—ΤΗΛ. 33-839

ΕΤΟΣ Β' Αριθ. Φύλ. 29

Κυριακή 14 Ἀπριλίου 1947 Π.Ο.Η.

† ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΜΥΡΟΦΟΡΩΝ

**Ἀδελφοί: Στήνεται καὶ κρατεῖτε τὰς παραδόσεις αἱς ἐδιδάχθητε ὡς διὰ λόγου εἶπε δι' ἐπιστολῆς ἡμῶν.
Β'. Θεσσα. Κεφ. Β'. 15**

Συνδρομαί: Ἑξάμηνος δρχ. 6.000. Ἑτησία 10.000
Ἑξαμηνιαίου ἑξάμ. δολ. 4.—Ἑτησία Δολλ. 8

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

Ἐπιστολαὶ ἀφορῶσαι τὸ φύλλον καὶ ἐμβάσματα, μόνον ἐκ τὰχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, ἀπευθύνονται: Πρὸς τὸν Σεβασμώτατον Ἅγιον Μεγαρίδον
Κύριον Κύριον Χριστοφῶρον
Χαλκοκονδύλη 7—Ἀθῆναι
Διευθυντής: Ὁ Σεβ. Ἅγιος Μεγαρίδος κ. Χριστοφῶρος

ΠΗΓΗ ΤΗΣ ΗΘΙΚΗΣ ΚΑΙ ΚΡΙΤΗΡΙΟΝ ΑΥΤΗΣ Η ΠΙΣΤΙΣ

Ἡ ἔννοια τῆς ἠθικῆς καὶ τὸ κίνητρον αὐτῆς ὡς πηγὴν καὶ αἰτίαν ἔχει τὴν πίστιν εἰς τὸν Θεόν, ἐξ ἧς ἀρύεται, ὅχι μόνον τὴν ἡθιολογημένην ὑπαρξίν, ἀλλὰ καὶ τὴν δύναμιν καὶ τὴν ἀξίαν αὐτῆς. Εἶναι δὲ ἡ ἠθικὴ κατ' εὐθὺν λόγον ἀνάλογος πρὸς τὴν ἀκριβείαν καὶ τὴν θερμότητα τῆς πίστεως: Διὸ καὶ, ὅσῳ ὁ ἄνθρωπος καθίσταται χλιαρότερος καὶ ψυχρότερος πρὸς τὴν θεῖαν πίστιν, τόσῳ αἰσθάνεται ἐν αὐτῷ ἀνεύθετον μὲν καὶ ἀνεπίδεκτον διὰ τὰ ἔργα τῆς ἠθικῆς καὶ τῆς ἀρετῆς, εὐθετον δὲ καὶ ἐπιρροπὴν εἰς τὰς χαμαιζήλους ὁρμὰς καὶ ὀρέξεις τῆς ἡδονῆς, καὶ τὰ ποταπὰ πάθη τῆς ψυχῆς. Ὅντως ἡ πνευματικὴ καὶ ἠθικὴ φύσις τοῦ ἀνθρώπου ἐξ αὐτῆς πλάσεως καὶ τῆς δημιουργίας αὐτῆς εἶνε τοιαύτης ιδιότητος καὶ κατασκευῆς, ὥστε, ὅσῳ ὁ ἄνθρωπος ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὴν πίστιν εἰς τὸν Θεόν καὶ τὴν χάριν αὐτοῦ, τόσῳ προσεγγίζει πρὸς τὴν ἁμαρτίαν καὶ τὸ κακόν, ὅπερ, ὀξυβολοῦν ἐν τῇ ψυχῇ, λυμαίνεται καὶ υποβιβάζει τὸν ἄνθρωπον εἰς τὴν τάξιν τῶν ἀλόγων κτηνῶν. «Ἄνθρωπος ἐν τιμῇ ὢν, οὐ συνῆκε, παρασυνεβλήθη τοῖς κτήνεσι τοῖς ἀνοήτοις, καὶ ὁμοιωθῇ αὐτοῖς».

Καὶ ὅταν ὁ ἄνθρωπος διὰ τῶν συγχων ἁμαρτιῶν καταστῇ ἔρμαιον τῶν κτηνωδῶν παθῶν, ἡ ἔξις πρὸς τὴν ἁμαρτίαν καὶ τὸ κακὸν καθίσταται δευτέρα φύσις δι' αὐτόν, καὶ δυσκόλως οὗτο δύναται νὰ ἀπαλλαγῇ ἐκ τῆς δουλείας τῆς ἁμαρτίας καὶ τῆς ἡδυπαθείας, εἰς τοὺς δρακοντοὺς καὶ θανατηφόρους πλοκάμους τῆς ὁποίας ἐμπλεκόμενη ἡ φωνὴ τῆς συνειδήσεως, τελείως πνίγεται καὶ ἔξαφανίζεται. Ὁ τοιοῦτος ἄνθρωπος καταντᾷ τότε νεκρὸς ἀπὸ πνευματικῆς καὶ ἠθικῆς ἀπόψεως, διότι φυγαδεύεται ἀπὸ τῆς ψυχῆς αὐτοῦ ὁ ἄγγελος τῆς συνειδήσεως, καὶ τότε οὐδεμίαν αἰσθησίν ἔχει οὗτος τοῦ βαράθρου, εἰς ὃ ὠθεῖ τοῦτον ἡ ἁμαρτία, ἥτις ἀδεῶς τότε φθείρει καὶ λυμαίνεται τὸ τε σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν. Καὶ οὕτως ἐπέρχεται εἰς τὸν τοιοῦτον ἄνθρωπον ἡ λεγόμενη πάρωσις τῆς συνειδήσεως, ἥτις ἀποτελεῖ προμήνυμα καὶ δαπίστωσιν τοῦ πνευματικοῦ καὶ ἠθικοῦ θανάτου αὐτῆς: βασανιζομένης καὶ κατατροχόμενης ὑπὸ τῶν δεινῶν ἀνευ ἐλπίδος τῆς

ἀπολυτρώσεως ἐξ αὐτῶν.

Τὴν τοιαύτην κατάστασιν τῆς ἠθικῆς παρώσεως τοῦ Ἰουδαϊκοῦ λαοῦ καυτηριάζων ὁ προφήτης Ἡσαΐα λέγει περὶ αὐτοῦ «ἐπαχύνθη γὰρ ἡ καρδιά τοῦ λαοῦ τούτου, καὶ τοῖς ὠτί βαρέως ἤκουσαν, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῶν ἐκάμυσαν, μήποτε ἴδωσι τοῖς ὀφθαλμοῖς, καὶ τοῖς ὠτί ἀκούσωσι, καὶ τῇ καρδίᾳ συνῶσι, καὶ ἐπιστρέψωσι, καὶ ἴσώμαι αὐτούς». Τὴν αὐτὴν ἔννοιαν περὶ τῶν ἀπίστων ἐκφράζει καὶ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος δι' ὧν λέγει «ἐν οἷς ὁ θεὸς τοῦ αἰῶνος τούτου ἐτύφλωσε τὰ νοήματα τῶν ἀπίστων, εἰς τὸ μὴ αὐγᾶσαι αὐτοῖς τὸν φωτισμὸν τοῦ ἑδωγμένου τῆς δόξης τοῦ Χριστοῦ, ὃς ἐστὶν εἰκόνη τοῦ θεοῦ» (Β'. Κορινθ. 4. 4.).

Ἐπίσης τὴν τοιαύτην ἠθικὴν κατάστασιν, ἐν ἣ διατέλουν οἱ τε Ἰουδαῖοι καὶ ἔθνικοι, περιγράφων ὁ Αὐτὸς Ἀπόστολος εἰς τὴν πρὸς Ῥωμαίους ἐπιστολήν, λέγει τὰ ἑξῆς, φέρων εἰς ἐπίρρωσιν τῶν λεγομένων του καὶ μαρτυρίας ἐκ τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης «Τὶ οὖν προσχόμεθα; οὐ πάντως προητιασάμεθα γὰρ Ἰουδαίους τε καὶ Ἕλληνας πάντας ὅψ' ἁμαρτίαν εἶναι, καθὼς γέγραπται, ὅτι οὐκ' ἔστι δίκαιος, οὐδὲ εἷς, οὐκ ἔστιν ὁ συνίων, οὐκ ἔστιν ὁ ἐκζητῶν τὸν θεόν, πάντες ἐξέκλιναν, ἅμα ἠχρεώθησαν, οὐκ ἔστι ποιῶν χρηστότητα, οὐκ ἔστιν ἕως ἐνός (Ῥωμ. Γ'. 9—12).

Ἐκ τῆς περιγραφῆς τῆς καταστάσεως ταύτης, εἰς ἣν διατέλουν ἀπὸ ἠθικῆς ἀπόψεως οἱ τε Ἰουδαῖοι καὶ ἔθνικοι, κατάδηλον γίνεται, ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἀνευ τῆς πίστεως πρὸς τὸν θεὸν καὶ τῆς χάριτος αὐτοῦ, οὐ μόνον δὲν δύναται νὰ ἀντιληφθῇ τὴν, ἣν ἔχει ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ ἀποστολήν, καὶ ἣν ἔχει ἀξίαν πνευματικὴν, ἀλλ' οὐδ' ἔχει τὴν ἀπαιτούμενην ἠθικὴν δύναμιν καὶ θέλησιν νὰ ἀνταποκριθῇ πρὸς τὸ ὕψος τῆς ἀποστολῆς του, ἀποφεύγων τὸ κακὸν καὶ κατεργαζόμενος τὸ ἀγαθόν.

Οὕτως ὁ ἄνθρωπος ἀνευ πίστεως καὶ συναισθησεως τῆς πνευματικῆς αὐτοῦ ἀποστολῆς καὶ ἠθικῆς ἀξίας δὲν δύναται νὰ ἀναχθῇ εἰς τοὺς πνευματικοὺς καὶ οὐρανοὺς ὀρίζοντας, καὶ νὰ ἐξέλθῃ τοῦ ἀσφυκτικοῦ καὶ πνιγροῦ περιβάλλοντος τῶν ὀλισκῶν καὶ ἐπικύρων τοῦ

κόσμου τούτου ἀγαθῶν, ζῶν βίον μόνον φυσικόν, καὶ ἀγαπῶν καὶ ἐπιδιώκων, πᾶν ὅτι ἡ φύσις ὑπαγορεύει εἰς αὐτόν. Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὰ πνευματικὰ ἀγαθὰ καὶ τὴν ἀπόκτησιν τούτων, μόνον ἐπαγγελλομένων νὰ προσπορίσωσιν εἰς αὐτόν τὴν πραγματικὴν καὶ μόνιμον εὐτυχίαν ἐπὶ Γῆς καὶ ἐν Οὐρανῷ, οὐδόλως σκέπτεται ταῦτα, οὐδὲ φροντίζει διὰ τὴν ἐπιδίωξιν καὶ ἀπόκτησιν αὐτῶν. Καὶ τοῦτο, διότι ταῦτα θεωρεῖ, μὴ πιστεύων εἰς θεόν, ὡς ἀποκυήματα θεοσκοληφίας καὶ ἀπαυγάσματα δεισιδαιμονίας.

Ἐφ' ὃ καὶ τις τῶν ἠθικολόγων καὶ κοινωνιολόγων, ὡς ἑξῆς χαρακτηρίζει τὸν ἀπίστον καὶ τὸν πιστὸν λέγων. «Ὁ ἄνθρωπος ἀνευ πίστεως πρὸς τὸν θεόν καὶ τῆς χάριτος αὐτοῦ εἶνε μὲν νοερόν καὶ ἐλεύθερον ὄν, ζῇ ὅμως βίον φυσικόν, ἥτοι ἀγαπᾷ καὶ ἐπιδιώκει πᾶν ὅτι ἡ φύσις ὑπαγορεύει καὶ ἐπιθυμεῖ, μὴ δυνάμενος ὑπεράνω τῆς φύσεως καὶ τοῦ ἔγωισμοῦ του νὰ ὑψωθῇ, ἐνῶ ὁ δεχόμενος διὰ τῆς πίστεως τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ διαστέλλεται, ἀναμορφοῦται, καὶ ἀναγεννᾶται εἰς νέον ἄνθρωπον πνευματικὸν καὶ ἠθικόν, ἀγαπᾷ καὶ ἐπιδιώκει, τὸ ἀληθές, τὸ ὄρατον, καὶ τὸ ἀγαθόν, πλέει οὗτος εἰς ἕνα ὠκεανὸν φωτὸς καὶ ἀγάπης, ὃν δὲν ἐγγώρισε ποτέ, καὶ τοῦ ὁποιοῦ τὰς γοητευτικὰς καὶ μαγευτικὰς παραλλίας δὲν εἶδε ποτέ» ὁ τοιοῦτος ζῇ ἕνα βίον, οὐ μόνον φυσικόν, ἀλλὰ καὶ πνευματικόν, ὑποτάσσει ὅμως τὰς φυσικὰς κλίσεις καὶ ἐπιθυμίας ὑπὸ τὰς πνευματικὰς τοιαύτας.

Ὅντως τὴν ἁρμονίαν τῶν φυσικῶν κλίσεων καὶ ὁρῶν πρὸς τοὺς πόθους καὶ τὰς ὑψηλὰς πτήσεις καὶ ἐμπνεύσεις τοῦ πνεύματος δημιουργεῖ ἐν τῷ ἀνθρώπῳ μόνον ἡ πίστις πρὸς τὸν θεόν, ἥτις τὰ πάντα συνδυάζει καὶ ἐναρμονίζει πρὸς τὸ καλόν, καὶ κατεργάζεται τὴν ἀληθινὴν εὐτυχίαν αὐτοῦ ἐν τε τῷ παρόντι καὶ τῷ μέλλοντι κόσμῳ.

Τὴν ἐκ τῆς ἁρμονίας ταύτης πηγάζουσαν εὐτυχίαν ἰδοὺ πῶς τὴν περιγράφει εἰς ἐκ τῶν νεωτέρων λογογράφων. «Εὐτυχής, γλυκύς, καὶ ἐράσιμος καθίσταται ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, ὅστις ἔχει πίστιν εἰς τὸν θεόν, καὶ ὑποτάσσεται εἰς τὰς ἀνεξερευνήτους βουλὰς αὐτοῦ, μὴ θέλων νὰ ἐξερευνήσῃ τὰ Μυστήρια

ἄτινα ἀπέκρουσαν ἀπὸ τῶν ἀνθρωπίνων ὁμμάτων ὁ θεός. Πρὸς τὰ τέκνα τοῦ κόσμου τούτου, ὅσον 'καὶ ἂν ὦσιν ἄφρονα καὶ ἀχάριστα, δὲν ὀργίζεται, ἀλλ' οἴκτον καὶ συμπάθειαν αἰσθανόμενος πρὸς αὐτά, περιβάλλει διὰ στοργῆς καὶ ἀγάπης.

Τὸν κόσμον οὗτος δὲν θεωρεῖ ὡς ἡλύσιον καὶ κατάρκτον παράδεισον, οὔτε ὅμως ὡς φοβερόν καὶ ἀποτρόπαιον ἔθνη, ὡς εἰκονίζουσιν αὐτὸν οἱ δορμεις τῶν ἡθῶν ἐπικριταί, ἀλλ' ὡς κῆπον, περιέχοντα καὶ ἄνθη δροσобо-λα καὶ φράκτιν ἀκανθώδη καὶ χόρτα λοβόλα. Οὗτος βλέπει πάντοτε μὲ ἱλαρὸν καὶ ἥμερον ὄμμα τὰ ἀνθρώπινα καὶ προσπαθεῖ νὰ διατηρῇ ἐν αὐτῷ ἁρμονίαν καὶ ἰσορροπίαν μεταξὺ τῆς ἐνθουσιώδους καρδίας καὶ τοῦ νηφαλιῶν λογισμοῦ του, ἀποφεύγει οὗτος πᾶν ὑπερβολικὸν χιμαϊρικὸν καὶ ἄστοπον, τοῦθ' ὅπερ ἐπισύρει τὴν πικρὰν εἰρωνείαν καὶ τὴν δηκτικὴν χλεύην τῶν πολυπραγμονούντων».

Οὕτω σκέπτεται καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἀντιμετωπίζει τὸν κόσμον ὁ ἔχων πίστιν εἰς τὸν θεὸν καὶ συνοδεύσιν εἰς τὸν ὑψηλὸν αὐτοῦ ποταμισμόν.

+ Ὁ Πρ. Φλωρίνης ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Η ΣΤΗΛΗ ΜΑΣ

ΔΙΑ ΤΟ ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΚΟΝ ΖΗΤΗΜΑ

Υπὸ τοῦ Πανιερωτάτου Ἀρχιεπισκόπου τῶν Γ.Ο.Χ. κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

3 Ἡ Μεταρρύθμισις τοῦ Ἰουλιανοῦ Ἡμερολογίου καὶ αἱ γνώμαι τῶν ἐπιμέρους Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Ἡ ἀρχὴ αὕτη, ἣν καθιέρωσε τὸ καινοφανὲς καὶ κενόδοκον τοῦτο Συνέδριον εἶναι ἀντορθόδοξος καὶ ὅζει προτεσταντισμοῦ, διότι δι' αὐτῆς χαλαροῦται ὁ δεσμός, ὁ συνέχων, ὡς μία ἄλυσσος, τὰς ὀρθοδόξους Ἐκκλησίας, αἰτίνες, παρ' ὅλην τὴν ἀνεξαρτησίαν αὐτῶν εἰς τὴν ἐσωτερικὴν τῶν δοκιμῶν, διατελοῦσιν ἡνωμένοι, οὐ μόνον διὰ τῶν αὐτῶν δογμάτων τῆς πίστεως, ἀλλὰ καὶ διὰ τῶν αὐτῶν θεῶν καὶ ἱερῶν Κανόνων καὶ σεπτῶν παραδόσεων τῶν 7 Οἰκουμένων Συνόδων. Καὶ ὅταν ἐκάστη ἐπὶ μέρους Ἐκκλησία ἀφελῇ ἐλευθέρᾳ εἰς τὴν τροποποίησιν τῶν ἱερῶν Κανόνων καὶ παραδόσεων, δι' ὧν διέπεται ὁμοιομόρφως τὸ Δουκτικὸν καὶ λατρευτικὸν σύστημα αὐτῶν, ἡ ἐλευθερία αὕτη θὰ γίνῃ αἰτία, ὥστε νὰ κόπτονται σὺν τῷ χρόνῳ οἱ δεσμοὶ καὶ οἱ κρίκοι, οἵτινες συνδέουσιν αὐτὰς εἰς τὴν ἐξωτερικὴν ἔκφασιν καὶ ἐκδήλωσιν τῆς πίστεως καὶ τῆς θείας λατρείας, ἣτις ἀποτελεῖ ἐν τῶν χαρακτηριστικῶν γνωρισμάτων τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας. Ἐπειδὴ δὲ τὸ Ἡμερολόγιον ἀποτελεῖ ἓνα ἐνωτικὸν κρίκον τῆς καθόλου ὀρθοδοξίας καὶ τὴν ἀλάνθαστον πυξίδα τῆς θείας λατρείας, διὰ τοῦτο ἀπέβη ὁ πρῶτος στόχος τῶν ἐτεροδόξων Ἐκκλησιῶν, ὧν σκοπὸς καὶ μύθος πόθος εἶναι νὰ διασπάσῃ τὸν ἐνα μετὰ τὸν ἄλλον τοὺς ἐνωτικὸς κρίκους τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ἵνα εὐκολώτερον προσεγγίσαι τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν, διηρημένην πρὸς τὰς Αἰρετικὰς Ἐκκλησίας τῆς Δύσεως.

Ἐπειδὴ δὲ τὸ Ἰουλιανὸν Ἡμερολόγιον εἶναι συνδεδεμένον ἀνασπαστάτως μετὰ τοῦ Πασχαλίου Κανόνος, συνταχθέντος ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἐαρινῆς αὐτοῦ ἰσημερίας ὑπὸ τῶν Ἁγίων καὶ Θεοφόρων Πατέρων τῆς Αἰς Οἰκουμένης Συνόδου, ὁ ἀντιπρόσωπος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος προέτεινεν ἐν τῷ Συνεδρίῳ καὶ μεταρρυθμίσει τοῦ Πασχαλίου, καὶ τὴν προσαρμογὴν καὶ τούτου πρὸς τὴν ἐαρινὴν ἰσημερίαν τοῦ Γρηγοριανοῦ Ἡ-

μερολογίου. Ὁ δὲ Παναγιώτατος Πρόεδρος ἀπήντησεν εἰς τὴν πρότασιν ταύτην τοῦ Ἀντιπροσώπου τῆς Ἑλλάς. Ἐκκλησίας τὰ ἐξῆς ἐπὶ λέξει: «Μετά τὴν ἀποδοχὴν ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ νέου Ἡμερολογίου διὰ τὰς ἀνάγκας τὰς βιωτικὰς, ἡ προσαρμογὴ πρὸς αὐτὸ, καὶ δι' ταχέως καὶ τοῦ Πασχαλίου, ἀποβαίνει ἀναπόφευκτος, τοῦτο ἄλλως τε ἐπιβάλλει καὶ ἡ μεγάλη ἡθικὴ σημασία καὶ ἐντύπωσις, ἣν θὰ παρῇ εἰς ὅλον τὸν πεπολιτισμένον κόσμον ἡ διὰ τῆς ἀβιάστου πρωτοβουλίας ταύτης προσέγγισις τῶν δύο χριστιανικῶν κόσμων τῆς Ἀνατολῆς καὶ τῆς Δύσεως ἐν τῷ εορτασμῷ τῶν μεγάλων χριστιανικῶν εορτῶν». Ἐκ τῶν λόγων τούτων τοῦ Παναγιώτου Προέδρου τοῦ Συνεδρίου, ἀνατιθεμένη συνάγεται, ὅτι ὁ σκοπὸς καὶ ὁ πόθος, τὸσον αὐτοῦ, ὅσον καὶ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν Χρυσοστόμου, ἦτο ἐκ παντὸς τρόπου ἡ προσέγγισις τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ ἡ παραγωγὴ ἐντυπώσεως εἰς τὸν πεπολιτισμένον κόσμον δι' αὐτὴν, ἔστω καὶ ἂν αὕτη ἐπετυγχάνοιτο διὰ τῆς θυσίας μιᾶς αἰωνοβίου ὀρθόδοξου παραδόσεως, ἀποτελούσης τὴν συνιστάμενην τῶν Ἐκκλησιαστικῶν εορτῶν καὶ τῆς ὀρθοδόξου θείας λατρείας. Τὴν Ἐκκλησιαστικὴν ταύτην μεταρρύθμισιν, ὡς ἦν ἐπόμενον, ὁ ὀρθόδοξος Ἑλληνικὸς λαὸς, ὁ ἀκαριαῶς οὗτος λάτρης τῆς θρησκείας καὶ θιασώτης τῆς Ὁρθοδοξίας, δὲν ἀπεδέχθη ὁμοθυμῶς διὰ καὶ εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἀπεσπάρθη ἐκ τῆς Ἐκκλησίας μία μερὶς τούτου, ἣτις, ἀποτελέσασα ἰδιαιτέραν θρησκευτικὴν Κοινότητα, καὶ ἀναγνωρισθεῖσαν ὡς τοιαύτην καὶ ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως, ἐτέλει τὰς ἀκολουθίας αὐτῆς δι' ἰδιαιτέρου Κλήρου καὶ ἐν ἰδίοις ναοῖς μετὰ τὸ Πάτριον καὶ ὀρθόδοξον εορτολόγιον.

Ἡ μερὶς αὕτη, μικρὰ κατ' ἀρχὴν, σὺν τῷ χρόνῳ ἐπολλαπλασιάσθη, ἀριθμοῦσα νῦν ὑπὲρ τὸ ἥμισυ ἐκατομμύριον, καὶ ἂν δὲν ὑπῆρχεν ἡ ἀντίδρασις καὶ ὁ διωγμὸς τῆς ἐπισήμου Ἐκκλησίας καὶ Πολιτείας, ἅπας ὁ θρησκείων Ἑλληνικὸς λαὸς θὰ ἀπεσπάρθη ἀπὸ τῆς Ἐπισήμου Ἐκκλησίας, καὶ θὰ προσήρχετο εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἑλληνικὴν παράδοσιν τὴν ἀκολουθοῦσαν τὸ Πάτριον καὶ ὀρθόδοξον Ἡμερολόγιον. Εἶναι ὅντως θλιβερόν, διότι ἡ ἐπισήμος Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία, παρὰ τὴν πατρικὴν καὶ εἰρηνικὴν αὐτῆς ἀποστολήν, προέβη εἰς μέτρα διοικητικὰ ἀπάνθιστα ἐναντίον τῶν ὀρθοδόξων τέκνων αὐτῆς διότι προϋτίμηναν ταῦτα νὰ μείνῃσι μᾶλλον πιστὰ εἰς μίαν Ἐκκλησιαστικὴν παράδοσιν, καθιερωθεῖσαν ὑπὸ τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, παρὰ νὰ συμφορηθῶσι πρὸς μίαν Ἐκκλησιαστικὴν ἀπόφασιν, ἀντιβαίνουσαν πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς ὀρθοδοξίας καὶ εἰς ἀποφάσεις Πανορθοδόξων Συνόδων. Ἄλλως τε εἰς τὴν ἀντικανονικὴν ταύτην ἀπόφασιν τῆς Ἐκκλησίας, ἡς ἐμπνευστὴς καὶ πρωτοπόρος ὑπῆρχεν ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν Χρυσοστόμος, δὲν ὑπῆρχε σύμφωνος καὶ ὁμόψυχος ἅπασα ἡ Ἱεραρχία, μειοψηφούντων κατ' ἀρχὴν εἰς ταύτην τῶν Σεβασμιωτάτων Ἁγίων Δημητρίου καὶ Γερμανοῦ, Πατρῶν κ. Ἀντωνίου, Χαλκίδος κ. Γρηγορίου, Σύρου κ. Ἀθανασίου, καὶ Θήρας κ. Ἀγαθαγγέλου, καὶ ὑποχρεωθέντων νὰ συμφορηθῶσι πρὸς τὴν ἀπόφασιν τῆς πλειοψηφίας τῆς Ἱεραρχίας. Σημειωτέον δ' ὅτι ἡ ἀντικανονικὴ αὕτη ἀπόφασις περὶ τῆς μεταβολῆς τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ἡμερολογίου ἐλήφθη ὑπὸ τῆς πλειοψηφίας τῆς Ἱεραρχίας πρὶν, ἢ γίνῃ ἡ προσάφτησις τῶν Μητροπόλεων τῶν Νέων τῆς Ἑλλάδος Χωρῶν, εἰς τὴν Ἀυτοκέφαλον Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος. Μετὰ δὲ τὴν προσάφτησιν εἰς τὴν ὡς ἄνω μειοψηφίαν προσετέθησαν καὶ ἀπεφάνθησαν ἀπρόκαλπτως ὑπὲρ τοῦ πατρῶν Ἰουλιανοῦ Ἡμερολογίου καὶ οἱ Σεβασμιώτατοι Μητροπολίται τῶν Νέων Χωρῶν, ἦτοι ὁ ἀοιδίμος Ἅγιος Ἀρμένιοῦς Βασιλεὺς, ὁ ἅγιος Κασσανδρεῖας κ. Εἰρηανὸς ὁ ὑποαριζόμενος καὶ τότε Ἅγιος Φλωρίνης κ. Χρυσοστόμος ὁ ἀοιδίμος Ἅγιος Δράμας κ. Βασιλεὺς καὶ ὁ ἅγιος Ἐλευθεροπόλεως κ. Σωφρόνιος. Οἱ τελευταῖοι οὗτοι ὡς καὶ οἱ πρῶτοι, κατ' ἀρχὴν, παρ' ὅλην τὴν ἀντίθετον αὐτῶν γνώμην, ἠναγκάσθησαν νὰ συμφορηθῶσι πρὸς τὴν σχετικὴν ἀπόφασιν τῆς πλειοψηφίας, μὴ ἐπιθυμοῦντες νὰ δημιουργήσωσι

σχίσμα εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ἐκκλησίας. Οὕχ' ἦτον ὅμως οἱ διαφωνήσαντες Ἱεράρχαι εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς εἰς τὴν ἀντικανονικὴν ταύτην ἀπόφασιν τῆς Συνόδου δὲν ἔπαυον εἰς πᾶσαν Σύνοδον τῆς Ἱεραρχίας νὰ συνιστῶσιν εἰς αὐτὴν τὴν ἐπαγαφορὰν τοῦ πατρῶν εορτολογίου πρὸς εἰρήνευσιν τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐνωσιν τοῦ ὀρθοδόξου χριστιανισμοῦ πληρώματος. Ἀλλ' ἡ πλειοψηφία τῆς Ἱεραρχίας ὑπὸ τὴν ἐμπνευσιν τοῦ Μακαριωτάτου τότε Προέδρου πεισμονῶς καὶ σκληροτραχήλως ἐνέμενεν εἰς τὴν ἀντικανονικὴν ἀπόφασιν τῆς, μὴ ἐννοοῦσα νὰ θυσιάσῃ τὴν προσοικτικὴν φιλοτίμιαν τῆς εἰς τὸν βωμὸν τῆς εἰρήνης καὶ τῆς ἀγάπης τοῦ ποιμνίου τῆς συνωδῆς ταῖς παραδόσεις καὶ τοῖς Κανόσι τῆς Ἐκκλησίας.

(ἀκολουθεῖ)

Ο ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ ΑΛΗΘΗΣ ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΚΑΙ ΣΥΣΤΗΜΑ ΖΩΗΣ

Υπὸ τοῦ Σεβ. Ἐπισκ. Διαυλείας
κ. ΠΟΥΛΥΚΑΡΠΟΥ

Ὁ Χριστιανισμὸς εἶναι θρησκεία τοῦ πνεύματος καθὼς καὶ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς εἶπε πρὸς τὴν Σαμαρείτιδα «Πνεῦμα ὁ Θεὸς καὶ τοὺς προσκυνοῦντας Αὐτὸν ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν» καὶ ἐπομένως δὲν δυνάμεθα νὰ περιορίσωμεν ταύτην μόνον εἰς τοὺς ὀρισμένους τύπους, οἵτινες σκοποῦν καὶ ἐπιδιώκουν τὴν ἑξάρσιν καὶ εὐρυτέραν ἀνάπτυξιν τοῦ πνεύματος.

Δὲν εἶναι λοιπὸν ἀπλῶς θρησκεία περιορισμένη εἰς τύπους λατρείας, εἰς προσευχὰς καὶ δεήσεις καὶ μυστήρια καὶ λειτουργίας, ἀλλὰ εἶναι θρησκεία, ἡ ὅποια σώζει, ἀγιάζει καὶ ζωογονεῖ τὸν πνευματικὸν ἄνθρωπον, ἀκόμη δὲ εἶναι θρησκεία ἣτις ἀφορᾷ ὅχι μόνον τὰς βλέψεις τῆς ψυχῆς διὰ τὸν μέλλοντα κόσμον, τὰς ἀνυψώσεις τοῦ πνεύματος πρὸς τὸ Θεῖον, ἀλλ' ἐπὶ πλέον αὐτὴν τὴν ἐν τῷ κόσμῳ ζωὴν, αὐτὰς τὰς καθημερινὰς πράξεις καὶ σκέψεις καὶ λόγους, καὶ ἐπιζητεῖ νὰ μᾶς κατὰσκησῃ εὐτυχεῖς ὅχι μόνον πέραν τοῦ τάφου, εἰς τὴν αἰωνιότητα τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ καὶ ἐνταῦθα ὅχι ὀλιγώτερον ἀποβλέπει πᾶσας τὰς στιγμὰς μας, καὶ τὰς παραμικροτέρας ἀκόμη πράξεις μας, μέχρη τῶν μάλλον ἀσημάντων καὶ οὕτω μᾶς ὑπόσχεται ὅχι μόνον τὴν γαλήνην τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν, ἀλλὰ καὶ τὴν εἰρήνην ἐν τῇ καθημερινῇ ζωῇ, τὴν ἀτάραχον συνείδησιν, τὴν ἀναπεπαυμένην καρδίαν, ἣτις δημιουργεῖ μίαν πνευματικὴν εὐδαιμονίαν, ἀγνωστον εἰς τοὺς ἀνθρώπους τοῦ κόσμου, τοὺς ζητοῦντας τὴν εὐτυχίαν εἰς τὴν χλιδὴν τοῦ πλούτου, εἰς τὴν ἀξιομάτων τὴν λάμπιν, εἰς τὴν ἰσχὺν τῆς ἐπιρροῆς, εἰς τὴν ὑπερφάνειαν τῆς δοξομανίας, εἰς τὴν ἀκολασίαν τῶν ἡδονῶν εἰς τὸν θόρυβον τοῦ βίου.

Ὁ χωρίζωντες τὴν θρησκείαν ἀπὸ τὴν καθημερινὴν τῶν ζωῶν, οἱ περιορίζοντες τὸν χριστιανισμόν τῶν μόνων εἰς τὰ θρησκευτικὰ καλούμενα καθήκοντα, δὲν ἔχουσι παρὰ μόνον τὸ ἥμισυ μέρος τοῦ χριστιανισμοῦ, παραλείπουσι δὲ τὸ σπουδαιότερον διότι εἶναι εὐκόλῳ βεβαίως νὰ νηστεύῃ τις ὀλίγον, νὰ προσεύχηται καθ' ἑξίν, νὰ ἐξομολογῇται, νὰ μεταλαμβάνῃ, νὰ μεταβαλῇ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ὡς καὶ νὰ μελετᾷ ἀκόμη ἱερὰ βιβλία, ἢ καὶ ν' ἀκούῃ θρησκευτικὰ κηρύγματα καὶ νὰ προσπαθῇ νὰ μὴ ὑποπίπῃ εἰς τὰ μεγάλα ἁμαρτήματα· εἶναι ὅμως πολὺ δύσκολον νὰ ἔχῃ πάντοτε μεθ' ἑαυτοῦ τὸν χριστιανισμόν του, χωρὶς ποτὲ νὰ χωρίζεται τούτου, νὰ ἐπεκτείνῃ δὲ αὐτὸν εἰς πᾶσας τὰς πράξεις καὶ τοὺς λόγους ὧν τῶν στιγμῶν τῆς ζωῆς, ἀναμετρῶν καὶ σταθμίζων μὲ τὸν κανὼνα τοῦ Εὐαγγελίου καὶ αὐτὰ τὰ πλέον ἀσημάντα· τοῦτο βεβαίως ἀποτελεῖ διαρκὴ χριστιανισμόν καὶ ἀπαιτεῖ ἀγῶνα ἐπίμονον μετὰ προσοχῆς ἀγρύπνου καὶ φροντίδος ἀπαύστου· τοῦτο δὲ εἶναι ἐκεῖνο τὸ ὅποιον συνιστᾷ εἰς ἡμᾶς τὸ Εὐαγγέλιον καὶ αἱ διδασκαλίαι τῶν ἁγίων Πατέρων.

Εἰς τὰ μεγάλα ἁμαρτήματα βεβαίως, καθὼς καὶ εἰς πάντα τὰ μεγάλα γεγονό-

τα, ἐξεγείρεται αὐτομάτως ἡ προσοχή ἡμῶν. Διοταγμοὶ παλαίου πρὸς διοταγμοὺς, σκέψεις πρὸς σκέψεις, καὶ ἡ ἀπόφασις λαμβάνεται μετὰ μελέτην, διότι εἶναι καὶ ἡ κοινωνία, ἥτις ἀτενίζει, καὶ τὸ μέγεθος τῆς πράξεως. Ταῦτα καὶ γεγονότα μᾶς καθιστῶσιν ἀγρύπνους καὶ ἐμφρόντιδας· ἀλλὰ τὰ μικρὰ γεγονότα τῶν στιγμῶν, τὰ ἐρχόμενα καὶ παρερχόμενα ἀπαρτηρήτως σχεδόν, ἀπαιτοῦν ὅλην τὴν προσοχήν ἡμῶν, ὅλην τὴν ἐπίμονον ἐπαγρύπνησιν· ἐκεῖ δὲ ἀκριβῶς, εἰς ταῦτα φαίνεται ὁ ἀγρυπνὸς χριστιανός, ὅστις ἐννοεῖ νὰ εἶναι πάντοτε χριστιανός, εἰς πάσας τὰς περιστάσεις καὶ τὰς στιγμὰς τῆς ζωῆς· διότι βεβαίως εἶναι δυσκολώτερον νὰ κλέψῃ ἢ νὰ φονεύσῃ κανεὶς παρὰ νὰ πικράνῃ τινὰ δι' ἀθυροστομίας του, ἢ νὰ ζημιώσῃ δι' ἀπεριοκρίτων λόγων του· καὶ ὁμῶς καὶ εἰς τὰς μὲν καὶ εἰς τὰς δὲ περιπτώσεις ὁ χριστιανὸς πρέπει νὰ εἶναι πάντοτε ἀγρυπνός, ἀποφεύγων πᾶν εἶδος κακοῦ, μὲχρις ἀκομῇ καὶ αὐτοῦ τοῦ κακοῦ, τὸ ὅποιον τυχὸν ἤθελεν ἀπαβῆ ἑνίτοι πρὸς σκάνδαλον ἢ πρὸς κακόν.

Ἐπὶ πλέον δὲ ὅχι μόνον πρέπει νὰ ἐφαρμόζῃ τὸν χριστιανισμόν του ἀρνητικῶς, ἀλλὰ πρὸ παντός νὰ ἀποδεικνύῃ αὐτὸν θετικῶς, μὴ ἀφίνων καμμίαν περίστασιν ἀγαθῆς πράξεως, ἀγαθοῦ λόγου καὶ ἀγαθοῦ λογισμοῦ ἀκομῇ, νὰ τῷ διαφύγῃ· διότι εἶναι γεγραμμένον, ὅτι καὶ καλὸν τὸ ὅποιον ἡδυνάμεθα νὰ πράξωμεν καὶ παρελπίσωμεν, καὶ τοῦτο εἶναι ἀμαρτία.

Τοῦτο εἶναι λοιπὸν ἀληθὲς χριστιανισμός, ζωὴ φρονήσεως καὶ σοφίας πλήρης καὶ ἐντελής, ζωὴ ἐπαγρύπνησεως τῆς συνειδήσεως κατὰ πάσας τὰς συνεχεῖς τοῦ βίου στιγμὰς, διαρκῆς πνευματικὸς ἀγὼν, διαρκῆς πνευματικὴ ἐπαγρύπνησις, διαρκῆς χριστιανισμός. Ἐκεῖνοι οἵτινες ἔχουσι τὸν χριστιανισμόν μεθ' ἑαυτῶν μόνον ὅταν ἐρχόνται εἰς τὴν Ἐκκλησίαν δὲ ἐπιτελέσωσι θερησκευτικὰ καθήκοντα, καὶ οἱ ὅποιοι ἡμποροῦν νὰ ἐναποθέσωσιν τὴν εὐλάβειαν τῶν, ὡς ἀχρηστον, ὅταν πορεύονται εἰς τὸ ἐργαστήριον τῶν ἢ εἰς τὴν ἀγοράν, ἢ εἰς τὸν περίπατον, καὶ οἱ ὅποιοι νομίζουν ὅτι ὁ Θεὸς μόνον ἐκεῖ προσευχὰς καὶ τὸν λιβανωτὸν ἔχει σέβειν, οὐχὶ δὲ καὶ μετὰ τὰς ὑποθέσεις τῆς ἀγορᾶς καὶ τοῦ βίου, μετὰ αὐτὰ τὰ συμφρόντα ἀκομῇ καὶ τὸ βαλάντιον, εἶναι ἡπατημένοι λίαν, καὶ φαίνεται διὸ δὲν ἠνέστησαν τὸ πνεῦμα τοῦ Ἐδωγγελοῦ καὶ τοῦ χριστιανισμοῦ, δὲν ἠνέστησαν ἀκομῇ ὅτι ὁ χριστιανισμός δὲν εἶναι ἀπλῶς θρησκεία, περιοριζομένη εἰς τοῦτους λατρείας ἀλλὰ σύστημα ζωῆς. Ζωῆς ἀληθοῦς ἀρμοζούσης καὶ πρεπούσης εἰς τὸν σοφὸν καὶ φρόνιμον ἄνθρωπον. ■

ΠΟΙΟΥΣ ΕΣΩΣΕΝ

Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΚΑΤΕΛΘΩΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΔΗΝ;

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Τούτων ἔνιοι προκατέλεξαν πάσας τὰς ὑπερφυεῖς Χριστοῦ θαυματουργίας, τῶν νεκρῶν τε καὶ πηρῶν καὶ μογγιλάων λεπρῶν καὶ κωφῶν καὶ τῶν πυρεκτιώντων, παραλελυμένων τε καὶ δαιμονιώντων, ὕδριώντων ὅμα καὶ ξηροχειρῶν, καὶ τῆς θαλάσσης τὸν περίπατον ἔνθεν, ἄρτων τὴν εὐλόγησιν καὶ τῶν ἰχθύων, μεταβολὴν ὕδατος αἵθης πρὸς οἶνον, αἰμορροούσης καὶ συγκυπτοῦσης ἄρδην, τὰς ῥώσεις προφήσαντες σὺν ἄλλοις πλείστοις.

Τούτους ἡ θεία τοῦ Λόγου δυναστεία, οὐκ ἠνέσχετο παριδεῖν ὁλωδίας, οὐδ' ἀπολέσαι τὰς πράξεις τὰς ἀρίστας· τὸ γὰρ δανεισθὲν αὐτῷ τοῦ χρόνου μέρος, καθ' ὃ προεῖρηκαμεν οὐκ ἀμαυροῦται, ἀλλὰ φυλαχθὲν ἀποδίδεται πᾶσι, τοῖς καλῶς βιάσσοι μετὰ προσθήκης. Οἱ δὲ γε βίον αἰσχρὸν βεβιωκότες, καὶ μηδὲν ὅλως τῶν χρηστῶν πεπραχότες, σπόρον ἢ καρπὸν μηδὲν κεκτημένοι, ἀλλὰ καὶ βίω καὶ λόγῳ τε καὶ πίστει, εἰς ἅπαν ὑπάρχοντες κατεσφαλμένοι, οὐτε τῆς βροχῆς τῆς θείας οὐρανόθεν, χυθείσης αὐτοῖς, ἐβλάστησαν καθόλου.

Οὐ γάρ, ὡς ἔφθην εἰπών, ἔβαλον σπόρον, οὔτε, λάμπαντος τοῦ τῆς δόξης Ἡλίου, ἐπεπάνθησαν, ὡς ἄκαρποι καθόλου. Τούτους οὐκ ὀνίνηι Χριστὸς εἰς ἅπαν, οὐ συνήγειρεν, ὡς οἶμαι, πεπτακότας, ὡς ἀναξίους παντελῶς σωτηρίας, οὔτε μὴν ἐπίστευσαν αὐτῷ, δοκεῖ μοι. Ἐπῆρῶσε γὰρ αὐτῶν τὰς διανοίας, καὶ τοὺς νοερούς ὀφθαλμοὺς τῆς καρδίας ἢ τοῦ σκότους ἑπαροῖς ὁ πρῶτος δράκων, οὗ θεραπευταὶ γεγόνασιν ἐκ πρώτης, ἵνα βλέποντες μὴ βλέπωσιν ὡς θέμις, καὶ συνιέντες μὴ συνιδῶσιν ὅμως. Οἱ δ' ἄλλοι πάντες οἱ σπόρον ἐσχηκότες, ἐπεπάνθησαν τοῦ Ἡλίου φανέντος, ἐβλάστησαν τε τῆς βροχῆς γενοῦσας.

Ἴδε ποῦ φέρων ὁ λόγος ἀνήγαγεν ἡμᾶς, λῦσαι σὺν Θεῷ καὶ διευκρινῆσαι πρᾶγμα μικροῦ δεῖν κεκαλυμμένον· καὶ τοῦτο οὐκ ἀποφαντικῶς, διὰ τὸ ἀνάξιον, ἀλλὰ συλλογιστικῶς διὰ τὸ φιλάδελφον. **Τούτους ἔσωσεν, ὡς ἔγωγε οἶμαι, ὁ Χριστὸς ἐν τῷ Ἀδὴ κατελθόν.**

(Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ τόμ. Α'. σελ. 590)

ΣΤΗΛΗ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ ΛΑΤΡΕΙΑΣ

Ὑπὸ τοῦ Σεβ. Ἐπισκόπου Διουλειᾶς κ. ΠΟΥΛΚΑΡΠΟΥ

Διδάγματα

Ἐκ τοῦ Ἀποστόλου τῆς Κυριακῆς τῶν Μυροφόρων. Πράξεων κεφ. στ'.

Ἀναγινώσκων τις τὴν Ἀποστολικὴν περικοπὴν τῆς σημερινῆς Κυριακῆς βλέπει ἐν αὐτῇ ὅποιαν σημασίαν ἔδιδον οἱ Χριστιανοὶ ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τῶν Θεῶν Ἀποστόλων εἰς τὰ πνευματικά. Ἔθετον ταῦτα εἰς ἀνωτέραν μοῖραν ἀπὸ τὰ ὑλικά καὶ ἰδίως διέκρινον καὶ διεχώριζον ταῦτα, ὥστε ἡ πνευματικὴ ἐργασία ἀπροσκοπίτως νὰ διεξάγεται καὶ μὴ ἀποπνίγεται ὑπὸ βιωτικῶν μεριμνῶν.

Ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ὁμῶς βλέπει τις ἰδιαίτερος ἐν τῇ περικοπῇ ταύτῃ νὰ τονίζεται, εἶναι τὸ ἔργον τῶν Θεῶν Ἀποστόλων.

«Ἡμεῖς δὲ τῇ προσευχῇ καὶ τῇ διακονίᾳ τοῦ λόγου προσκαρτερήσωμεν».

Τοῦτο ὑπῆρξε τὸ κύριον ἔργον τῶν Θεῶν Ἀποστόλων, δηλαδὴ ἡ προσευχὴ καὶ ἡ διακονία τοῦ Θεοῦ λόγου.

Τὸ ἔργον τοῦτο ἐπετέλουν οὗτοι ἐπιμόνως, ἐπιμελῶς καὶ μετ' αὐταπαρνήσεως. Οὐδόλως ἀποκαμίνοντες, ἀλλ' αἰεὶ χαίροντες διὰ τὸ ὑπερ τοῦ καθηκόντος καὶ τοῦ ἔργου αὐτῶν παθηματὰ τῶν.

Προσεκαρτέρουν τῇ προσευχῇ, προσήχοντο δηλαδὴ μετὰ καρτερίας, τοῦτο δὲ φαίνεται καὶ ἐκ τῶν τοῦ Θεοῦ Παύλου λόγων «Τῇ ἐλπίδι χαίροντες, τῇ θλίψει ὑπομένοντες, τῇ προσευχῇ προσκαρτεροῦντες» (Ρωμ. ΙΒ'. 12).

Ἡ τοιαύτη προσευχὴ συνιστάται ὑπὸ τῶν Θεῶν Ἀποστόλων ἔργῳ καὶ λόγῳ, διότι αὕτη σπουδαίως συντελεῖ εἰς τὸ νὰ ἀποκτήσῃ ὁ Χριστιανὸς καὶ τὴν ἐκ τῆς Χριστιανικῆς ἐλπίδος χαρὰν καὶ τὴν εἰς τὰς θλίψεις ὑπομονήν, ἀλλὰ καὶ τὴν εὐτυχίαν τὴν ἐν οὐρανῷ ὡς καὶ τὴν ἐπὶ γῆς δυνατὴν καθόσον δι' αὐτῆς ὁ ἄνθρωπος στηρίζεται εἰς τὴν εἰς Θεὸν πίστιν καὶ ἐλπίδα, ἐνδυναμῶνται εἰς τὴν κατορθώσιν τῆς ἀρετῆς; ἀνακουφίζεται εἰς τὰς θλίψεις καὶ ὑπομένει ἀγογγύστως τὰς δοκιμασίας τῆς

παρούσης ζωῆς καὶ ζῇ εἰς παντοτεινὴν χαρὰν.

Ὡστε ἡ μετ' ἐπιμονῆς γινομένη προσευχὴ, εἶναι ἐκεῖνη, ἡ ὅποια ἐξασφαλίζει τὰ ἀγαθὰ καὶ τῆς παρούσης καὶ τῆς μελλούσης ζωῆς.

Ὅθεν ἐὰν θέλωμεν ἀπὸ τῆς ζωῆς ταύτης νὰ ἀποβῶμεν εὐτυχεῖς, ἅς ἐπιμένωμεν ἐν τῇ προσευχῇ. Δι' αὐτῆς αἱ αἰτήσεις ἡμῶν θέλουσι πληρωθῇ.

Γράφων ταῦτα τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά, ἀκούω εἰς τὰ ὅτα μου τὴν φωνὴν τῆς Χαναάδας. «Ἐλέησόν με, Κύριε. Υἱὲ Δαβὶδ, ἡ θυγάτηρ μου κακῶς δαιμονίζεται.» (Ματ. ιστ), ἡ ὅποια με τὴν ἐπίμονον προσευχὴν τῆς πρὸς τὸν Σωτῆρα Χριστὸν ἐπέτυχε τὴν θεραπείαν τῆς δαιμονιζομένης θυγατρὸς τῆς. Ἰδοὺ τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἐπιμονῆς προσευχῆς, τὴν ὅποیان πρὸς τὸ συμφέρον μας, ἅς ἀγαπήσωμεν, καὶ ἅς εἴμεθα πάντοτε προσκαρτεροῦντες αὐτῇ.

Διδάγματα

Ἐκ τοῦ Ἀποστόλου τῆς Κυριακῆς τοῦ Παραλύτου. Πράξεων Κεφ. Θ'.

Ἡ θεραπεία τοῦ Παραλύτου Αἰνέα ὑπὸ τοῦ Θεοῦ Ἀποστόλου Πέτρου διδάσκει ἡμᾶς, ὅτι ἡ καλωσύνη καὶ ἡ ἀγαθοεργία ἀνῆκει κατ' ἐξοχὴν εἰς τοὺς Χριστιανούς, διότι Χριστιανὸς σημαίνει ἀγάπη, ἀγαθοεργία, καλωσύνη.

Ναὶ τοῦτο ἀποτελεῖ τὴν δύναμιν τοῦ Χριστιανοῦ καὶ φανερῶναι τοῦτον ὄντως ὁπαδὸν τοῦ κατ' ἐξοχὴν ἀγαθοεργοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ.

Ἀγαθοεργία δὲ εἶναι ἡ πρόθυμος ἐργασία τοῦ ἀγαθοῦ, τὸ ὅποιον ἐπιβάλλεται εἰς ἡμᾶς ὡς καθήκον ὑπὸ τοῦ Νόμου τοῦ Θεοῦ. Αὕτη ἐκδηλώνει τὴν κορωνίδα τῶν ἀρετῶν, ἡ ὅποια εἶναι ἡ ἀγάπη καὶ περιέχει ὅλας τὰς ἀρετὰς ὡς περιέχουσα ὅλα τὰ ἀγαθὰ, ὅσα ὁ ἄνθρωπος πράττει ὑπὲρ τοῦ πλησίον αὐτοῦ. Εἶναι αὕτη αὕτη ἡ ἀγάπη δι' ἔργων ἐνεργουμένη.

Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ νοηθῇ τις Χριστιανὸς χωρὶς εἰς τὸ ἐνεργητικὸν τῶν πράξεων του νὰ ἔχῃ ἀναγραφή ἔργα καὶ πράξεις ἀγαθὰς, δηλαδὴ ἀγάπης ἔργα.

Καὶ ὁ Θεὸς Πέτρος ὡς πιστὸς ὑπηρέτης καὶ ὁπαδὸς ἀληθὲς τοῦ Ἀγαθοεργοῦ Δεσπότη Χριστοῦ, εὐρεθεὶς πρὸ τοῦ τρομεροῦ αὐτοῦ θεάματος τοῦ δυστυχισμένου Αἰνέα, ἢ ἐν αὐτῷ ἐνυπάρχουσα ἀγάπη, δὲν τὸν ἀφῆκεν ἀσυγκίνητον, καὶ ἐφ' ὅσον ἠδύνατο νὰ δώσῃ εἰς αὐτὸν τὴν ἀπαλλαγὴν ἐκ τῆς ἀσθενείας, οὐδόλως ἐδίστασεν, ἀλλὰ χαίρων λέγει πρὸς αὐτὸν «Αἰνέα ἰάται σε Ἰησοῦς ὁ Χριστὸς» ἀνάστηθι.

Πόσους καὶ ἡμεῖς Αἰνέας συναντῶμεν καθημερινῶς εἰς τὸν δρόμον μας, καὶ ὁμῶς ἀσυγκίνητοι πρὸ αὐτῶν διερχόμεθα, καὶ τὰ σπλάχνα ἡμῶν πολλάκις κλείουν πρὸ τῆς μεγάλης δυστυχίας τῶν ἄλλων. Τοῦτο σημαίνει ἔλλειψιν ἀγάπης καὶ ὑπαρξὶν ἐγωῦσμοῦ, ὅστις τὰ πάντα κρατεῖ δι' ἑαυτὸν, καὶ ἀποφεύγει μάλιστα νὰ δῶσῃ, ἔστω καὶ ἐλάχιστον βλέμμα πρὸς τὴν δυστυχίαν τοῦ ἄλλου, ἵνα μὴ διαταράξῃ τὴν ἰδικὴν του εὐτυχίαν καὶ χαρὰν.

Μόνον ὁ Χριστιανὸς δὲν ἀφῆνει

τὸν ἐγωϊσμόν νὰ κυριαρχήσῃ ἐν αὐτῷ, διότι ἡ ἀγάπη θερμαίνει διαρκῶς τὰ σπλάχνα του καὶ ἡ φλόγα τῆς δὲν συγκρατεῖται, ἀλλὰ ἀπλώνεται πανταχοῦ.

Μόνον ὁ Χριστιανὸς δύναται νὰ ἐννοήσῃ τὴν ἀξίαν τῆς ἀγαθοεργίας καὶ αὐτὸς μόνον, ἀφήνει τὰ μάτια του νὰ δακρύζουν πρὸ τῆς δυστυχίας τοῦ ἄλλου καὶ τὴν καρδίαν του νὰ αἰσθάνεται τὸν πόνον τοῦ ἄλλου.

Πρέπει λοιπὸν διὰ νὰ γίνωμεν ὑπερέται καὶ φίλοι τῆς ἀγαθοεργίας, νὰ γίνωμεν Χριστιανοί.

Ναὶ Χριστιανοί, δηλαδὴ νὰ ζῇ ὁ Χριστὸς καὶ ὄχι ἡμεῖς.

ΠΕΡΙ ΚΑΤΑΚΡΙΣΕΩΣ

Ἔς' Ἀγ. Ὁρους ὑπὸ Α.Μ.Κ.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Εἶπε γὰρ ἐμοὶ ἀγαπητὴ: τίς ἐπίστευσεν ἂν ὁρῶν Ῥαββὴν τὴν πόρνην ἐν Ἱερικῷ συνεχῶς ἀμαρτάνουσιν, διὲ συνεχώρησεν αὐτῇ ὁ Θεὸς πάσας τὰς ἀμαρτίας αὐτῆς καὶ ἐδικαίωσεν αὐτήν, διὰ τὴν ὑποδοχὴν τῶν κατασκόπων τοῦ Ἰσραὴλ; ἢ Τελώνην τὸν ἄρπαγα καὶ ἀδικοντὸν μετὰ Φαρισαίου προσευχόμενον, διὲ δι' ἐνὸς στεναγμοῦ ἱλεώσατο τὸν Θεὸν καὶ κατέβη δεικναιόμενος εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ; ἢ τὸν Σαμψὼν τὸν διαχειρισμένον ἑαυτὸν, διὲ ἐν τοῖς Ἁγίοις τὴν μερίδα ἔχει, καθὼς ὁ Παῦλος μαρτυρεῖ; ἢ τὸν Μανασσὴ τὸν ἐπὶ πεντήκοντα ἔτη καὶ δύο τοῖς εἰδώλοις λατρεύσαντα καὶ δλὸν τὸν λαὸν τοῦ Ἰσραὴλ παρανομεῖν ποιήσαντα καὶ ἀποστήσαντα τοῦ Θεοῦ, τοῦτον τίς ἂν ἐνόμισεν διὲ ἐν μᾶζ ὥρα διὰ μικρᾶς προσευχῆς συγχωρήσεως ἔτυχε, καθὼς ἡ Γραφὴ ἱστορεῖ; ἀποκλεισθεῖς γὰρ εἰς ζώδιον χαλκοῦν ὑπὸ τοῦ Βασιλέως τῶν Ἀσσυρίων, καὶ ἔνδον ὦν τοῦ ζωδίου προσήξατο τὴν οἰκίαν προσευχῆν, καὶ θεῖα δυνάμει διεργάγη τὸ ζώδιον καὶ μετήγαγεν αὐτὸν Ἄγγελος Κυρίου εἰς Ἱερουσαλὴμ, ὥς διηγούνται οἱ Ἱστοριογράφοι, καὶ ἔζησε λοιπὸν ἐν μετανοίᾳ;

Καὶ ἴνα τὰ παλαιὰ παραδράμω, τοῦ Ἁγίου Ἀρσίου τοῦ ἐν τῷ Σταυρῷ ἐμνησθεῖς, καταπαύσω τὸν λόγον.

Ἄρα γὰρ εἰ κρυπτῶς ἐπράχθη τὸ ἐπ' αὐτῷ μυστήριον, ἐπίστευσεν ἂν ὁλως ἄνθρωπος ἐπὶ τῆς γῆς, διὲ ἐκεῖνος ὁ μιᾶς, ὁ πολλοὺς συλῆσας, καὶ ἀποκτείνας μικροὺς τε καὶ μεγάλους, δικαίους τε καὶ ἀδίκους, ὁ καὶ ἄλλοις τὴν ληστροικὴν διδάσκει παρανομίαν, οὗτος δι' ἐνὸς ὀήματος ἐν τῷ τέλει τοῦ βίου ἐδικαίωθη, καὶ πρὸ πάντων τὸν Παράδεισον ὤκησε;

Ταῦτα οὐ μάντη μακρολογήσας διεξήλθον, ἀλλ' εἰδὼς τὴν τῶν πολλῶν γλῶσσαν ὑπὲρ πᾶσαν μάχαιραν δίστομον ὀξεῖαν οὖσαν εἰς τὸ κατακτείνειν τὰ ἄλλότρια, οἵτινες κἂν μυρία ἀγαθὰ ἐν ἀνθρώπῳ ἴδωσι, θεάσονται δὲ τι καὶ ἐλάττωμα παρ' αὐτῷ ὥς ἀνθρώπῳ «οὐδεὶς γὰρ ἀναμάρτητος, εἰμὴ μόνος ὁ Θεός» καταλιμπάνοντες καὶ παρορῶντες τὰ μυρία ἐκείνα κατορθώματα, ἐκείνο μόνον τὸ βραχὺ ἐλάττωμα διηγουμένως φέρουσι, καὶ πρὸς τοὺς λοιποὺς ἀνθρώπους, διαφημίζουσιν, οὕς

καὶ ἄξιως ἢ παρὰ Θεοῦ ἐλεύσεται τιμωρία, οὐ μόνον τοῖς ἑαυτῶν ἐνεκα, ἀλλὰ καὶ τῆς τῶν ἄλλων βλάβης καὶ ἀπολείας.

Οὐκ ἔστι φοβεῖται, καὶ ἐκπλαγῆναι, καὶ ἐκστήναι τῇ διανοίᾳ διὲ ὁ μὲν Θεὸς καὶ Πατὴρ κρίνει οὐδένα, πᾶσαν δὲ τὴν κρίσιν δέδωκε τῷ Υἱῷ. Οἱ δὲ ἄνθρωποι ἀφέντες τὰς ἑαυτῶν ἀμαρτίας, ἦσαν τὴν κρίσιν ἀπὸ τοῦ Υἱοῦ καὶ, αὐτοὶ ὥς ἀναμάρτητοι, κρίνουν καὶ καταδικάζουσιν αὐτούς; Καὶ ὁ μὲν οὐρανὸς ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ, ἡ γῆ δὲ ἔφριξεν αὐτοὶ δὲ οὐκ αἰσχύνονται ἀναισθητοῦντες.

ΤΕΛΟΣ

ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΩΝ ΑΡΧΙΕΡΕΩΝ

Ὁ ἅγιος Πρόεδρος τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ τὴν Κυριακὴν τοῦ Ἁγίου Πάσχα ἱεροῦργησεν εἰς τὸν ἐν Κυφελῇ ἱερὸν Ναὸν τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος ὁμιλήσας ὑπερόχως καὶ ἐξάρας τὸ μεγαλεῖον τῆς λαμπροφύρου ἡμέρας καὶ ἀναπτύξας τὰ ὅσα ἀπῆλυσεν τὸ ἀνθρώπινον γένος ἀγαθὰ ἐκ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Σωτῆρος. Τὴν Παρασκευὴν τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς ἐχοροστάτησεν εἰς τὸν ἐν Χαλανδρίῳ πανηγυρίζοντα φερώνυμον ἱερὸν Ναὸν τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, καὶ τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν τοῦ Θωμᾶ ἐχοροστάτησεν εἰς τὸν ἱερὸν Ναὸν τῆς Μεταμορφώσεως.

Ὁ Σεβασμιώτατος Μεγαρίδης κ. Χρυσόθερος τὴν Κυριακὴν τοῦ Ἁγίου Πάσχα ἱεροῦργησε καὶ ὁμίλησεν εἰς τὸν ἐν τῷ Ὀρφανοτροφείῳ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου ἱερὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Χαραλάμπους. Τὴν δὲ παρελθούσαν Κυριακὴν τοῦ Ἁγίου Θωμᾶ εἰς τὸν ἱερὸν Ναὸν τῆς Ὑπαπαντῆς.

Ὁ Σεβασμιώτατος Διαυλείας κ. Πολύκαρπος μεταβάς εἰς Θήβας ἀπὸ τῆς Μεγάλῃς Πέμπτης προσέστη τῶν ἱερῶν Ἀκολουθιῶν τῆς Μεγάλῃς Ἑβδομάδος ἐν τῷ ἐκείσῃ Ἱερῷ Ναῷ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Καλοκτένους ἐνθα ἱεροῦργησε τὴν Κυριακὴν τοῦ Ἁγίου Πάσχα χοροστατήσας καὶ κατὰ τὸν Ἑσπερινὸν τῆς ἰδίας ἡμέρας εἰς τὴν τελετὴν τῆς Ἀγάπης καθ' ὅσας δὲ τὰς ἁγίας ἡμέρας αὐτὰς ὁ Σεβασμιώτατος ὁμίλησεν ἐπικαίρως καὶ ἀναλόγως τοῦ ὅρους καὶ τοῦ μεγαλείου τῶν Ἁγίων ἡμερῶν πρὸς τὰ πολυάριθμα ἐκκλησιάσματα.

Τὴν Δευτέραν τῆς Διακαινησίμου ὁ Σεβασμιώτατος Διαυλείας συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Ἱεροδιακόνου Ἰλαρίωνος καὶ τινὸς ἐκ τοῦ Συμβουλίου τοῦ Παραρτήματος Θεβῶν ἐπισκέψθη τὰ Παραρτήματα Λουτοφίου, Μπαλτσῶν καὶ Λεύκτρων τῆς περιφερείας Θεβῶν ὁμιλήσας πρὸς τοὺς ἐφημέριους καὶ τοὺς ἀδελφοὺς τῶν ἀνωτέρω Παραρτημάτων συστήσας ὑπομονὴν καὶ ἐπιμονὴν ἐν τῷ Ἱερῷ ὑπὲρ τῆς Ὀρθοδοξίας ἀγῶνι ἐπιστρέψας δὲ ἐκ τῆς περιοδείας ὁ Σεβασμιώτατος ἐξέφρασε προφορικῶς πρὸς τὴν Διοίκησιν τοῦ Παραρτήματος Θεβῶν τὰς εὐχαριστίας του διεβίβασε δὲ καὶ ἐντέθην ἐγγράφως αὐτὰς διὰ τὴν ἐπιδειχθεῖσαν καὶ ἐπιδεικνυομένην ὑπ' αὐτὸν προθυμίαν ἐν τῇ ἐκπληρώσει τῶν καθήκοντων αὐτῶν.

Τὴν Παρασκευὴν τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς ὁ Σεβασμιώτατος Διαυλείας ἐχοροστάτησεν εἰς τὸν ἐν Πειραιεὶ φερώνυμον Ναὸν ὁμιλήσας καὶ ἡγήσας τῆς μεγαλοπρεποῦς Λιτανείας τῆς γενομένης μετὰ τὴν θείαν Λειτουργίαν καὶ τὴν ὁποίαν παρηκολούθησαν πολλὰ χιλιάδες πιστοὶ λαοί.

Τὴν δὲ Κυριακὴν τοῦ Ἁγίου Θωμᾶ ἱεροῦργησεν εἰς τὸν ἱερὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Χαραλάμπους.

ΔΡΑΣΙΣ ΦΙΛΟΠΤΩΧΩΝ ΤΑΜΕΙΩΝ

Τὸ Ἑνοριακὸν Φιλόπτωχον Ταμεῖον τοῦ ἐν Πειραιεὶ ἡμετέρου Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Παύλου διένειμε κατὰ τὰς ἡμέρας τοῦ Ἁγίου Πάσχα εἰς διαφόρους ἀπόρους οἰκογε-

νείας δραχμὰς 300.000.

Ἐπίσης τὸ Ἑνοριακὸν Φιλόπτωχον Ταμεῖον τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Ἰωάννου Καλοκτένους Θεβῶν ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τοῦ Ἁγίου Πάσχα διένειμε εἰς διαφόρους ἀπόρους δραχμὰς 438.500.

ΕΡΑΝΟΣ

Ὑπὲρ τοῦ Πανελληνίου Συνεδρίου τῶν Γνησίων Ὀρθόδοξων Χριστιανῶν

Ἀγ. Ἀνδρέας Περιστερίου	20.750
Ἀγία Τριάς Νικαίας	23.500
Ἁγιος Ἀχίλλιος Ἀθηνῶν	13.300
Ἀγία Παρασκευὴ	10.200
Μεταμόρφωσις Κυφελῆς	18.200
Ἀρχιμ. κ. Σάββας Κουτενιάκης Μενιδίου	50.000
κ. Δημήτριος Λαμάσκος Μενιδίου	100.000
Τὸ Παράρτημα Μεσσηνίας	72.500

ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ

Τὴν μεταπροσεχῇ Τρίτην 23ην τρέχοντος μηνὸς ἐπὶ τῇ Μνήμῃ τοῦ ἐνδόξου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου τοῦ Τροπαιοφόρου πανηγυρίζει ὁ ἐν τῇ συνοικίᾳ Ταμπουρίων καὶ καὶ κατὰ τὴν δόδον Θεσσαλονίκης φερώνυμος τοῦ Ἁγίου Ναὸς ἐν τῷ ὁποίῳ θέλει ἀφ' ἐσπέρας ψαλὴ ὁ Μέγας Ἑσπερινὸς καὶ τὴν πρωΐαν ἡ Ἱερὰ Ἀκολουθία μετ' ἀρετοκλασίας καὶ ἡ θεία Λειτουργία.

Ἐπίσης τὴν 24αν Μαΐου ἐπὶ τῇ Μνήμῃ Ἀθανασίου τοῦ Μεγάλου πανηγυρίζει ὁ ἐν Ἀμαρουσίῳ Ἱερὸς Ναὸς τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου. Τὴν δὲ πανηγυρίαν ταύτην θὰ τιμήσῃ διὰ τῆς παρουσίας Του χοροστατῶν ὁ ἅγιος Πρόεδρος τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου.

Η ΜΥΡΟΦΟΡΟΣ ΑΓΙΑ ΜΑΡΙΑ Η ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ

Τὴν Μνήμην τῆς Ἰσαποστόλου καὶ Μυροφόρου Μαρίας τῆς Μαγδαληνῆς ἑορτάζει σήμερον ἡ ἁγία Μήτηρ ἡμῶν Ἐκκλησία περὶ αὐτῆς δὲ γράφει. Μόδεστος ὁ ἐν Ἀγίοις Πατριάρχης Ἱεροσολύμων ἀκριβῶς κατὰ τὸ 614 ἔτος μ.χ. τὰ ἑξῆς:

«Τὸν ἔβδομον ἀνέμῳ καὶ ἐπὶ ἀρετῆς καὶ ἐπὶ κακίας εὐρίσκομεν τὴν Γραφὴν παραλαμβάνουσιν... δι, φασίν, αἱ ἱστορίαι, τὴν Μαγδαληνὴν ταύτην διὰ βίου Παρθένον διδάσκουσι. Καὶ Μαρτύριον αὐτῆς φέρεται ἐν ᾧ λέγεται διὲ διὰ τὴν ἀκραν αὐτῆς παρθενίαν καὶ καθαρότητα, ὡς ὅλον αὐτὴν καθάραν τοῖς βασανισταῖς φαίνεσθαι... καὶ αὐτὴ ἀρχηγὸς τῶν Μαθητῶν γενομένη διὰ τὴν καθαρότητα αὐτῆς... μὴ θελήσας χωρισθῆναι μέχρι τῆς τελευτῆς τοῦ ἐπίσης παρθένου καὶ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου. (Migne Τόμ. 86 σελ. 3273)

Ἐπὶ τούτῳ θὰ ἐπανελάβωμεν.

Παναγιώτης Κалаμάκης.

Πειραιεύς.

Η ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ

Ἡ κατ' ἐπανάληψιν, διὰ λόγους ἀνεξαρτήτους τῆς θελήσεως ἡμῶν, ἀναβληθεῖσα εορτὴ τῶν κατηχητικῶν Σχολείων τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων ὀρθόδοξων Χριστιανῶν θὰ γίνῃ ὁρισμένως τὴν σήμερον Κυριακὴν τῶν ἁγίων Μυροφόρων τὸ ἀπόγευμα καὶ περὶ ὥραν 5ην ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Πειραιικοῦ Συνεδρίου (Πλατεία Κοραῆ) κατ' αὐτὴν δὲ θὰ λάβῃ χώραν καὶ ἡ ἐπένδυσις τῶν ὑπερεκατὸν ἀτόρων μαθητῶν καὶ μαθητριῶν. Ἐπομένως ἄς ἔχωσιν ὑπ' ὀφιν αὐτῶν τούτῳ οἱ ἐνδιαφερόμενοι ἀδελφοί.

ΤΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.

Συνέρχεται σήμερον περὶ ὥραν 10 1/2 ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἐταιρείας (Πανεπιστημίου καὶ Ὀμήρου) τὸ Πανελλήνιον Συνέδριον τῶν Γνησίων Ὀρθόδοξων Χριστιανῶν ἀρχιζόντων τῶν ἐκ τῶν Ἐπαρχιακῶν Παραρτημάτων ἡμῶν Ἀντιπροσώπων. Τὰ ἀποτελέσματα εἰς τὸ προσεχές.

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΗΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ, ΑΡΙΘ. 7—ΑΘΗΝΑΙ—ΤΗΛ. 33.839

ΕΤΟΣ Β' Αριθ. Φύλ. 30

Κυριακή 21 Ἀπριλίου 1947 Π.Ο.Η.

† ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΠΑΡΑΛΥΤΟΥ

Ἀδελφοί: Στήνεται καὶ κρατεῖται τὰς παραδόσεις ὡς ἐδιδάχθητε εἴτε διὰ λόγου εἴτε δι' ἐπιστολῆς ἡμῶν.
Β'. Θεσσ. Κεφ. Β'. 15

Συνδρομαί: Ἐξάμηνος δρχ. 6.000. Ἐτησία 10.000
Ἐξωτερικοῦ ἑξάμ. δολ. 4.—Ἐτησία Δολλ. 8

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

Ἐπιστολαὶ ἀφορῶσαι τὸ φύλλον καὶ ἐμβάσματα, μένον διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, ἀπευθύνονται: Πρὸς τὸν Σεβασμώτατον Ἅγιον Μεγαρίδαν Κύριον Κύριον Χριστοφόρον Χαλκοκονδύλη 7—Ἀθῆναι
Διευθυντής: Ὁ Σεβ. Ἅγιος Μεγαρίδαν κ. Χριστοφόρος

ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΠΑΝΕΛΛΑΔΙΚΟΝ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΤΩΝ ΓΗΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Τὸ ἀπὸ καιροῦ ἀποφασισθὲν Συνέδριον τῶν Γηνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν περὶ τοῦ ὁποῖου ἐγράψαμεν καὶ ἐν προηγουμένοις συνεκροτήτῃ χάριτι Χριστοῦ. Ὑπὸ τὴν εὐλογίαν τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου καὶ ἐν συνεργασίᾳ μετ' Αὐτῆς, τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τῆς Πανελληνίου Ὁρθοδοξοῦς καὶ Ἐθνικῆς Ὁρθοδόξου Κοινωνίας ἐπανάληψιν τὰ διάφορα ἀνά τὴν Ἑλλάδα Παραρτήματα ἡμῶν, συνεκάλεσε τὸ ἐν λόγω Συνέδριον ἀποφασισθὲν κατ' ἀρχάς διὰ τὴν Κυριακὴν τῆς Ὁρθοδόξας, πλὴν λόγῳ τῶν ἀνωμάλων περιστάσεων ἀναβληθὲν διὰ τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν τῶν Μυροφόρων.

Ἀπὸ τῶν μέσων τῆς ἐβδομάδος ἤρχισαν καταφθάνοντες ἐκ τῶν διαφόρων ἀνά τὴν Ἑλλάδα Παραρτημάτων ἡμῶν ἀντιπροσωπευτοὶ περὶ τοὺς 500 ἐκ δὲ τῶν ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεὶ Ἑνοριακῶν ἡμετέρων Ναῶν διωρίσθησαν 3 ἀντιπρόσωποι ἐξ ἐκάστου Ναοῦ. Καὶ οὕτω τὴν 10ην π.μ. ὡρὰν τῆς Κυριακῆς ἐν τῇ ἐνταύθα καὶ ἐπὶ τῆς διασταυρώσεως τῶν οδῶν Πανεπιστημίου καὶ Ὁμήρου Αἰθούσῃ τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρείας ἤρξατο τῶν ἐργασιῶν αὐτοῦ ἀκολουθήσαν τὸ ἐπόμενον πρόγραμμα.

Ἀπὸ τῆς 9ης πρωΐνης ὥρας καὶ ἀκόμη πολὺ ἐνωρίτερον ἢ αἰθουσα

Οἱ Ἀρχιερεῖς καὶ μερὸς τοῦ Κλήρου τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.

Τὸ Διοικ. Συμβούλιον τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ. καὶ πολλοὶ Ἀντιπρόσωποι τῶν Παραρτημάτων κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ Συνεδρίου.

εἶχεν ὑπερπληρωθεὶ ἐξ ἀντιπροσώπων καὶ λοιπῶν ἐπισήμων κληθέντων, ἀνδρῶν ὅμως μόνον διότι εἰς γυναῖκας δὲν ἐπετρέπη ἡ εἰσόδος.

Ὠρὰ 10 π. μ. Ἦρξατο ψαλλόμενος ὁ ἀγιασμός ὑπὸ τοῦ Πανοσιολογικοῦ τῶν Ἀρχιμανδριτῶν καὶ Πρωτοσυγκλήτου Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. βοηθουμένου ὑπὸ τοῦ ἱερολογιωτάτου Διακόνου κ. Ἰλαρίωνος μετὰ δὲ τὸ τέλος αὐτοῦ ἀφίχθησαν οἱ ἀξιότιμοι Κύριοι Κλ. Θεοφανόπουλος Βουλευτὴς Ἀθηνῶν καὶ Ἀντιπρόεδρος τῆς Βουλῆς, Ἀλέξ. Βαμβέτσος Βουλευτὴς Τρικκάλων, Γρηγ. Εὐστρατιάδης Πρ. Βουλευτὴς, Μπόγρης ὑποδιοικητὴς Χωροφυλακῆς Στερεᾶς Ἑλλάδος, ὁ κ. Β. Δρούβας Διευθυντὴς τοῦ Βασιλικοῦ κτήματος Τατοῦου καὶ πλείστοι ἄλλοι Βουλευταὶ καὶ ἐπίσημοι.

Ὠρὰ 10 1/2 ἀφίχθη ἡ ἁγία καὶ Ἱερὰ Σύνοδος ἡμῶν γενομένη ἐνθουσιωδῶς δεκτὴ δι' ἐπευφημιῶν καὶ χειροκροτημάτων καὶ εὐθὺς ὁ ἅγιος Πρόεδρος Αὐτῆς Πανιερώτατος Πρ. Φλωρίνης κ. Χρυσόστομος εὐλόγησας τὰ πλῆθη τῶν ἀντιπροσώπων ἐχαίρετις διὰ χειραψίας τοὺς ἐπίσημους καταπασθέντας εὐλαβῶς τὴν Δεξιάν αὐτοῦ· εἶτα δὲ βαλὼν Ὀύτος «εὐλογητὸν» οἱ ψάλλται ἔψαλλον μελωδικῶς τὸ «Χρι-

στός 'Ανέστη' (τρεις). Τὸ «ἄρον κύκλω τοὺς ὀφθαλμούς σου Σιών καὶ ἴδε» ἰδοὺ γὰρ ἦκαναι σοὶ θεοφανεῖς ὡς φωστῆρες ἐν δυσμῶν καὶ Βορρᾶ καὶ θαλάσσης καὶ ἑώας τὰ τέκνα σου...» καὶ τὸ «ταχὺ προκατάλαβε, πρὶν δουλωθῆναι ἡμᾶς, ἔχθροῖς βλασφημοῦσι σε, καὶ ἀπειλοῦσιν ἡμῖν Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν...»

Ὁρα 10'45". Ὁ ἅγιος Πρόεδρος κατασκευασμένος ἀνελθὼν ἐπὶ τοῦ βήματος ἐκήρυξε τὴν ἑναρξιν τοῦ Συνεδρίου εἰπὼν: **«Ἐν ὀνόματι τῆς Παναγίας, Ὁμοουσίου καὶ ἀδιαιρέτου Τριάδος κηρύττω τὴν ἑναρξιν τοῦ Πανελληνίου Συνεδρίου τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Παλαισημερολογιτῶν».**

Προχωρῶν δὲ ὁ Πανιερώτατος Πρόεδρος εἶπεν: «ὅπως ἡ τήρησις καὶ περιφρούρησις τῶν θεμελιωδῶν Διατάξεων τοῦ Ἑλληνικοῦ Συντάγματος εἶνε ἐμπεισιτευμένη εἰς τὴν φιλοπατρίαν τῶν Ἑλλήνων πολιτῶν, οὕτω καὶ ἡ τήρησις τῶν ἀκαθαιρέτων Ἑκκλησιαστικῶν Διατάξεων καὶ ἡ ἄμυνα τῶν ἱερῶν τῆς Ὁρθοδοξίας θεσμῶν τυγχάνει ἐμπεισιτευμένη εἰς τὴν πίστιν καὶ τὴν εὐσέβειαν τῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν.

Μία τοιαύτη Ἑκκλησιαστικὴ ἀνάγκη καὶ εἰς τοιοῦτος ὑπολανθάνων θρησκευτικὸς κίνδυνος προὐκάλει τὴν σύγκλησιν τοῦ Συνεδρίου τούτου, ὅπερ εἶναι ἀπαύγασμα ζήλου θρησκευτικοῦ καὶ ἀποπνέει τὸ θυμὸν ἄρωμα τῆς ἀκραφνοῦς Ὁρθοδοξίας· διότι τοῦτο σκοπεῖ τὴν ἐξυπηρέτησιν μιᾶς ὑψηλῆς καὶ ἱερᾶς ἰδέας, ὅπως εἶνε ἡ τήρησις τοῦ Πατρίου καὶ ὀρθοδόξου ἑορτολογίου, ὅπερ ἀποτελεῖ ἕνα κρίκον ἐκ τῆς παγχρύσου ἀλύσειος ἥτις συνδέει πάσας τὰς Ὁρθοδόξους Ἑκκλησίας καὶ τὴν πύξιν τῆς Ὁρθοδόξου Θείας λατρείας....

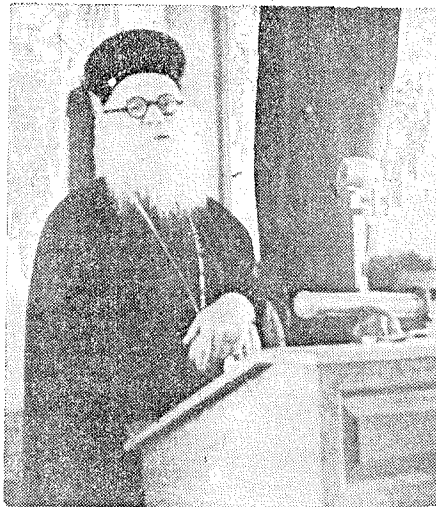
Ἡ εἰσαγωγή τοῦ νέου ἡμερολογίου ἐν τῇ Ἑκκλησίᾳ τῆς Ἑλλάδος ἐδημιούργησε λόγον σχίσματος μετὰ τῶν Ἑκκλησιῶν, καὶ τῶν Ὁρθοδόξων χριστιανῶν, πλείστα ὅσα κακὰ εἰς τὴν Ἑκκλησίαν καὶ τὸ ἔθνος.

Τὰς ὁλεθρίους ταύτας συνεπείας τῆς ἑορτολογικῆς καινοτομίας ἐπιθυμοῦσα νὰ προλάβῃ ἡ Ἱερά Σύνοδος ἡμῶν καὶ ἡ Θρησκευτικὴ Ὁργάνωσις τῶν Παλαισημερολογιτῶν, συνεκάλεσε τὸ Συνεδριον τοῦτο ἵνα διὰ τῆς ἐκθέσεως καὶ ἀναπτύξεως τοῦ σοβαροῦ τούτου ζητήματος ὑπὸ κατὰλλήλων ὁμιλητῶν, καταδείξῃ εἰς τὸ Ἑλληνικὸν ὀρθόδοξον κοινὸν ὅποιον Ἑκκλησιαστικὴν καὶ Ἑθνικὴν ζημίαν ἐπὶ νενεγκεν ἡ ἑορτολογικὴ αὕτη καινοτομία».

Ὁ ἐναρκτήριος λόγος τοῦ ἁγίου Προέδρου ἦτο σύντομος· παρέδωκε δὲ τὸν λό-

γον εἰς τὸν ἐντιμότατον Ἀντιπρόεδρον τῆς Βουλῆς κ. Κλ. Θεοφανόπουλον. Οὗτος δὲ ἀνελθὼν ἐπὶ τοῦ βήματος ἀνέπτυξε διὰ μακρῶν τὸ Παλαισημερολογικὸν ζήτημα ἀπὸ Συνταγματικῆς καὶ Νομικῆς πλευρᾶς, ἀποδείξας δι' ἀκαταμάχητων επιχειρημάτων καὶ ἀπὸ τῶν σχετικῶν ἀρθρῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ Συντάγματος, ὅτι οἱ Παλαισημερολογίται εἶνε ἐλεύθεροι Ἑλληνας πολῖται καὶ ἐπομένως ἔχουσι πλήρη πάντα τὰ δικαιώματα αὐτῶν τὰ ὅποια ἔχει ὑποχρέωσιν τὸ Κράτος ἵνα σέβηται καὶ περιφρουρῇ, ἐποπτεύῃ καὶ ἀστυνομήῃ.

Ταῦτα καὶ πλείστα ἄλλα βαρυσημαντα εἰπὼν καὶ μέχρι δακρύων συγκινηθεὶς ὅταν ἀνέφερε τοὺς ἁγίους Πατέρας καὶ συνίστα τὴν ἐπιμονὴν εἰς τὰ δεδογμένα αὐτῶν ὁ κ. Θεοφανόπουλος παρεχώρησε τὸ βῆμα

νόσου κ. Χρυσόστομος ὁμιλῶν ἀπὸ τοῦ βήματος πρὸς τὸ Συνεδριον.

εἰς τὸν Κανονιολόγον καὶ Νομομαθῆ Βουλευτὴν Τρικκάλων κ. Ἀλ. Βαμβέτσον.

Ὁ κ. Βαμβέτσος συνεχάρη θερμῶς τοὺς κ.κ. Συνέδρους διὰ τὴν ἐμμονὴν αὐτῶν εἰς τὰς Πατρίους Ἑκκλησιαστικὰς καὶ Ἑθνικὰς Παραδόσεις, ἐπειδὴν ἐν εἰς μίαν ἑπιτροπὴν ἀποτελούμενην ἐκ τῶν ἀσίδιμων Γιδιοπούλου Εἰσαγγελέως Ἀρείου Πάγου, Χρ. Ἀνδρουτσόου Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου καὶ αὐτοῦ τούτου τοῦ κ. Βαμβέτσου μόνου ἤδη ἐπιζώντος, ἐγνωμοδότησεν ὅτι: Οἱ Παλαισημερογίται εὐρίσκονται ἐν ἀπολύτῳ δικαίῳ. Πόσον δὲ συνεκίνησεν ὅλον τὸ ἀκροατήριον ὁ κ. Βαμβέτσος ὅταν παρέστησε μίαν ζωγράφον εἰκόνα εἰπὼν: «Κατὰ τὴν τελευταίαν ἐκλογικὴν περιοδεῖαν εἰς ἕν χωρίον τῆς Ἐπαρχίας μου Τρικκάλων, προσελθόντες οἱ κάτοικοι αὐτοῦ κατὰ τὰ 3)4 ὄντες ἀκόλουθοι τοῦ Παλαιοῦ ἡμερολογίου μοι εἶπον: «ἂν καὶ δὲν ἔχομεν ὁρόμους, ἂν καὶ δὲν ἔχομεν γεφύρας καὶ ἔνεκα τούτου πνιγόμεθα μέσα στὰ νερά, ἂν καὶ δὲν ἔχομεν φωτισμόν, προτιμῶμεν ὅμως νὰ στερούμεθα πάντων τούτων καὶ παρακαλοῦμεν νὰ μᾶς ὑποστηρίξῃτε μόνον εἰς τὸ ζήτημα τῆς Πίστεως διὰ νὰ ἐπανεέλθῃ τὸ Παλαιὸν ἡμερολόγιον. Θὰ διατηρήσω δι' ὅλου τοῦ βίου εἰς τὴν μνήμην μου τὴν συγκινητικὴν ἐκείνην στιγμὴν» προσέθεσεν ὁ κ. Βαμβέτσος.

Μετὰ τὸν κ. Βαμβέτσον ἐπανῆλθεν ἐπὶ τοῦ βήματος ὁ ἅγιος Πρόεδρος ἡμῶν ἀναπτύξας ἐπὶ μίαν δολοκλήρον ὥραν τὸ ἡμερολογιακὸν ζήτημα ἀπὸ Ἑκκλησιαστικῆς καὶ Κανονικῆς πλευρᾶς, πῶς, πότε καὶ πόσα ἀπόπειρα ἐγένοντο ἐκ μέρους τῆς Παπικῆς Ἑκκλησίας πρὸς ἐπιβολὴν τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου καὶ ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ Ἑκκλησίᾳ, καὶ ὅπως οἱ ἐκάστοτε Πατριάρχαι καὶ Ἀρχιερεῖς αὐτῆς ἀπέκρουσαν σθεναρῶς τὰς ἀποπείρας ταύτας· καὶ ὅτι κατὰ τὸ ἔτος 1902 ἐρωτηθῆσαι πάσαις αἱ Ὁρθόδοξοι Ἑκκλησίαι περὶ τῆς μεταβολῆς τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἡμερολογίου,

ἀπήντησαν ἀρνητικῶς ὑποδείξασα συγχρόνως καὶ τὰς βλάβας τὰς ὁποίας ἐγκυμονεῖ διὰ τὴν Ἑκκλησίαν καὶ τὸ ἔθνος ἡ μεταβολὴ αὕτη παραδεκτὴ γενομένη.

Εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ καὶ περί ὥραν 1)2 μ.μ. κατόπιν εὐχαριστηρίου προσευχῆς ἔληξαν αἱ ἐργασίαι τοῦ Συνεδρίου τῆς Πρώτης ἡμέρας.

ΗΜΕΡΑ ΔΕΥΤΕΡΑ 15)28 ΑΠΡΙΛΙΟΥ

Περὶ ὥραν 9ην π.μ. τῆς αἰθούσης οὔσης ὡς καὶ χθὲς ἀσφυκτικῶς πεπληρωμένης, παρόντων δὲ καὶ πλέον τῶν 50 Ἀρχιμανδριτῶν καὶ ἱερῶν τῶν εὐρισκομένων ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τῆς ἁγίας Ἐκκλησίας ἡμῶν, ἀφίχθησαν οἱ ἅγιοι Ἀρχιερεῖς καὶ μετὰ σύντομον προσευχὴν καὶ ἰδιαίτερον Εὐχὴν πρὸς τὸν Θεὸν ἀνατεμψθεῖσαν ὑπὸ τοῦ ἁγίου Προέδρου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἀνῆλθεν εἰς τὸ βῆμα ὁ Σεβασμιώτατος Ἀγιος Διακλείας κ. Πολυκάριπος ἀπευθύνων ἐν πρώτοις χαιρετισμὸν πρὸς τοὺς κ.κ. Συνέδρους καὶ κατόπιν διαπραγματευθεὶς ἐν ἐκτάσει τὸ ἡμερολογιακὸν ζήτημα, καὶ ἰδιαίτερος τὸ θέμα «Δικαιοδοσία τῆς Κρατ., Ἑκκλησίας ἐπὶ τῶν μὴ ἀνηκόντων εἰς αὐτὴν Κληρικῶν, καὶ ποίους ἀφορῶν οἱ ἱεροὶ Κανόνες οἱ ἀναφερόμενοι εἰς τὴν Ἑκκλησιαστικὴν ἀπειθείαν, τὴν ἀνταρσίαν, τὸ σχίσμα καὶ τὴν αἵρεσιν» τὸ ὅποιον θέμα ὁ Σεβασμιώτατος ἀνέπτυξε διεξοδικάτα καταλήξας διὰ τῶν βαρυσημαντῶν λόγων τοῦ σοφωτάτου καὶ ἐν ὁσίῳ κατελιγεμένου Ἰωσήφ τοῦ Βρυενίου: **«Ἄρνησόμεθα σε φιλή Ὁρθοδοξία, οὐ ψεσόμεθα σε Πατροπαράδοτον σεβας ἐν σοὶ ἐγεννήθημεν, σοὶ ζῶμεν καὶ ἐν σοὶ κοιμηθήσόμεθα· εἰ δὲ καλέσῃ καιρὸς καὶ μυριάκις ὑπὲρ σοῦ τεθνήξομεθα».**

Τὸν Σεβασμιώτατον Διακλείαν διεδέχθη ἐπὶ τοῦ βήματος ὁ ἅγιος Πρόεδρος συνεχίσας τὸ β'. Μέρος τῆς ὁμιλίας του· εἰτα δὲ ἀνῆλθεν ὁ Ἀντιπρόεδρος τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Ὁργανώσεως ἡμῶν ἀξιότιμος κ. Ἀλέξανδρος Κόντος χαιρετίσας διὰ θερμῶν χαιρετισμῶν τοὺς ἀναπτύσας ἀδελφούς ἱεραρχητάς καὶ οὐς ἐνεργοῦντες θὰ δυνηθῶμεν νὰ ἐπιτύχωμεν τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν σκοποῦ τῆς ἐπαναφορᾶς διακείνης τῆς Ἑκκλησίας τοῦ Χριστοῦ εἰς τὴν κανονικὴν αὐτῆς τροχίαν.

Μετὰ τὸν κ. Ἀλ. Κόντον ἀνῆλθεν ἐπὶ τοῦ βήματος ὁ Πρόεδρος τῆς Ἑνώσεως τῶν Νέων Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν τῆς Ἑλλάδος κ. Διονύς. Μπατιστάτος ὅστις ἀσχοληθεὶς ἐν πρώτοις εἰς τὴν ὑπόθεσιν τῆς ἡμερολογιακῆς μεταβολῆς καὶ εἰς τὰ συνεπεία ταύτης προκύψαντα κακὰ ἀνέπτυξεν εἰτα τοὺς λόγους διὰ τοὺς ὁποίους ἐπιβάλλεται ἡ ἀναδιοργάνωσις τῆς Νεολαίας δολοκλήρου τῆς Ἑλλάδος ὑποδείξας καὶ τοὺς τρόπους τῆς ἀναδιοργάνωσεως καὶ τὰς ἐκ ταύτης ὠφέλει.

Ὁ διαπρεπὴς Νομομαθὴς κ. Ἀλέξ. Βαμβέτσος ἀναπτύσσων τὰ δικαιώματα τῶν Παλαισημερολογιτῶν.

Ὁ Ἀντιπρόεδρος τῆς Βουλῆς κ. Κλεανθ. Θεοφανόπουλος ὁμιλῶν ἀπὸ τοῦ βήματος τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἐταιρείας πρὸς τὸ Συνεδριον τῶν Γ.Ο.Χ.

εἰς τε τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸ Ἔθνος.

Τὸν κ. Μπατιστάτος ἐπὶ τοῦ βήματος διεδέχθη ὁ ἐκπρόσωπος τῶν Ζηλωτῶν Μοναχῶν τοῦ Ἁγίου Ὁρους **Μοναχὸς κ. Ἀντώνιος Μουστάκας** εἰπὼν: «Ἐκ μέρους τῶν ὑπ' ἐμοῦ ἐκπροσωπούμενων ὑποβάλω εὐλαβῶς τὰ σέβη πρὸς Ἐκείνους, τοὺς Ὅποιους ἀνήκουσι ταῦτα, καὶ χαίρετίζω πάντας Ὑμᾶς διαδελῶν τὴν χάριν μου διότι εὐρίσκομαι ἐν μέσῳ τοιοῦτου ἱεροῦ Συνεδρίου ἐπιδιώκοντος ἕνα τόσοσιν θεοφιλή καὶ ὑψηλὸν σκοπὸν, εὐχόμενος ἐν τέλει εὐδωσὶν τῶν ἐργασιῶν αὐτοῦ καὶ πλήρῃ ἐπιτυχίαν τοῦ ἐπιδιωκομένου ἱεροῦ σκοποῦ» συστήσας δὲ ἀγάπην, ὁμόνοιαν καὶ εὐλκρινῆ συνεργασίαν πάντων τῶν ἀδελφῶν πρὸς ἐπιτυχίαν τούτου, κατέληξεν ἐκφράζων τὰς εὐχαριστίας πρὸς τοὺς διοργανώσαντας τὸ Συνέδριον καὶ τὰ συγχρητῆρα πρὸς τοὺς τῶν Παραρτημάτων Ἀντιπροσώπους τοὺς ὑποβληθέντας εἰς τοιαύτας θυσίας, κόπους καὶ ἐξοδα διὰ τὰ συμμεθέξωσι τῶν ἐργασιῶν τοῦ Συνεδρίου.

Ἀκολουθῶς ὠμίλησαν κατὰ σειράν οἱ Ἀντιπρόσωποι τῶν Παραρτημάτων

Λαμίας κ. Σωφρόνιος Ἀργυρὸς Ἡρακλείου Κρήτης κ. Ἀντών. Χαντράκης Θεσσαλονίκης κ. Ζήσης Σούρας Γέφυρας Κρήτης κ. Πέτρ. Παπουτσάκης Ἀετοῦ Καρύστου κ. Ἀργύρ. Κόλιας Βόλου κ. Ἀθαν. Τζοάννου Χίου κ. Στυλ. Μαυρογιάννης Μεσσηνίας Παγγαίου κ. Κων. Κόμνιος

διεκτραγωδήσαντες ἅπαντες τὰ ἄπερ ὑπέστησαν καὶ ὑφίστανται δεῖν ἕκ μέρους τῶν κατὰ τόπους Ἐκκλησιαστικῶν καὶ Κρατικῶν Ἀρχῶν. Μεθ' ὃ ἐλύθη ἡ συνεδρίασις καὶ τῆς Δευτέρας ἡμέρας.

Ἡμέρα Τρίτη, 16)29 Ἀπριλίου.

Ὡρ 9 1)2 Προσελθόντων εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν Μελῶν τῆς ἀγίας καὶ ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου καὶ παρόντων τοῦ Κεντρικοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου καὶ τῶν Ἀντιπροσώπων πάντων ἐγένετο ἡ συνήθης προσευχή, καὶ ἀναλθὼν ἐπὶ τοῦ βήματος ὁ Πανιερώτατος ἅγιος Πρόεδρος ἐξεφώνησε τὸ Γ' καὶ τελευταῖον μέρος τοῦ λόγου Του ἀνεκφελαγῶσας τὰ ὅσα ἐν ἐκτάσει διεξῆλθε καταλήξας οὕτως.

«Εἶθε Κύριος ὁ Θεὸς νὰ σκέπῃ καὶ νὰ περιφρουρῇ πάντοτε τὸ Ἔθνος καὶ τὴν Ἐκκλησίαν ὁδηγῶν ταῦτα ἡνωμένα ὑπὸ τὴν σημαίαν τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ Ἐθνικῶν παραδόσεων εἰς τὴν εὐρίαν λεωφόρον τοῦ εἰρηνικοῦ καὶ ἐκπολιτιστικοῦ προορισμοῦ ἀμφοτέρων ἀγωνιζομένων διὰ τὴν εὐκλειαν τοῦ Ἐθνικοῦ καὶ τὴν δόξαν τῆς Ὁρθοδοξίας Ἀμήν».

Ἀκολουθῶς κληθεὶς ἀνῆλθεν εἰς τὸ βῆμα ὁ Γενικὸς Γραμματεὺς τῆς Ὁργανώσεως κ. **Σ. Ραυτοπούλος** εἰσηγηθεὶς τὸ τελευταῖον θέμα «Συμπερασματικὴ ἀνασκόπησις τοῦ ὅλου ζητήματος κ.λ.π.»

Ἐν λεπτομερείᾳ ἐκθέτησεν καὶ τοῦ θέματος τούτου, ἀπεδείχθη τελικῶς ὅτι, ἡ θέσις ἡμῶν στηρίζεται ἐπὶ Κανονικῆς Συntagmaticῆς καὶ Νομικῆς βάσεως, καὶ ὅτι ὅλα αἱ ἐνέργειαι τῆς κρατοῦσης Ἐκκλησίας εἶναι παράνομοι καὶ ἐντίκτεινται εἰς τὸν ὑψηλὸν προορισμὸν τῆς, καὶ ὅτι ἡ Πολιτεία ὑποχρεοῦται νὰ προστατεύσῃ τὰ δικαιώματά μας καὶ νὰ διατάξῃ τὴν ἄρσιν ὅλων τῶν περιοριστικῶν μέτρων ἰδίως ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις ὅπου τὰ Ἀστυνομικὰ ὄργανα ὑπακούοντα εἰς τοὺς κατὰ τόπους Ἐπισκόπους καὶ παρερμηνεύοντα τὰς ὑφισταμένας διαταγὰς προβαίνουν εἰς βάρος φιλησυχῶν καὶ φιλονόμιον πολιτῶν ἐμμέσως ἢ ἀμέσως εἰς ἐνέργειαν αἰτίνας εἶνε ἀχαρακτήριστοι.

Ἐν τέλει τῆς ἐκθέσεως τοῦ θέματος ὁ κ. **Ραυτοπούλος** ἀνέγνωσε τὸ ψήφισμα βάσει τῶν συμπερασμάτων τοῦ Συνεδρίου τὸ ὅποιον ὁλόκληρον θέλωμεν καταχωρῆσαι εἰς τὸ **προσεχὲς φύλλον τῆς «Φωνῆς»**, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ ἐκδοθησόμενον βιβλίον τὸ ὅποιον θὰ συμπεριλαμβάνῃ ὅλους τοὺς ἐκφωνηθέντας ἐν τῷ Συνεδρίῳ λόγους, Μετὰ τὸν κ. Ραυτοπούλον ὠμίλησεν ὁ **Σεβασμιώτατος ἅγιος Μεγαρίδης κ. Χριστοφόρος** εὐλογήσας πάντας τοὺς κ.κ. Συνεδροὺς εὐχρηθεὶς αὐτοῖς τὸ **καλῶς ἡλθα-**

τε» καὶ αἰσίαν ἐπάνοδον εἰς τὰς ἐστίαις αὐτῶν τὰς ὁποίας ἐγκατέλειψαν χάριν τῆς ἱερᾶς ταύτης καὶ ὁρθοδόξου ἰδέας διαπλευρῶσας θαλάσσας καὶ κέλευθα μακρὰ ὑποβληθέντες εἰς κόπους ἐξοδα καὶ λοιπὰς θυσίας μεγάλας ἕνεκεν τῶν ὁποίων θὰ λάβωσι πολλὴν καὶ μεγάλαν τὸν μισθὸν ἐν τοῖς οὐρανοῖς· ἀλλὰ καὶ ἡ ἱστορία θὰ ἀναγράψῃ χρυσοῖς γράμμασι τὰ ὀνόματα αὐτῶν. Ἐν γένει ὁλόκληρος ὁ λόγος τοῦ Σεβασμιωτάτου ὑπῆρξεν ἐνθουσιώδης ἀπὸ πάσης πλευρᾶς κατευχρηστικῆς καὶ συγκινήσας πάντας τοὺς ἀκροατάς.

Μετὰ τὸν Σεβασμιώτατον Μεγαρίδην κατέλαβε τὸ βῆμα ὁ ἐκ Πειραιῶς Συνεδρὸς κ. **Γεωργίος Στ. Λαίμης** δικηγόρος τόνισας πρὸς τοὺς κ.κ. Συνεδροὺς καὶ ὅλον τὸ ἀκροατήριον, ὅτι **διὰ τὰ ἐπ' ἀνέλθῃ ἡ γαλήνη καὶ ἐνόςῃς εἰς τε τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸ Ἔθνος ἡμῶν δέον νὰ ἀξιώσῃμεν πάντες** παρὰ τῶν ἀρμοδίων τὴν **ἐπαγοράν** τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας εἰς τὸ πρὸ τοῦ 1924 ἔορτολογιακὸν καθεστὼς, ἡ τὴν **κατοχυρῶσιν τῆς ἀπολύτου ἐλευθερίας** ἐν τῇ ἐκτελέσει τῶν θρησκευτικῶν ἡμῶν καθηκόντων.

Ἀδιαδετήσαντος ἐν τῷ μεταξύ καὶ ἀποχωρήσαντος τῆς αἰθούσης τοῦ Πανιερωτάτου καὶ **Ἀγίου Προέδρου ἡμῶν κ. Χρυσοστόμου**, ἀνῆλθε τελευταῖον εἰς τὸ βῆμα ὁ Σεβασμιώτατος ἅγιος Διαιτείας κ. **Πολύκαρπος** κηρύξας περὶ τὴν μεσημβρίαν τὴν λήξιν τῶν ἐργασιῶν τοῦ Συνεδρίου προσφωνήσας ἐπικαίρως καὶ εὐλογησας ἐκ μέρους τῆς ἱερᾶς Συνόδου τοὺς κ.κ. Συνεδροὺς συχαρεὶς καὶ εὐχαριστήσας διὰ τὸν ζῆλον, τὴν εὐλάβειαν καὶ τὴν προθυμίαν μεθ' ἧς ὑπακούσαντες εἰς τὴν φωνὴν τῆς δεινοπαθούσης Μητρὸς Ἐκκλησίας προσῆλθον καὶ εἰργάσθησαν ἐν τῷ Συνεδρίῳ διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ἐπιδιωκομένου ἱεροῦ σκοποῦ, ἀναπέμψας καὶ ἐπικαιρον εὐχὴν πρὸς Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν ἐπὶ τῇ λήξει τῶν ἐργασιῶν τοῦ Συνεδρίου, ἣν δημοσιεύσιν ἀλλαχοῦ· ἀνακοινώσας ἐν τέλει ὅτι ἡ ἱερὰ Σύνοδος ἀπεφάσισεν ὅπως τὴν προσεχῇ Πέμπτην τελέσῃ χάριν τῶν ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν κ.κ. Ἀντιπροσώπων συλλειτουργίαν μετὰ τὸ ὅποιον θὰ παρατεθῇ γεῦμα πρὸς τιμὴν αὐτῶν.

Μεθ' ὃ ἐψάλη ὑπὸ τῶν ψαλτῶν Μεγάλῃ Δοξολογία πρὸς τὸν Θεὸν καὶ ἐγένετο ἀπόλυσις.

Ἡ ἀποφασισθεῖσα Ἀρχιερατικὴ Λειτουργία ἐτετέλεσθη τὴν παρελθούσαν Πέμπτην ἐν τῇ παρὰ τὸν Κορυδαλλὸν Πειραιῶς ἱερᾷ Μονῇ τοῦ Ἀγίου Ἀρτεμίου συλλειτουργησάντων τῶν Τριῶν ἁγίων Ἀρχιερέων καὶ ὁμιλησάντων ἐν ἐκτάσει τοῦ Πανιερωτάτου ἁγίου Προέδρου τῆς ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου κ. Χρυσοστόμου ἀναφανέντος τῆς σημασίας τοῦ συγκροτηθέντος Συνεδρίου καὶ τὰ προσδοκώμενα ἐκ τούτου ἀγαθὰ ἀποτελέσματα.

Τὴν Θείαν Λειτουργίαν παρηκολούθησαν τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως καὶ οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν Παραρτημάτων χάριν τῶν ὁποίων καὶ ἐγένετο καὶ πρὸς τιμὴν τῶν ὁποίων, μετὰ τὴν Θ. Λειτουργίαν, παρετέθη γεῦμα ἐν τῇ Τραπεζῇ τῆς Μονῆς, καθ' ὃ ὁ ἅγιος Πρόεδρος ἐνεῖρας πρόποσιν πρὶν ἢ πρὸς τοὺς κ.κ. Ἀντιπροσώπους πρὸς τὰ βέλτιστα καὶ σωτήρια· οὗτω δὲ ἐληξεν ἡ ὑπόθεσις τοῦ Α'. Πανελλαδικοῦ Συνεδρίου τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν τοῦ ὁποίου, ὥς εὐχρηθῶμεν πάντες ὅπως οἱ καρποὶ καὶ τὰ ἀποτελέσματα ὦσιν ἀντάξια τῶν προσδοκίων πάντων ἡμῶν.

A. M.

ΥΜΝΟΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ

Τὸν Ποιμένα καὶ ἄμνον
ἢ Παρθένον καὶ ἄμναις
σὺν Μαρτύρων τοῖς χοροῖς
ἐκδυσώπει ἐκτενῶς,
ἀλώβητον, βαρέων λυγῶν
σώζειν τὴν Ποιμνὴν αὐτοῦ.

ΤΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ

Πολλὰ κατὰ καιροὺς συνῆλθον καὶ συνέρχονται καθ' ἅπαντα τὸν κόσμον Συνέδρια, μετὰ διαφόρους καὶ ποικίλους νόμους τίτλους, ἐπιδιώκοντα διαφόρους σκοπούς, Ἐθνικοὺς, ἠθικοὺς, ἐπιστημονικοὺς, ἐπαγγελματικοὺς καὶ ἄλλους.

Ὅλοι οἱ Συνέδριοι καὶ οἱ ἐνδιαφερόμενοι διὰ τὰ συνέδρια ταῦτα διατηροῦν ἐν τῇ ψυχῇ τῶν πόθον, ὅπως πραγματοποιηθῶσιν οἱ σκοποὶ τῶν καὶ ἡ ἰδέα αὐτῶν λάβῃ τὴν δέουσαν ὁδὸν μεταξὺ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων τῆς κοινωνίας ἢ τοῦ ἐπάγγελματός τῶν ἢ ἐπιτέμῃ τῶν ἐνοδοθῇ, ἔχουν ὁπλοιστὴν ἀτομικὸν προδοτικὸν πόθον.

Τὸ Συνέδριον ὁμῶς τῶν ἀκοινοῦσιν ὡς τὸ ἴδιον ὁρῶν ὁρῶν ὁρῶν ὁρῶν ὁρῶν, διαφέρει καὶ ὑπερέχει τῶν ἄλλων, κατὰ τοῦτο, ὅτι ὁ πόθος τῶν συνῆλθον αὐτοῦ καὶ τῶν ἐπ' αὐτῶν ἀντιπροσωπευομένων δὲν εἶναι ἀτομικὸς οὖνε προδοτικὸς, ἀλλ' εἶναι ἀπαξιαπένων τῶν τέκνων τῆς Ὁρθοδοξίας. Εἶναι καθολικὸς, ἀνῆκει εἰς ὅλους. Ὅλοι οἱ ὁρθόδοξοι, θέλουν τὴν γαλήνην τῆς Ἐκκλησίας, θέλουν τὴν ἐνότητά τῆς πίστεως.

Καὶ τὴν ἐνότητά ὑπὲρ τῆς ὁποίας εὐχεταὶ διαρκῶς εἰς πᾶσαν τιτεσὴν καὶ ἰδίαν ἐν τῇ Θείᾳ Λειτουργίᾳ σύμπας ὁ Χριστιανικὸς κόσμος λέγων: «Τὴν ἐνότητα τῆς πίστεως καὶ τὴν κοινωνίαν τοῦ Ἀγίου Πνεύματος». Τὴν ἐνότητα ὑπὲρ τῆς ὁποίας τόσον θερμῶς καὶ ὑπερφύως προδοτικῶς ὁ Ἀντιωχίτης τοῦ Κόσμου Ἰνδοῦς, ὀλίγον πρὸ τοῦ Σιαν. ροῦ Του εἰπὼν: «Πάτερ Ἄγιε, τήρσον αὐτοὺς ἐν τῷ ὀνόματί σου, οὐς δέδωκάς μοι, ἵνα ὦν ἐν, καθὼς ἡμεῖς».

Τὴν ἐνότητα αὐτὴν τὴν ὁποίαν διέδοσαν οἱ Ἀρετοὶ, οἱ Μακεδόνιοι, οἱ Ἑβνυρεῖς οἱ Διόσκουροι καὶ ἄλλοι καὶ ἐπὶ πλέον ἡ ὑπεροχία τῶν Πατρῶν, ἥτις δυστυχῶς ἐξακολουθεῖ νὰ διασπᾷ καὶ νὰ καταστρέφῃ αὐτήν.

Τὴν ἐνότητα, ἥτις εἶναι Δόγμα ἐν τῇ Ὁρθόδοξῃ Ἀνατολικῇ Ἐκκλησίᾳ. Αὐτὴν τὴν ἐνότητα διέδοσαν ἡ Ἐλληνικὴ Ἐκκλησία διὰ τῆς ἀσάφους καὶ ἀμελετήτου ἐνεργείας τῆς καὶ ἡν αἰωνῶνιν παράδοσιν μετέβαλε ἀντικατεστήσας ἐν τῇ λατρείᾳ τὸ Ἑλληνικὸν καὶ Ὁρθόδοξον Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον διὰ τοῦ Παπικοῦ Γρηγοριανοῦ.

Ἡ Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία ἀπεδοχίσθη ἐκ τῆς καθ' ὅλου Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐφαρμόσας τὸ Παπικὸν ἡμερολόγιον ἐν τῇ λατρείᾳ, τοῦτο δὲν τὸ διδοχρῆζονται οἱ Παλαιονηρολογῆται, τὸ ἔγραψε, τὸ ἐβεβαίωσεν αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ ὑποδοχὴς ὡς Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν τὴν ἡμερολογιακὴν καινοτομίαν ὁ Χρυσόστομος Παπαδόπουλος πρὶν γίνῃ Ἀρχιεπίσκοπος. Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ὁ ἀποδοχίσθη ἐκ τῶν λοιπῶν Ὁρθοδόξων Ἀκκλησιῶν εἶπεν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χ. Παπαδόπουλος καὶ Καθηγὴς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, ἐὰν δεχθῇ μόνον αὐτὴ τὸ Παπικὸν ἡμερολόγιον. Καὶ ἀποδοχίσθη πράγματι, διότι δὲν δύναται μετὰ τῶν ἄλλων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, καὶ ἀποδοχίσθαι διέδοσαν τὴν ἐνότητα καὶ συνετάραξε τὴν Ἐκκλησίαν ἐκκαταστάσει δὲ τὰς συνεπιδόσεις τῶν πιστῶν καὶ ἐδικάσε τὴν ἀγλάν τῆς λαμπρᾶς καὶ ἐνδόξου ἱστορίας τῆς.

Καὶ πῶς τοῦτο συνέβη; Διὰ τοῦ μικροῦ αὐτοῦ γεγονότος τῆς ἀλλαγῆς τοῦτέστιν τοῦ ἡμερολογίου;

Ναὶ συνέβη διότι ἡ ἐνότης τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας εἰς μίαν ἀναφέρεται, εἰς τὴν ἐνότητα τῆς παρὰ πάντων ὁμολογητέας πίστεως, τῶν διατάξεων τῆς καθόλου Ἐκκλησιαστικῆς νομοθεσίας, τῶν συννησιῶν καὶ παραδόσεων, αἱ ὁποῖαι πηγάζουσιν ἡδὲ ἐκ

Η ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ. Ο. Χ.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς παρελθούσης Κυριακῆς τῶν Μυροφόρων ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Πειραικοῦ Συνδέσμου Πειραιῶς ἀπὸ ὥρας 5—9 1)2 μ. μ. ἔλαβε χώραν ἡ προαγγελθεῖσα εορτὴ τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων τῆς Ἐκκλη-

σίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν. Κατ' αὐτὴν παρέστησαν τὰ Μέλη τῆς ἁγίας καὶ Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου καὶ πλῆθος λαοῦ ἐνεδύθησαν δὲ ὑπερεκατὸν ἄποροι μαθηταὶ καὶ μαθήτριά. Παραπλεύρως μία φωτογραφία τῆς εορτῆς.

τῶν Ἀποστολικῶν χρόνων καὶ τῆς ἐν γένει Λατρείας.

Οἱ διαδοκῶντες ὁθεν τὴν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας, καὶ διαταράξαντες τὴν ἐσωτερικὴν γαλήνην καὶ εἰρήνην αὐτῆς, δὲν εἶναι οἱ Παλαιονημερολογῆται, ἀλλ' οἱ διοικοῦντες τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἐκκλησίας. Οὗτοι εἶναι ὑπεύθυνοι διὰ τὴν διαταραχὴν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς γαλήνης καὶ οὗτοι θὰ λογοδοτήσωσιν ἐνώπιον τοῦ ἀδεκάστου Κριτοῦ, ὅστις ἐκτίσθη ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ χάριν τῆς Ἐκκλησίας ἢν ἐκτίσθη διὰ τοῦ ἰδίου Αὐτοῦ Αἵματος.

Οἱ Παλαιονημερολογῆται ἐκτελοῦν πιστῶς τὸ καθήκον αὐτῶν πρὸς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν τὴν μίαν καὶ ἁγίαν, καὶ δέξονται τὰ θεῖα καὶ ἁγία ὅρια ἃ ἔθεσαν οἱ Πατέρες οἱ Ἅγιοι ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἅτινα οἱ διοικοῦντες τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἐλλάδος γενόμενοι ἐπίσκοποι ἐβάλεσαν, καὶ ὑπέσταντο πρὸς τοὺς ἁγίους Πατέρας, ὧν τὰς εὐχὰς ἐπικαλοῦνται ἐν πάσῃ προδευχῇ αὐτῶν.

Οἱ Παλαιονημερολογῆται, ὡς περιφρονητικῶς ἀποκαλοῦνται, ἐκπληροῦντες τὸ καθήκον τῶν πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν συνεκάλεσαν τὸ Συνέδριον τῆς 14ης Ἀπριλίου 1947, ἵνα δι' αὐτοῦ γραφῇ μία νέα ἔνδοξος δεξις ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς Ἐκκλησίας, καὶ ἵνα ἀφῇ ὁμοί διὰ τὰς ἐπερχομένας γενεὰς ἕνα παράδειγμα πρὸς μίμνην.

Τὸ Συνέδριον μετὰ τῶν θυσιῶν ἃς προσέφερον οἱ πιστοὶ εἰς τὰς παραδόσεις Παλαιονημερολογῆται ἐπὶ εἰκοδιτριετίαν, εἰς αἷμα, εἰς στερήσεις, εἰς φυλακίσεις, διωγμούς, εἰς περιφρονήσεις καὶ ἐξευτελισμούς θὰ γραφῶσιν ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς Ἐκκλησίας διὰ τῶν αὐτῶν γραμμάτων, δι' ὧν ἐγράφησαν ὁλαὶ αἱ θυσίαι καὶ τὰ γεγονότα τὰ ἐνδοξα, τὰ μεγάλα, τὰ ἀνεκτίμητα τῶν Ὁμολογητῶν καὶ τῶν Μαρτύρων ἀπὸ τῆς πρώτης Χριστιανικῆς ἐποχῆς μέχρι τῆς ὁμήρου.

Ἡ ἀναστήλωσις τῶν εἰκόνων, ὧν ὁ διωγμὸς διήρκεσεν ἐπὶ ἑκατὸν εἰκοδιπνέε ἔτη, προσκαλεῖ νὰ μερίδι τὴν αἴγλην καὶ τὴν λαμπρότητα τῆς μετὰ τῆς ὑποθέσεως τοῦ εὐρολογίου καὶ νὰ τὴν καταστήσῃ ἐνδοξὸν ἐξ ἴσου πρὸς αὐτήν.

Θὰ εὐρατάῃ ποτὲ ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία τὰ γεγονότα τῆς ἐπαναφορᾶς τοῦ Ὁρθοδόξου εὐρολογίου ἐν τῇ Λατρείᾳ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, διότι

εἶναι πόθος καθολικὸς—καὶ αὐτῶν ἀκόμη τῶν ἀκολουθούντων τὴν παραστράτησάν τὴν Ἐκκλησίαν—εἶναι πόθος παντὸς ὀρθοδόξου καὶ πολλῶν μάλιστα Ἀρχιερέων τῆς Ἐκκλησίας ταύτης οἱτινες ἠγάπησαν τὴν δόξαν τῶν ἀνθρώπων μᾶλλον ὑπὲρ τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ καὶ ἔνεκεν τούτου καταπνίγωσι τὴν φωνὴν τῆς συνειδήσεως τῶν, ἵνα μὴ ἀποδυνάτωται γίνωσι.

Τὸν καθολικὸν τούτον πόθον γνωρίζων ὁ Θεὸς καὶ ἀγαπῶν τὴν Ἐκκλησίαν Του θὰ στειλῇ εἰς τὸν Θρόνον τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας Θεῖον Χρυσοστόμον ἢ Μέγαν Βασίλειον ἢ Θεῖον Ἀθανάσιον ἢ Ἅγιον Κύριλλον ἢ Σπυρίδωνα θαυματουργόν, διὰ νὰ σώσῃ τὴν Ἐκκλησίαν Του, καὶ ἐπαναφέρῃ ἐν αὐτῇ τὴν φυγαδευθεῖσαν εἰρήνην.

Ὁλὼν ἡμῶν ἄς εἶναι καθημερινὴ εὐχὴ τοῦτο.

† Ὁ Διευτὴς ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ

ΕΥΧΗ

Ἐπὶ τῇ λήξει τῶν ἐργασιῶν τοῦ Συνεδρίου.

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ τῷ Φωτὶ Σου ἄπασαν τὴν Οἰκουμένην ἁγιάσας καὶ τὴν Ἐκκλησίαν Σου τὴν Ἁγίαν στερεώσας ἐν τῇ πέτρῃ τῆς Πίστιος στερῶς, ὥστε «καὶ πόλοι Ἀδου οὐ καταπόρουν Αὐτῆς» καὶ τὰς Θεῖας Σου Ἀληθείας φῶτα λάμποντα τοῖς ἀνθρώποις διορατικῶς πρὸς σωτηρίαν, ἀνατράσας ἡμᾶς καὶ ἅπαντα τὸν λαόν σου τῷ Φωτὶ τῆς σῆς ἐπιγνώσεως, ὁδήγησον ἡμᾶς ἐν τῇ τριβῇ τῶν ἐντολῶν Σου, καὶ δὸς ἡμῖν τοῖς δοῦλοις σου ἐν τῇ Ὁρθοδοξίᾳ ἀποθανεῖν ἀξίωσον δὲ ἡμᾶς μετὰ παρηγορίας λαλεῖν τὸν λόγον τῆς Σῆς ἀληθείας, καὶ φυλάσσειν ἀπαρσάλευτος τὰ ὅρια ἃ οἱ Πατέρες, οὓς ἔδωκας ἡμῖν τῇ ἐμπνεύσει καὶ καθοδηγήσει τοῦ Παναγίου Σου Πνεύματος, ἔδωκας ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ Σου.

Ναὶ Δέσποτα Κύριε, ἐλάκουσον ἡμῶν τῶν ἁμαρτωλῶν δεομένων Σου ἐν τῇ ὥρᾳ ταύτῃ καὶ εὐχαριστούντων τὴν Σὴν Ἀγαθότητα τὴν καταξιώσασαν ἡμᾶς συνελθεῖν ἐπὶ τὸ αὐτὸ πρὸς δόξαν Σὴν καὶ ἵνα διακρυσθῶμεν πᾶσιν ἀνθρώποις τὴν Σὴν ἀλήθειαν καὶ τὸ Σὸν θέλημα.

Δὸς Κύριε, τὴν ποθητὴν εἰρήνην τῷ Κόσμῳ καὶ τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ ἐπανάγαγε τοὺς πεπλανημένους ἐν τῇ ἀγίᾳ καὶ ἑλεεινῇ Σου Ποίμνῃ, ἵνα πάντες οἱ τὸ ἅγιόν Σου ὄνομα φέροντες ἐν ἐνὶ στόματι καὶ μὴ καρδίᾳ ὑμῶν καὶ δοξάζωμεν τὸ Πανάγιον ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἰς τοὺς αἰῶνας Ἀμήν.

ΟΙ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΔΙΩΓΜΟΙ

Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ κατὰ τὴν ἐσωτερικὴν αὐτῆς κατάστασιν ἔλαβε τρεῖς μεγάλας περιόδους:

Τὴν ἀπὸ Ἀδὰμ μέχρι Μωϋσέως, καθ' ἣν περίοδον ἐκυβέρνηε ὁ Θεὸς τὴν Ἐκκλησίαν μετὰ τὰς διὰ ζώσης φωνῆς ἀποκαλύψεις πρὸς τὸν Ἀδὰμ, τὸν Νῶε, τὸν Ἀβραάμ, καὶ τοὺς ἀπογόνους αὐτοῦ μέχρι Μωϋσέως.

Τὴν ἀπὸ Μωϋσέως μέχρι τοῦ Χριστοῦ, ὅτε ἐκυβερνᾶτο ἡ Ἐκκλησία διὰ τῆς διδασκαλίας τῶν Προφητῶν καὶ διὰ τοῦ γραπτοῦ Νόμου ὅστις ἐδόθη παρὰ τοῦ Θεοῦ διὰ τοῦ Μωϋσέως πρὸς τοὺς ἀνθρώπους.

Καὶ

Τὴν μεγαλοπρεπεστάτην καὶ τελειοτάτην περίοδον ἣτις ἔλαβε τὴν ἀρχὴν ἀπὸ τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ὅποτε ἡ ἀλήθεια τοῦ Εὐαγγελίου ἐκρηγύθη διὰ τῶν Ἀποστόλων εἰς ὅλον τὸν κόσμον καὶ ἐσφραγίσθη διὰ τοῦ αἵματος πλῆθους ἀναριθμήτου Μαρτύρων, καὶ θέλει διαμείνῃ μέχρι συντελείας τοῦ αἰῶνος «ὅταν ὁ Χριστὸς παραδῇ τὴν βασιλείαν τῷ Θεῷ καὶ Πατρὶ, ὅταν καταργήσῃ πᾶσαν ἐξουσίαν καὶ δυνάμιν».

(Α' Κορινθ. ΙΒ' 24).

Καὶ εἰς τὰς τρεῖς ταύτας περιόδους ἡ Ἐκκλησία ἐδίδωχεν καὶ διώκεται, ἀλλὰ μένει ἀκλόνητος εἰς τὸν αἰῶνα. Εἰς τὴν πρώτην περίοδον ἤρχισεν ὁ διωγμὸς ἀπὸ τοῦ Κάιν, ὅστις ἐφόνευσεν τὸν ἀδελφόν αὐτοῦ Ἀβὲλ καὶ τῇ ὁδῷ τοῦ Κάιν ἐπορεύθησαν ἀκολουθῶντες πάντες οἱ διώκται.

Εἰς τὴν δευτέραν περίοδον ἄρχισαν ἀπὸ τοῦ Πατριάρχου Ἀβραάμ ὁ διωγμὸς ἤρχισεν ἀπ' αὐτοῦ τοῦ ἰδίου Ἀβραάμ καὶ τῶν ἀπογόνων αὐτοῦ καὶ τοῦ Μωϋσέως, ἀλλὰ καὶ ὁ Δαβὶδ ὕστερον καὶ πάντες οἱ Δίκαιοι καὶ Προφῆται καὶ πάντες οἱ Ἅγιοι πανταχοῦ εὗρον ἀντιλογίας καὶ διωγμούς, καὶ πάντες οἱ ἀγίωτατοι ἄνδρες ἕως τοῦ Προδρόμου τῆς χάριτος Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ ἐδοκίμασαν μυρίους διωγμούς, καὶ τοῦτο δηλῶν ὁ μακάριος Ἀπόστολος Παῦλος ἔγραφε λέγων: οἱ Ἅγιοι πάντες... περιήλθον ἐν μηλαταῖς, ἐν αἰγείοις δέρμασιν ὑστερούμενοι, θλιβόμενοι, κακοζούμενοι, ἐν ἐρημίαις πλανώμενοι καὶ σπηλαίοις καὶ ταῖς ὁπαῖς τῆς γῆς, ἄλλοι ἐτυμπατισθήσαν, ἔτεροι ἐμπαυγμῶν καὶ μαστίγων πειραν ἔλαβον ἐπὶ δὲ δεσμῶν καὶ φυλακῆς ἐλειπάρησαν, ἐπείρασθησαν, ἐπειράσθησαν, ἐν φόνῳ μαχαίρας ἀπέθανον. «Ἐφρ. ΙΑ' 33—38».

(Ἀκολουθεῖ)